SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 31 / Hejmar 366 / Hezîran 2012

GERİLLA SİSTEMİ FELÇ EDİYOR

HPG GERİLLALARI ile Türk ordu güçleri arasındaki çatışmalar giderek yayılıyor. Türk devletinin imha saldırılarına karşı gerilla güçlerimizin sistemi felç eden devrimci operasyonları tüm yoğunluğu ile Kürdistan ve Türkiye'nin birçok merkezinde sürüyor.

yazısı 6'da

Kürt sorununun çözümü Türkiye'nin demokratikleşmesidir

● Türkiye'de mevcut durumda tamamen bir savaş ortamı vardır. AKP Kürt özgürlük hareketi ve demokrasi güçlerini dize getirme, kendi politikalarını kabul ettirme savaşı yürütmektedir. Buna karşı da Kürt özgürlük hareketi gerillasıyla, halkıyla, genciyle, çocuğuyla, zindandaki tutuklusuyla, yurtdışındaki, yurtiçindekiyle kutsal bir direniş mücadelesi yürütmektedir. AKP'ye karşı mücadele kesinlikle Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi mücadelesidir. Bu mücadeleyi yürütmeden hiç kimse demokrasi, barış ve çözüm mücadelesi verdiğini söyleyemez.

yazısı 2'de

Şehitlerimiz yolumuzu aydınlatan birer meşaledir

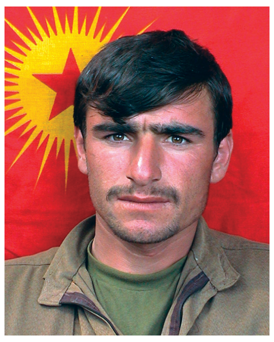

Kayseri Pınarbaşı'nda şehit düşen Ramazan Yılmaz, Cengiz Özek ve Erzirom'da şehit düşen Fehrazat Nezir arkadaşların anı yazıları sayfa 21, 24 ve 28'de.

AKP devletinin çıkmazı özgürlük mücadelesinin zaferidir

yazısı 12'de

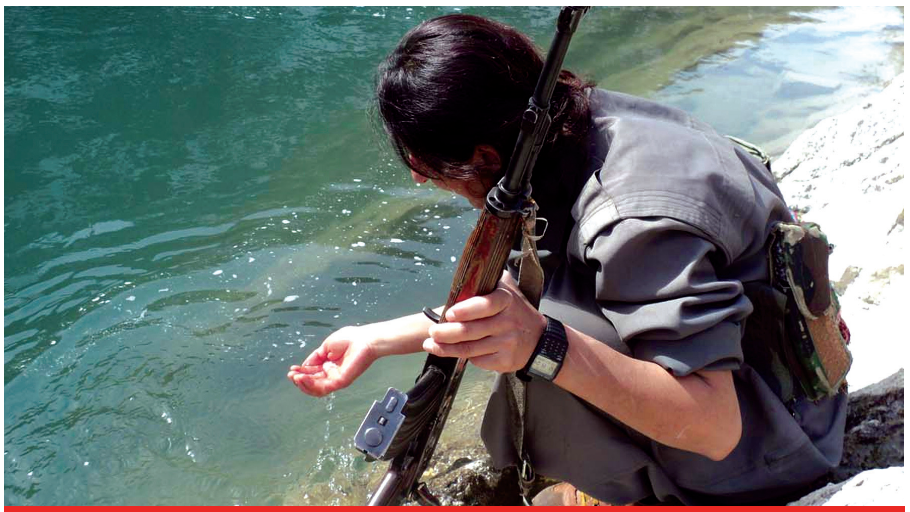

Saçları Nurhak ayakları Akdeniz

yazısı 30'da

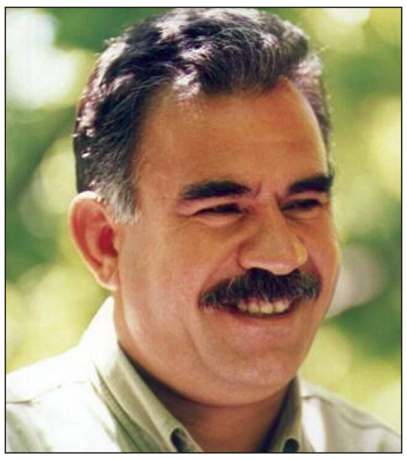

Kültürel soykırım kıskacında Kürtleri savunmak

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

ABDULLAH ÖCALAN

● Son iki yüz yılın belirleyici hegemonik gücü İngiltere ulus devleti ve imparatorluğudur. Bu imparatorluk son üç yüz yılda Avrupa'nın büyük güçlerini Kara Avrupası'nda çatıştırıp etkisizleştirirken, dışta onların etkilerini kırıp sömürgelerine ve ticaret yollarına hakim oldu. Kalanları kontrolü altına aldı. Amerika, Doğu ve Güneydoğu Asya'yı aynı yöntemle kendisine bağladı. 'Üzerinde Güneş Batmayan İmparatorluk' oldu. Ortadoğu kültürünü de son iki yüz yılda benzer yöntemlerle parçalayıp küçük ulus devletlere bölerek, ekonomik ve ideolojik olarak tekeline aldı. Son iki yüz yılda İran ve Osmanlı İmparatorluğu sözde yaşamaya devam ettiler. Araplar, İranlılar ve Türkler daha sonra çok sayıda sözde bağımsız ulus devlete bölünerek bağımsızlıklarını sürdürdüler. Derinliğine çözümlendiğinde, aslında tek hegemonik sistemin dünya geneline yayılmış sistematik egemenliğinin bir bölümünün de Ortadoğu'da geçerli kılındığı rahatlıkla görülebilir.

sayfa 16'da

AKP'ye karşı mücadele

Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi mücadelesidir

ABD askeri, siyasi, ekonomik gücüne dayanarak müdahalelerle Ortadoğu'da kuramadığı düzenini Arap baharı denen halk hareketlerini kendi politikaları doğrultusunda yönlendirerek gerçekleştirmeye çalışıyor. Klasik işbirlikçilerin bölgede sistemin hakim olmasını sağlayacak karakterde ve güçte olmadığı anlaşılmasının ardından, soğuk savaş döneminde de ilgilendiği yeşil kuşak projesi nedeniyle içlerine sızdığı islamcıları bugün ılımlı islam konsepti çerçevesinde bölgedeki düzenin temel işbirlikçileri haline getirmeye çalışmaktadır. Bu konuda önemli bir mesafe aldığı da söylenebilir. Tunus, Mısır, Libya ve Yemen'de bu yönlü adımlar attıkları görülmektedir.

Kuşkusuz ABD bu müdahalesini, etkinliğini bütün Ortadoğu'da gerçekleştirmek istemektedir. Zaten Irak'ta on yıla yakındır sürdürdüğü işgal çerçevesinde belli düzeyde kendi politikalarını yürütebilecek bir zemin ortaya çıkartmıştır. Şimdi bunu Suriye'yle tamamlamak istemektedir. Bu, aynı zamanda İran'ın da bölgede etkisizleştirilmesinin önemli bir hamlesi anlamına gelecektir. Bu açıdan Suriye'deki muhalifleri de kışkırtmış ve Suriye iç savaşın eşiğine gelmiştir.

Suriye'deki Esad rejiminin devrilmesinden sonra Ortadoğu'nun, yeni siyasal sistemin taşları da biraz daha yerine oturmuş olacaktır. Ancak Suriye birçok yönüyle karmaşık durumdadır. Bir taraftan bu ülke coğrafyasının bütün Ortadoğu'yu etkileyecek karakterde olması, diğer taraftan Suriye'de etkin olan Müslüman kardeşlere dayalı bir Suriye'nin ABD ve Batı'nın politikalarına uygun düşmeme gerçeği, müdahale sürecini de uzatmış bulunmaktadır. ABD bütün Ortadoğu'da işbirlikçi siyasal islamcı güçlere dayalı politikayla etkinliğini sürdürmek isterken, Suriye'de ise kozmopolit bir iktidar bloğuna dayanmak istemektedir. Ne var ki bu iktidar bloğunu tam oluşturamadığından, bu süreç uzamış bulunmaktadır. Öte yandan Obama da, ABD seçimlerinden önce Suriye'ye müdahale etme konusunda istekli değildir. Hem seçimleri düşünerek müdahale etmede acele etmemekte, hem de Suriye'de daha geniş yelpazede bir iktidar bloğu düşündüğü için böyle bir bloğu oluşturma çabası için zaman kazanmak istemektedir. Bu iki nedenden dolayı gelinen aşamada önümüzdeki aylar içinde bir sıcak müdahale gündemde yok gibidir. En azından 2012'nin sonuna kadar böyle bir müdahalenin olmayacağı anlaşılmaktadır. ABD, Suriye'deki rejimi değiştirirken aslında Çin'i de, Rusya'yı da bu işin içine katmak istemektedir. Suriye'yi İhvan-ı Müslim'in ya da siyasal islamcıların başat olmadığı, daha kozmopolit bir iktidar bloğuna kavuşturmayı hedeflediğinden bütün aktörleri böyle bir iktidar bloğunun hakim olduğu bir Suriye konusunda uzlaştırma çabalarını sürdürmektedir. Şu andaki genel siyasal duruma bakıldığında Suriye üzerinde böyle bir siyasal mücadele olduğu görülmektedir.

"Türkiye'nin Suriye politikasının esas boyutunun Kürtlerin statü kazanmasını engellemek, Suriye üzerinde etkin olarak Kürtlerin sınırlı kırıntılarla, işte 'dün vatandaşlığa bile kabul edilmiyordunuz bugün bunları kabul eden bir Suriye var' denilerek AKP'nin Kuzey Kürdistan için düşündüğü yeni siyasal egemenlik ve kültürel soykırım sisteminin bir benzeri de Suriye'de Kürtlere kabul ettirmeye çalışılacaktır."

Suriye karşı müdahaleyi en çok dayatan Türkiye'dir

Kuşkusuz Türkiye erkenden bir müdahaleyi arzulamaktadır. Bunun için ilişkili olduğu güçlere dayatmada bulunmaktadır. Ancak ne ABD, ne Batı Türkiye'nin bu isteklerini karşılayacak bir yaklaşım göstermişlerdir. Çünkü Türkiye'nin Suriye'deki çıkarlarıyla, ABD'nin, Avrupa'nın, Arap Birliği'nin çıkarları arasında önemli çelişkiler bulunmaktadır. Özellikle Arapların ve Avrupa'nın Türkiye'nin müdahalesine kuşkuyla baktığı, bu nedenle Türkiye'nin çok etkin olduğu bir Suriye yerine Esad'ın iktidardan düştüğü, ama Türkiye'nin de çok fazla etkin olmadığı yeni bir Suriye yaratma yaklaşımı bu çevrelerin de politikası olmaktadır.

Türkiye'nin Suriye konusunda bu kadar aktif davranmasının çeşitli nedenleri vardır. Türk devleti, Kürt özgürlük mücadelesi karşısında sıkışmıştır. Kürt sorununun çözümü kendisini dayatmaktadır. Türkiye kendisinin de içinde aktif olduğu erkenden bir müdahale ile uluslararası güçlerin desteğini alacağını düşünmekte ve bu ortamda, hem uluslararası güçlerin desteğini alarak hem de Güneyli güçleri kendi yanına çekerek Kürt özgürlük mücadelesini tasfiye etme hesapları yapmaktadır. Suriye'de PYD'nin giderek güçlendiğini, Kürtlerin PYD etrafında toplandığını ve yeni Suriye'de Kürtlerin aktif bir pozisyon kazanmasının kendi Kürt politikasının sonunu getireceğini düşünerek erkenden bir müdahaleyi dayatmaktadır. Erkenden bir müdahaleyi dayatmasının bir nedeni Kürtlerin kazanımlarının önüne geçmek iken diğer bir neden ise ekonomiktir. Eğer Suriye kısa sürede istikrara kavuşmaz; bölgedeki gerilim böyle devam ederse bunun Türkiye ekonomisine çok olumsuz etkide bulunacağını, hatta Yunanistan ve diğer Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, Türkiye ekonomisinin bir anda dengesini kaybederek çok kötü duruma düşeceğini görmektedir. Siyasi nedenleri yanında böyle bir neden de vardır.

Türkiye'nin bir hesabı da şudur; eğer Suriye'de savaşa girerse bu giderek bir İran savaşı anlamına da gelecektir. Suriye'ye karşı yürütülecek ve daha sonra İran'a karşı gündeme gelecek bir savaş içinde Kürtler üzerinde her türlü baskıyı uygulayabileceğini, bunun fırsatını bulacağını düşünmektedir. Nasıl ki, I. Dünya Savaşı ortamında, savaşın tozu dumanı altında Ermenileri katlederek, sürerek Ermenilerin yaşadığı coğrafyayı Ermenisizleştirmişse, bugün de benzer bir durumu Kürtlere karşı devreye koymak istemektedir. Bir Suriye çatışması ve daha sonra gelişecek bir İran çatışması içinde hem Kürt özgürlük hareketini ezecek her türlü saldırıyı yapacak; hem de çeşitli baskılarla, göçertmelerle Kürdistan'ın demografik yapısını değiştirecektir. Özcesi baskı ve katliamlarla Kürdün iradesini kırıp siyasal sömürgeciliği yeniden inşa ederek kültürel soykırımın tamamlanmasının gerçekleşeceği yeni bir siyasal düzen kuracaktır. Türkiye'nin Ortadoğu, Suriye ve olası İran krizine bu tür hesapların gerçekleşeceği fırsatlar olarak baktığı anlaşılmaktadır. Bu açıdan Türkiye'nin politikaları gerçekten yalnız Ortadoğu halkları açısından değil, Kürt halkı açısından da tehlikeli bir duruma gelmiştir. Türkiye zaten ABD'nin, Avrupa'nın, kapitalist modernitenin Ortadoğu'daki ajanı konumundadır. Sadece taşeron değildir, aynı zamanda ajandır. Kapitalist modernitenin 200 yıldır yapamadığını, Ortadoğu'ya dayatamadığı siyasal, sosyal kültürel hegemonyayı AKP'nin iktidarda olduğu Türkiye eliyle gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bir nevi Ortadoğu'nun tarihsel değerlerini, islamın hak-adalet-eşitlik değerlerini AKP eliyle teslim almaya, dönüştürmeye ve Ortadoğu'yu kapitalist modernist sistemin bir parçası haline getirmeye çalışmaktadır. AKP'nin Ortadoğu halkları açısından böyle bir rolü olduğu gibi, Kürtlerin kültürel soykırımı ile tamamlanacak inkarcı, soykırımcı bir politika izlediği de görülmektedir.

TC'nin temel politikası Kürtlerin statü kazanmaması üzerinedir

AKP hükümeti her ne kadar Kürt kardeşlerim var diyerek dilde, kültürde kimi yumuşamalara gidiyorsa da, bunu esas olarak uyguladığı politikaların üstünü örtmek, kültürel soykırım politikasını daha rahat koşullarda sürdürmek için yapmaktadır. Bazılarının iddia ettiği gibi, dilde ve kültürde yumuşamayı Kürt sorununda çözümün bir adımı olarak düşünmüyor. Aksine, gerçek anlamdaki çözümün önünü almak, yeni koşullarda yürüteceği siyasal sömürgeciliğin ve kültürel soykırımın üstünü örtmek için kullanıyor. Kuşkusuz Kürt halkı ve Kürt özgürlük hareketi mücadele ederek, mücadeleyi daha da büyüterek devletin psikolojik savaş yönlü attığı bu adımları tasfiyenin örtüsü değil de bir çözümün ilk adımları haline getirmeye çalışmaktadır. AKP ile Kürt özgürlük hareketi arasında bu yönlü siyasi bir mücadele sürdüğü görülmektedir. AKP kimi yumuşamalarla Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek isterken, Kürt özgürlük hareketi ise onlarca yıllık mücadeleyle ortaya çıkardığı birikimi Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye'nin demokratikleştirilmesiyle taçlandırmak istemektedir.

Türkiye'nin Suriye krizine yaklaşımını da Kürt özgürlük hareketine yaklaşımının bir parçası olarak değerlendirmek gerekmektedir. Nitekim Güney Kürdistan'daki konsolosluğa gönderilen yazıdan da anlaşılmaktadır ki Türkiye, Rojava ile yakından ilgilenmekte, Rojava'daki Kürtlerin statü kazanmaması için her türlü yol ve yöntemi denemektedir. Toplumu yanlış yönlendirme, dezenformasyon, yine Güneyli güçlerle Kürt özgürlük hareketini karşı karşıya getirme temelinde Rojava'daki politikasını pratikleştirmeye çalışmaktadır. Türkiye'nin Suriye politikasının esas boyutunun Kürtlerin statü kazanmasını engellemek, Suriye üzerinde etkin olarak Kürtlerin sınırlı kırıntılarla, işte 'dün vatandaşlığa bile kabul edilmiyordunuz bugün bunları kabul eden bir Suriye var' denilerek AKP'nin Kuzey Kürdistan için düşündüğü yeni siyasal egemenlik ve kültürel soykırım sisteminin bir benzeri de Suriye'de Kürtlere kabul ettirmeye çalışılacaktır. Türk devletinin bu belgede ortaya koymak istediği proje bu çerçevededir.

Bu sırada Suriye bir Türk uçağını düşürdü. Bunu Türk devletinin bir provokasyonu olarak değerlendirmek gerekir. Suriye'nin sınırlarını aşarak bu yönlü faaliyetler yürüterek aslında Suriye'yi provoke etmişlerdir. Suriye'nin provoke edildiği, uçağın düşmesinden sonra yapılan değerlendirmelerden açığa çıkmıştır. Anlaşılıyor ki, Türkiye uzun süredir herhangi bir işgal durumunda Suriye'de önüne çıkacak hedefleri daha çabuk temizlemek için keşif yaptırmıştır. Böyle bir keşif sürecinde uçak düşürülmüştür. Her ne kadar AKP hükümeti, 'biz savaş istemiyoruz, soğukkanlı davranıyoruz' dese de bu uçağın düşürülmesini bir savaş gerekçesi olarak kullanmak istediği, Erdoğan'ın grup konuşmasında netleşmiştir.

Erdoğan grup konuşmasında açıkça sınıra yaklaşacak hedefleri vuracaklarını söylemiştir. Bu yönüyle Türkiye sınırını ihlal etmese de, Suriye sınırları

> **“AKP muhalif bilinçli tüm Kürtleri etkisizleştirmeye, iradesini kırmaya çalışmaktadır. Bu irade kırma savaşının dağlarda bombalama, askeri operasyonlar; içeride BDP üye ve yöneticilerinin, belediye başkanlarının tutuklanması, zindanda Kürt gençlerine Kürt kadınlarına çocuklarına eziyet yapılması ve bir irade kırması biçiminde sürmesi söz konusudur. Türk devletinin irade kırma savaşının bütün alanlara yayıldığını görmek gerekir”**

içinde hareket edecek uçakları ve helikopterleri vuracaklardır. Bunun anlamı şudur; kendi ilişkide olduğu muhalif silahlı güçleri Suriye’de daha etkin savaştırmak için böyle bir yaklaşım göstermiştir. Sınıra uçakların, helikopterlerin yanaştırılmaması demek Türkiye denetimindeki muhalif güçlerin Suriye’ye karşı savaşının teşvik edilmesi, var olan savaşın daha da yükseltilmesi anlamına gelmektedir. Erdoğan’ın konuşmalarının siyasi ve askeri açıdan anlamı budur. Açıkça ‘ben muhaliflerin Suriye sınırları içinde üslendiği alanlarda Suriye uçaklarının, helikopterlerinin gelmesini engelleyeceğim, vuracağım’ diyerek bizzat Suriye’deki savaşın parçası, muhaliflerin açık destekçisi olacağını ilan etmiştir. Biz savaş içinde değiliz, savaşı kışkırtanların oyununa gelmeyeceğiz gibi söylemler tamamen demagojidir. Şu anda ABD, Avrupa doğrudan müdahale etmediği için Türkiye de müdahale edememektedir. Ama ilerde yapılacak bir müdahalede etkin rol almanın psikolojik ortamı şimdiden oluşturulmaktadır. Uçağın düşürülmesinden sonra yapılan değerlendirmeler, Suriye karşıtı söylemler, ‘gerekeni yapacağız, hesabını soracağız, bunun yerini ve zamanını biz belirleyeceğiz’ denilmesi, uluslararası güçlerin Suriye’ye müdahale kararı aldığı anda Türkiye’nin de Suriye’ye girmek istediğinin itirafı olmaktadır. Suriye’ye karşı yapacağı savaşın haklılığı, meşruluğu olduğunu göstermek için bu uçak meselesini kullanacaktır. Zaten şimdiden bu uçağın düşürülmesinin sonucu Türkiye’de şovenizmin yükselmesi, mutlaka hesap sorulacağının söylenmesi ilerideki bu hesabına uygun bir toplumsal ortam, bir psikolojik ortam yaratmaya yöneliktir. Dolayısıyla hiç kimse Türkiye’nin biz soğukkanlıyız, savaşı kışkırtanların oyununa gelmeyeceğiz sözlerine inanmamalıdır. Bu söylemin demagoji olduğunu, zaman kazanmak için böyle söylendiğini ama yeri ve zamanı geldiğinde de yapacağı savaşın haklı ve meşru nedenlerinden biri olarak bu uçak meselesini göstereceği bilinmelidir. Zaten yaptığı propagandayla yapacağı savaşın meşruiyetini şimdiden hazırlamış bulunmaktadır.

Türkiye Güneyli güçleri PKK’ye karşı kışkırtmak istiyor

Şu anda Suriye’de yürütülen savaş diğer uluslararası güçlerin ve Türkiye’nin Ortadoğu’da etkili olma mücadelesidir. Türkiye’nin Ortadoğu genelinde ne kadar etkili olup olmayacağı Suriye üzerindeki siyasi etkisine bağlı olacaktır. Suriye üzerindeki siyasi etkisi sınırlı kaldığında, Türkiye Ortadoğu’da tıkanacaktır. Büyük devletiz, dünyada ve Ortadoğu’da rol oynayacak önemli ülkeyiz değerlendirmelerinin doğrultusunun nasıl olacağı Suriye’deki siyasal sonuçlarla belli olacaktır. İran’la ilişkisi bozulmuş, Irak’la bozulmuş bir Türkiye Suriye’de etkin yer almazsa bırakalım Ortadoğu’ya açılması, Ortadoğu alanında daralacağı ve etkisiz kalacağını şimdiden söylemek gerekmektedir. Ya da Suriye’deki müdahalede etkin rol alarak nasıl ki 1517’de Ridaniye Savaşı’nı kazanıp Suriye’yi kontrol altına alıp bütün Ortadoğu’ya yayıldıysa, Suriye’deki etkinliği de bütün Ortadoğu’ya hakim olmada önemli rol oynayacaktır. Zaten Arap dünyası da bu tarih bilincine sahip olduğu için, Türkiye’nin Suriye üzerinden bütün Ortadoğu’da etkin olmak istediğini gördüğünden Türkiye’nin Suriye üzerinde etkin olmasını istememektedirler. Ancak Türkiye dahil bütün uluslararası ve bölgesel güçler Suriye’deki oluşacak rejimin bütün Ortadoğu’daki ilişki ve dengeleri belirlemede rol oynayacağını düşünmektedirler. Bu nedenle herkes kendisinin etkin olacağı yeni bir iktidar blokunun hakim olması için çaba göstermektedir.

Kürt sorunu açısından da kritik bir noktaya gelinmiştir. Ortadoğu’da dengelerin şekillendiği bir süreçte Kürtler etkin ve aktif olabilirlerse Kuzey’de, Güney’de ve giderek Doğu’da kendilerini etkin kılarak 21. yüzyıl Ortadoğu siyasi sistemi içinde etkin bir biçimde yer alacaklardır. Ama yerinde zamanında tutum almazlar, kararlı olmazlarsa, tereddütlü ikircikli yaklaşımlar, parçalı duruşlar göstermeye devam ederlerse veyahut geleceklerini şu ya da bu gücün insafına bırakan yaklaşımları gösterirlerse Kürtler çok ciddi tehlikelerle karşı karşıya gelecektir. Bu acıdan şu anda Kürtlerin parçalı duruşu, Güney Kürdistanlı güçlerin duruşu, Güney Kürdistanlı güçlerin Türkiye ile ilişkileri, yine dış güçlerin çeşitli Kürt örgütleriyle ilişkilenmeleri, Kürtlerin en iradeli, demokratik ve etkin siyasal gücü olan PKK’ye karşı diğer Kürtleri kışkırtan, tahrik eden yaklaşımları mevcut durumda Kürtlerin pozisyonunu sıkıntıya düşürmektedir. Kürtler onlarca yıldır yürüttükleri mücadeleyle böyle bir sürece hazır konuma geldikleri halde, objektif olarak böyle bir durum bulunmasına rağmen çeşitli siyasal güçlerin dar yaklaşımları nedeniyle Kürtler arası birliğin gerçekleştirilememesi ve bunun politik organlarının ortaya çıkartılamaması, Ortadoğu’nun dönüşüme ve yeni dengelere doğru ilerlediği böyle bir süreçte Kürtler açısından bir zafiyet oluşturmaktadır. Bu yönüyle Kürtlerin bu zafiyeti ortadan kaldırmak için sorumlu davranmaları, birlikte hareket etmeyi güçlendirmeleri, bir araya gelmeleri çok önemlidir. Eğer bu süreçte bir araya gelinmez, Kürtler ortak tutum takınmazlarsa bunun yaratacağı olumsuz sonuçlardan bu duruma yol açan aktörler sorumlu olacaklardır.

Türkiye Güneyli güçleri PKK’ye karşı kışkırtmak istiyor. Kürt özgürlük hareketi ile Güneyli güçlerin ilişki kurmasını engellemeye çalışıyor. Böylelikle de Kürtleri zayıf düşürmeye çalışıyor. Sorumlu Kürt güçleri Türk devletinin bu oyununa gelebilir mi, bu yaklaşımı benimseyebilir mi? Sömürgeci güçler Kürtlerin birliğini istemiyor, Kürtlerin birlik olup kazanmasını istemiyor. Bu durum karşısında Kürtlere düşen görev, Türk devletinin politikalarının tersini yapmak. Birliğini güçlendirerek Kuzey’de; Güney’de, Rojava’da da İran’da ve her tarafta güçlü pozisyona ulaşmaktır. Kürtlerin ve Kürt örgütlerinin yapması gereken budur. Yoksa şu andaki parçalı duruşları Türkiye’ye de, Irak’a da, diğer sömürgeci güçlere de cesaret vermektedir. Suriye’deki muhalif güçlerin Kürtler için bir çözüm projesi sunmaması, statülerini kabul etmemesi de Kürtler arası parçalanmışlıktan ileri gelmektedir. Bu açıdan bunun getirdiği sorunların, zayıflıkların yarattığı sonuçları görerek birliklerini pekiştirip her parçada hazır olmaları gerekmektedir. Ortadoğu’da yaşanan siyasal değişiklikere, hızlı gelişen süreçlere Kürtlerin hazırlıklı olması gerekmektedir. Hazırlıklı olmanın koşulu da ulusal birliktir. Dolayısıyla dış güçlerin, Türkiye’nin, çeşitli güçlerin Kürtler arası birliği önleme çabasının boşa çıkarılması gerekir. Aksi durumda Kürtler 20. yüzyılda olduğu gibi 21. yüzyılda da siyasi egemenlik ve kültürel soykırıma tabi tutulan ve zamanla ortadan kaldırılmak istenen bir Ortadoğu düzeni içinde kendilerini bulabilirler. Güneyli Kürtler de şu anda bulundukları pozisyonlarını kaybedebilirler. Çünkü Kürt sorununu Kuzey’de, Rojava’da çözülmediği, bölgedeki Kürt düşmanı güçlerin geriletilmediği bir yerde, daha doğrusu düşmanı güçlerin Kürt özgürlük hareketini etkisizleştirip kendilerini güçlendirdiği bir süreçte Güneyli güçlerin mevcut pozisyonlarının da güvencede olmayacağı, tehlikede olacağı açıktır. Kürt özgürlük hareketinin etkisizleştirildiği, Türkiye’nin Suriye’de etkili olduğu, Kuzeyde Kürt özgürlük hareketi karşısında pozisyonunu güçlendirdiği bir süreçte kesinlikle Güney Kürdistan’daki Kürt statüsü de tehlikeyle karşı karşıya kalacaktır. Zaman içinde de bölge gerici güçlerinin birleşmesiyle de marjinalleştirilecek, hatta ortadan kaldırılmak istenecektir.

AKP hükümeti düşmanlığını tüm Kürtlere yaymıştır

Türk devleti Ortadoğu’da dengelerin kurulacağı bu süreçte, kendi pozisyonunu güçlendirmek açısından Kürt özgürlük hareketine karşı kapsamlı bir saldırıya geçmiştir. Önder Apo’nun İmralı’da bir yıla yakındır tecrit edilmesi, dünyayla ilişkisinin kesilmesi, siyasi soykırım operasyonlarıyla 8 bin demokratik siyasetçinin tutuklanması, BDP’nin bütün il ve ilçe başkanlarının, belediye başkanlarının ve tüm yöneticilerinin tutuklanarak örgütsel olarak zayıflatılması, tutuklamaların avukatlardan sendikacılara ve gazetecilere kadar uzatılması, askeri operasyonların artırılması, Kürtler üzerinde çok yoğun bir baskı yürütülerek iradesinin kırılmaya çalışılması bir yönüyle de Ortadoğu’da oluşacak yeni dengeler sürecinde Türk devletinin kendisi önünde engel gördüğü güçleri zayıflatmaya, kendi pozisyonunu güçlendirmeye yöneliktir. Bu yönüyle AKP’nin politikalarının günlük politika olmadığını, hem bölgede etkin olmak hem de Kürtleri yeniden siyasal sömürgecilik ve kültürel soykırım sistemi içine almak için yürüttüğü politikalar olarak görmek ve buna göre bir yaklaşım ve tutum içinde olmak gerekir.

1990’larda, bugün cezaevinde olan Ergenekoncu denilen kesimler Kürt özgürlük hareketini nasıl bir konseptle tasfiye etmek istiyorlardıysa, AKP de bunu yapmaktadır. AKP’nin bugün yürüttüğü konseptle, ’90’lardaki konsept arasında özde fark yoktur, biçimde fark vardır. Bugünkü konseptte Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek istemektedir. Bunun için toplumsal tabanı tümden ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Sadece dünya koşulları değiştiği için, eski yol ve yöntemler teşhir olduğu için, 1990’larda uygulanan Kürt özgürlük hareketinin tabanını daraltma, kuşatarak bitirme politikasını şimdi farklı yöntemlerle yapmaktadır. Dün faili meçhul cinayetlerle etkisizleştirdiği, saf dışı ettiği Kürt demokratik siyasetini şimdi siyasi soykırımla saf dışı etmeye çalışmaktadır. Hatta bırakalım Türkiye tarihini, dünya tarihinde de görülmemiş düzeyde demokratik siyasetçilere saldırı, siyasi bilinci olan tüm Kürtleri zindana atan bir politika izlemesinin nedeni budur. Gerçekten nasıl ki, 12 Eylül’de Kürt özgürlük hareketinin Kürdistan’a saçtığı özgürlük tohumlarının kökü kazınıp bu uyanış bir daha dirilmemek üzere ezilmek istenmişse şimdi de AKP aynı politikayı Kürt özgürlük hareketinin bütün bileşenlerine yapmaktadır. Demokratik siyasete uygulanan politika, 1980’lerde PKK’ye uygulanan kök kazıma politikasının bir benzeridir. Hiçbir fark yoktur. O zaman da sadece yurtdışındakilere, dağdakilere ulaşamamışlardı, şimdi de ulaşamıyorlar. Ama içerdeki her yurtseveri, BDP’ye üye olmuş gitmiş gelmiş insanların hepsini içeri atarak Kürt halkını mücadele edemez hale getirmeye çalışmaktadır. AKP’nin konsepti budur. Öyle ki artık gelinen aşamada sadece Kürt özgürlük hareketine, Kürt demokratik hareketine, onun üye ve sempatizanlarına değil, Kürt özgürlük hareketi ile dost olmak isteyen bütün siyasal hareketlere ve sivil toplum örgütlerine saldırmaktadır.

Yakın zamanda gerçekleştirilen KESK’e saldırı bununla ilgilidir. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin Türk halkıyla, emekçilerle buluşmasını engellemek ve yalnızlaştırmak için bu saldırı yapılmaktadır. Yine HDK hedef gösterilmiştir. Onun da KCK gibi olduğu söylenmiştir. Bu, televizyonlarda, gazetelerde propaganda yapılmıştır. Bunun psikolojik ortamı, zemini yaratıldıktan sonra ESP yöneticilerine ve merkezine saldırılması bu politikanın sonucudur. Artık sadece Kürtler değil, Kürtlerin dostları da KCK operasyonları gibi operasyonlarla, uydurma iddialarla zindanlara atılıp Kürt halkıyla Türkiye demokrasi güçlerinin birleşip Türkiye’yi demokratikleştirip Kürt sorununun çözmesinin önüne geçmeye çalışmaktadırlar.

AKP hükümeti bütün düşmanlığını tüm Kürtlere yaymıştır. AKP’ye muhalif bilinçli tüm Kürtleri etkisizleştirmeye, iradesini kırmaya çalışmaktadır. Bu irade kırma savaşının dağlarda bombalama, askeri operasyonlar; içeride BDP üye ve yöneticilerinin, belediye başkanlarının tutuklanması, zindanda Kürt gençlerine Kürt kadınlarına çocuklarına eziyet yapılması ve bir irade kırması biçiminde sürmesi söz konusudur. Türk devletinin irade kırma savaşının bütün alanlara yayıldığını görmek gerekir.

AKP hükümeti, yandaş basını, danışmanları, uzmanlarıyla “PKK’yi bitirdik belini kırdık, artık bir daha bellerini doğrultamazlar, küçük Kandilcikler ortadan kaldırılıyor, geçmiş hükümetlerin yapamadığını AKP hükümeti yapıyor” diyerek bütün Kürdistan’ı boydan boya gerilla katliamlarını hedefleyen operasyonlara dönüştürmedi mi? Bütün kış boyu televizyonlarda, gazetelerde gerillaların nasıl bitirildiği, ezildiği üzerine haberler yapılmadı mı? Hatta özel mizansenler yapılarak gerillaların nasıl kuşatıldığı, nasıl teslim alındığı, nasıl öldürüldüğü, nerdeyse canlı canlı yayınlanmadı mı? Gerillaların barınaklarının yok edildiği, bulundukları yerlerde imha edildikleri aylarca propaganda yapılmadı mı? Buna dayanarak danışmanlar, uzmanlar artık PKK hareket edemez şeklinde değerlendirme yapmadılar mı? Bütün bunlar bir imha konseptinin sonucuydu. Önder Apo üzerinde bir yıldır tehdit ve şantaj politikası neden yürütülmektedir? Bir yandan İmralı teslim alınmak, bir yandan

“Mevcut durumda Kürt özgürlük hareketi karşısında AKP hükümeti çok sıkışmış durumdadır. Çünkü Kürt özgürlük hareketini tasfiye edemeyen, etkisizleştiremeyen bir iktidarın meşruiyeti kalmaz, varlık nedeni kalmaz. Ya Türkiye’yi demokratikleştirerek ayakta kalacak ya da Kürt özgürlük hareketini ezerek iktidarını sürdürecektir. Türkiye’de iktidarda kalmanın kanunu budur”

gerilla teslim alınmak istenmektedir. İmralı ve gerillanın teslim alındığı bir ortamda, diğer siyasal aktörlerin daha kolay teslim alınacağı düşünülmektedir. Kaldı ki, BDP üzerinde de görülmedik bir baskı uygulayarak teslim almaya çalışmaktadırlar. Bir yönüyle AKP bir yıldır Kürt özgürlük hareketini ezme ve tasfiye etmek için her yolu denemiştir. Her fırsatta MHP ile neden Apo’yu asmadınız biçiminde polemiğe girmiştir. MHP ile polemiğe girenler, birbirlerine her türlü hakareti yapanlar sıra Kürt özgürlük hareketinin ezilmesi ve Türkiye’nin silahlı güçlerinin Suriye’ye girmesi konusuna gelince nasıl uzlaştıklarını, nasıl ittifak yaptıkları çok açık bir biçimde görülmüştür.

Ancak AKP’nin bu politikaları kendilerinin de beklemediği bir direniş ile karşılanmıştır. Önderlik üzerinde tecrit uygulanırken, tehdit ve şantaj politikası yürütülürken, Önderlik *“benimle sıradan görüşme olacaksa ben görüşmeleri kabul etmiyorum”* diyerek onların bu politikasını boşa çıkarmıştır. *“Bana basit bir mahkum gibi yaklaşamazsınız, ben bir siyasal hareketin ve bir halkın Önderiyim, bana bu temelde yaklaşılacaksa, avukat ve aile görüşmeleri bu temelde görülecekse, bu konumum dikkate alınacaksa görüşmeler yapılabilir”* yaklaşımında bulunmuştur. *“Siyasi bir önderim, siyasal kişiliğimi reddedecek hiçbir tutumu kabul etmem”* diyerek AKP’nin tecrit, tehdit ve şantaj politikasına tutum koymuştur. Gerilla Türk devletinin bütün imha hareketlerine rağmen kahramanca direniş göstermiştir. Kışın bile direnmiştir. Türk devleti kışı sadece ezme, teslim alma olarak değerlendirmek isterken, karşısında kışın da direnen bir gerilla gücü bulmuştur. Zaten kış boyu gerçekleşen bu direnişler halkın serhildanlardaki bu tutumu, Avrupa’da ve zindanlarda imha operasyonlarına, Önderlik üzerindeki tecrit ve tehdit, şantaj politikasına karşı gerçekleşen açlık grevleri, ölüm oruçları Türk devletinin politikalarına karşı boyun eğilmeyeceğini, direnileceğini bahara girişle birlikte Türk devletine göstermiştir. Bu direniş tabii ki bahar ve yaz ile birlikte daha kapsamlı hale gelmiştir.

AKP ne Kürt sorununu demokratik temelde çözüyor ne de ezebiliyor

Oramar’da gerçekleşen çok geniş alana yayılmış bir savaştır. Oramar’daki savaşı bir eylem olarak değerlendirmemek gerekiyor. Çok geniş alanda işgalci güçlere karşı bir devrimci savaş hamlesi olarak görmek gerekiyor. Bu, aslında Türk devletinin hiçbir politikasının, ideolojik, siyasi saldırılarının yok etme konsepti ve operasyonlarının ve bu yönlü yürüttüğü psikolojik savaşının sonuç vermediğini, Kürt halkının her yerde direndiğini ortaya koymuştur. Oramar savaşı ise bu direnişin zirvesi durumundadır. Kürt halkının teslim olmayacağının, direneceğinin ilanıdır. Nasıl ki Önder Apo İmralı’da siyasi bir lider olduğunu, kendisine sıradan yaklaşılmayacağını göstererek Türk devletine tutum almışsa, bu politikalara karşı direndiğini ortaya koymuşsa, Oramar savaşı da Türk devletinin her türlü saldırı ve imha hareketine karşı direnileceğini, Kürt halkının da Kürt özgürlük hareketinin de teslim alınamayacağını dost düşman herkese bir daha göstermiştir.

Aslında AKP bu saldırılarla Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek, olmazsa marjinalleştirmek, bu ortamda Kürt halkı üzerinde yeni sömürgecilik ve kültürel soykırım sistemini ifade eden yeni anayasayı gerçekleştirerek Kürtler üzerine yeni bir beton dökmek istiyordu. Bu tasfiye politikasını ve saldırılarını Türk devletini yeniden şekillendirecek anayasa ile sonuçlandırmak istiyordu. Çünkü Türkiye eski anayasa ile yürüyemiyordu. Eski anayasa ile sistemi ayakta tutamıyordu. Sistemi ayakta tutacak yeni bir anayasa, ve ona dayanacak yeni bir rejime ihtiyaç vardı. Bunun önünde de Kürt özgürlük hareketini engel olarak görüyordu. Çünkü Kürt özgürlük hareketinin tasfiye edilmediği koşullarda, Kürtler üzerinde siyasi sömürgecilik ve kültürel soykırım sistemini yenileyen, bunları yeni koşullarda sürdürecek bir anayasa ve rejimin tutmayacağını, daha baştan gayri meşru doğacağını bilmekteydi. Bu nedenle bu saldırılarla Kürt özgürlük hareketini etkisizleştirip yeni bir anayasa yapmak istiyordu. Ama bunu başaramadı.

Mevcut durumda Kürt özgürlük hareketi karşısında AKP hükümeti çok sıkışmış durumdadır. Çünkü Kürt özgürlük hareketini tasfiye edemeyen, etkisizleştiremeyen bir iktidarın meşruiyeti kalmaz, varlık nedeni kalmaz. Ya Türkiye’yi demokratikleştirerek ayakta kalacak ya da Kürt özgürlük hareketini ezerek iktidarını sürdürecektir. Türkiye’de iktidarda kalmanın kanunu budur. Ne Kürt sorununu demokratik temelde çözüyor ne de ezebiliyor. Bu durum AKP iktidarının geleceğini tehlikeye sokmaktadır. İşte tam da bu sırada nasıl ortaya çıktığı belli olmayan bir CHP girişimi gündeme gelmiştir. Aslında CHP’nin bu girişimi AKP’nin Kürt özgürlük hareketini tasfiye edip yeni anayasa ile kendi sistemini kurma politikasına destek veren ve AKP’ye nefes aldıran bir girişim olmuştur. CHP nasıl devreye girdi, niyeti nedir, bunu çok kapsamlı bir biçimde değerlendirmek istemiyoruz, ama CHP’nin girişimi AKP’ye nefes aldırdı. AKP’nin çözümsüz politikaları ve bunun toplumda yarattığı inançsızlığa CHP’nin kan taşıdığı açıktır. AKP, CHP’nin bu girişimini Kürt sorununu çözümü konusunda bir destek olarak görmemekte, aksine kendi tasfiye politikalarına nefes aldıran, zaman kazandıran bir durum olarak değerlendirmektedir. En iyi durumda ise CHP’yi yanına yedekleyip yeni anayasa yapmak istemektedir. Çünkü AKP’nin düşündüğü anayasa ile CHP’nin düşündüğü anayasa arasında hiçbir fark yoktur. Her ikisi de bireysel haklara dayanan, kültür ve dil alanındaki yumuşamalarla Kürt sorununu çözdüklerini ve demokratikleştirmeyi gerçekleştireceklerini iddia etme anlayışındadırlar. Yani ikisinin de ajandasında Kürt sorununu kalıcı ve demokratik bir çözüme kavuşturma yoktur. İkisi de demokrasicilik yaparak belirli adımları attıklarını iddia ederek Kürt halkının ve demokrasi güçlerinin Kürt sorununun çözümü temelinde demokratik Türkiye taleplerini yozlaştırmak, bitirmek tüketmek, bu tür talepleri karşılayan aktörlermiş gibi kendilerini göstererek siyasal alanda kendilerini güç yapmak istemektedirler. AKP çok sıkıştığı anda CHP’nin bu girişimine can simidi gibi sarılmıştır. AKP ve CHP’nin yaklaşımlarını böyle görmek gerekmektedir.

Öte yandan AKP bu sıkışık durumdan kurtulmak için bir süredir Güneyli güçleri devreye sokmaya çalışmaktadır. Özellikle KDP üzerinden PKK’ye ateşkes yaptırmaya ve bu çerçevede bir süre daha oyalama politikası yürüterek hem tasfiyeyi adım adım gerçekleştirme, hem de bu oyalama sürecinin sonunda düşündüğü anayasayı gerçekleştirerek Kürtleri yeni siyasi egemenlik ve kültürel soykırım sistemi altına almayı hesaplamaktadır. Bunun için güneyli güçler üzerinde baskı kurmaktadır. Güneyli güçler de bunu çeşitli biçimlerde Kürt özgürlük hareketine hissettirmeye çalışmaktadırlar. Ancak Güneyli güçler de görmüştür ki, Kürt özgürlük hareketi ciddi adımlar atılmadan, Kürt sorununda bir çözüm projesi ortaya konulmadan, Önder Apo özgürleşmeden, siyasi soykırım operasyonları ortadan kaldırılmadan ne AKP’nin politikaları karşısında bir ateşkes yapar, ne de yumuşama içine girebilir. Önder Apo’nun esaret altında tutulduğu, Kürt sorununun çözümsüzlük politikasının sürdüğü, soykırım operasyonlarla Kürt demokratik hareketinin iradesinin kırılmak istendiği bir ortamda Kürt özgürlük hareketi açısından sadece direnme seçeneği gündemdedir. Mevcut koşullarda bunun dışındaki hiçbir seçeneğe Kürt özgürlük hareketinin yüzünü dönmesi, yüz vermesi mümkün değildir. Türk devleti Güneyli güçleri, çeşitli çevreleri ne kadar kullanmak istese de, Kürt özgürlük hareketi tutumunu net ortaya koyarak Türk tarafının bir çözüm iradesi olmadığı müddetçe direneceğini herkese göstermiştir. Hem söylemiyle hem tutumuyla AKP’nin bu politikaları karşısında direneceğini, direnmekten başka çaresi olmadığını, AKP’nin bu gerici faşist politikalarının ancak direnişle boşa çıkarılabileceğini, bu şekilde Kürt sorununun çözümünün ve Türkiye’nin demokratikleşmesinin gerçekleşebileceğini ortaya koymuştur. Kürt özgürlük hareketinin bu yönlü tutumu da hala devam etmektedir. AKP çok sıkıştığı bu süreçte Kürt özgürlük hareketini eylemsiz bırakma, Kürt özgürlük hareketini mücadelesiz bırakma politikaları yürütmektedir. Bu yönlü psikolojik savaşın sürdürüldüğü bir süreçte gerillaların çok geniş bir alanda Oramar direnişi içine girmeleri, gerçekten de AKP’nin politikalarının sonuç vermeyeceğini, Kürt halkının direnişte kararlı olduğunu bir daha göstermiştir.

“Tam çözüm olacaktı PKK eylem yaptı, bozdu!’ söylemi kesinlikle psikolojik savaşın yeni bir demagojik dilinden başka bir şey ifade etmemektedir. Artık bu söylem bayatlamıştır. 4-5 yıldır gerilla ne zaman etkili bir eylem yapsa. Ne zaman askerin yürüttüğü tasfiye operasyonları ağır bir darbe yese “tam da çözüm oluyordu bu eylemler bozdu” yaygarası yapılmaktadır”

‘Tam da çözüm olacaktı!’ safsatası

Oramar savaşının olmasından birkaç gün önce Leyla Zana, AKP Kürt sorununu çözer, PKK silahları bırakmalı gibi boyunu aşan değerlendirmelerde bulunmuştur. Tabii ki bu değerlendirmelerin BDP ile, Kürt halkının duygularıyla talepleriyle alakası yoktur. Bu değerlendirmeler tamamen Kuzey Kürdistan gerçeğiyle ilgisi olmayan, Leyla Zana’nın Güney Kürdistan’daki ilişkileri sonucu gündeme gelen değerlendirmelerdir. Dolayısıyla Kuzey Kürdistan halkını da, Kürt özgürlük mücadelesini de bağlamayan, hatta ondan kopuk, onu ifade etmeyen, o gerçekliği görmeyen, hatta o gerçeklikle çelişen bir söylemi ve tutumu ifade etmektedir. Tabii ki buna AKP balıklama atlamıştır. Türk devleti ve özel savaşçılar balıklama atlamıştır. Türk devletinin psikolojik savaş merkezleri, psikolojik savaş elemanları konuşmaya başlar başlamaz ‘Leyla Zana da silahların bırakılmasını istedi, Leyla Zana da AKP’nin Erdoğan’ın sorunu çözeceğini söyledi’ diyerek Leyla Zana’nın konuşmasını şimdiye kadar yürüttükleri psikolojik savaşın bir argümanı olarak kullanmışlardır. Psikolojik savaşlarını, Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttükleri tasfiye harekatlarını güçlendiren bir argüman olarak değerlendirmişlerdir. Leyla Zana’nın niyeti Kürt sorununun çözümü de olabilir. Kürt sorununun demokratik çözümünü de isteyebilir. Tabii ki bu savaşın biterek Kürt sorununun çözülmesini herkes istemektedir. Ama bu mücadelenin de bu savaşın da Kürt sorununun çözümü için geliştiğini, bunun için mücadele verildiğini ve ortada Kürt sorununun çözümü için hiçbir yaklaşımın ve tutumun da olmadığı açıktır. Bu nedenle de söylemlerinin Kürt sorununun çözümüyle barışla alakası yoktur. Sadece Güney Kürdistanlı güçlerin Türkiye ile ilişkilerini güçlendirmek için Leyla Zana’yı kullandıkları anlaşılmaktadır. Leyla Zana, Güney Kürdistanlı güçlerle Türkiye’nin ilişkilerinin düzeltilmesinin aracı ya da kurbanı yapılmıştır demek daha doğrudur.

Oramar savaşının gerçekleşmesi, CHP’nin attığı can simidinin ve Leyla Zana’nın konuşmalarının AKP’ye güç verdiğinin düşünüldüğü süreçte AKP’de ve devlette şok etkisi yaratmıştır. CHP’nin can simidi atmasının da Leyla Zana’nın “Erdoğan iyidir, PKK silah bıraksın” sözlerinin de Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen mücadelede etkili olamayacağını, sonuç veremeyeceğini görmüşlerdir. Bu savaşla AKP hükümeti sarsılmıştır. Bu sarsıntının yarattığı korkuyla AKP yandaşı basın, çeşitli çevreler “tam da barış olacaktı, çözüm olacaktı bu eylem bozdu” gibisinden bir psikolojik savaş hareketi içine girmişlerdir. Bu değerlendirmenin Türkiye gerçekleriyle, Kürdistan gerçekleriyle hiçbir alakası olmadığı açıktır. AKP’nin bütün politikaları, bırakalım barışçıl ve çözüm doğrultusunda olması aksine tamamen savaş ve tasfiye yönünde olmuştur. CHP’nin girişimi de, Leyla Zana’nın konuşmaları da tasfiye harekatının bir parçası olarak değerlendirmişlerdir. Bu nedenle çözümün

değil tasfiye saldırılarının arttığı bir dönem vardır. Gerilla da tasfiye harekatlarının arttığı bir dönemde böyle bir savaşı yaparak bu saldırılara cevap vermiştir. Doğru ve gerçek değerlendirme budur. Diğer tüm değerlendirmeler Türkiye toplumunu kandırmak, Kürt halkını kandırmak anlamına gelmektedir. Kaldı ki, kendi yandaş basını da kendileri de kısa bir süre öncesine kadar yürüttükleri tasfiye politikalarının sonuç aldığını, sonuç alacağını artık PKK’nin kuşatma altına alındığını ve tasfiye edileceğini yazıyorlardı. AKP basınının da yandaşlarının da Kürt sorununun çözümünden, demokratikleşmeden çok PKK’nin nasıl tasfiye edileceğinden söz ediyor ve ömür biçiyorlardı. Ama bunun böyle olmadığı görülünce bu defa yine toplumu aldatmak, kandırmak Kürt toplumunu mücadelesiz bırakmak için “tam da çözüm oluyordu barış oluyordu bu eylem geldi bozdu” biçiminde bir söylem tutturmuşlardır.

‘Tam çözüm olacaktı PKK eylem yaptı, bozdu!’ söylemi kesinlikle psikolojik savaşın yeni bir demagojik dilinden başka bir şey ifade etmemektedir. Artık bu söylem bayatlamıştır. 4-5 yıldır gerilla ne zaman etkili bir eylem yapsa. Ne zaman askerin yürüttüğü tasfiye operasyonları ağır bir darbe yese “tam da çözüm oluyordu bu eylemler bozdu” yaygarası yapılmaktadır. Ama hiçbir zaman gerillalar öldürülünce, hatta onlarcası birden öldürülünce bu çözümü sabote etmiyor, bu barışı bozmuyor! Kimse gerillalar öldürüldüğünde bu yönlü bir değerlendirmede bulunmamıştır. Gerillalar öldürüldüğünde zafer narası atanlar, bunu çözüm ve barış için engel olarak görmeyenler, gerilla bir eylem yaptığında hemen bir barış oluyordu çözüm oluyordu engelledi biçiminde bir algı yaratmaya çalışmaktadırlar. Ama gerçek öyle değildir. Bu tamamen yandaş basının Kürt halkının direnişi ve etkili eylemleri karşısında başvurduğu, böylelikle Kürt halkının Kürt özgürlük hareketinin direnişini engellemeye yönelik, psikolojik harekat söylemleri olduğunu görmek gerekir.

14 Temmuz’da Silvan’da gerçekleşen de Türk askerinin imha harekatları karşısında gerillanın kendisini savunma refleksi direnişiydi. Tokat Reşadiye’de yapılan eylem de Önderliğe karşı zindanda gösterilen yaklaşıma karşı bir cevaptır. Siyasi soykırım operasyonlarına gösterilen tepkiydi. Bunlar görülmeden “tam da çözüm oluyordu PKK bozdu” yaygarası koparmanın ne inandırıcılığı ne de bir gerçekliği vardır. Yarın da böyle büyük bir eylem olsa yine söyleyecekleri budur. Çünkü bu söylem 4-5 yıldır psikolojik savaşın Kürt özgürlük hareketinin yaptığı eylemler hakkında kuşku uyandırmak, eylem yapmasının önüne geçmek için uydurduğu bir psikolojik savaş yöntemidir. Bu yönlü algı yaratarak kendilerine göre Kürt özgürlük hareketini eylemsiz ve mücadelesiz bırakmaya çalışıyorlar. Bunları Kürt özgürlük hareketinin yutması mümkün değildir. Halkımız bu tür propagandalara inanmamaktadır. Zaten Türk devleti Kürt özgürlük hareketinin mücadeleye başlamasından bu yana bu tür söylemlerle bu mücadele konusunda kuşku yaratmayı temel görev bilmiştir. Ya dış güçlerin maşasıdır ya karanlık güçlerin elidir. Bunları on yıllardır duyan bir halk gerçekliğimiz var. Yıllardır bu tür saldırılara karşı duran bir örgüt gerçeğimiz var. Bu bakımdan bunlara kulak verilmesi bunların dinlenmesi, bunların Kürt halkının ve Kürt özgürlük hareketinin mücadelesi ve eylemliliğini etkilemesi mümkün değildir.

Gerillanın silah bırakmasını isteyenler teslimiyeti istemektedirler

Kürt özgürlük hareketi varlığı yok edilmek istenen bir halkın savunmasını yapmaktadır. Kürt özgürlük hareketinin Kürt halkının varlığını güvenceye alınması ve özgürlüğünün kazanılması için mücadele etmektedir. Bu açıdan varlığı güvenceye alınmadan, özgürlüğü gerçekleşmeden gerillanın direnişini de, silahını da bırakması mümkün değildir. Hiçbir güç de şu ya da bu baskıyla psikolojik savaşla kafa karıştırma ya da bölme çabalarıyla Kürt özgürlük hareketinin 40 yıldır yürüttüğü kararlı mücadeleyi farklı göstermesi mümkün değildir. Gerillalarının silah bırakmasını isteyenler teslimiyeti istemektedirler. Herkes de biliyor ki Türkiye’de zihniyet değişmediği gibi bir çözüm niyeti de yoktur. Türkiye’de Kürt halkının varlığının güvenceye alınacağı ve özgürlüğünün sağlanacağı bir demokratik siyasal ortam yoktur. 1970’lerdeki siyasal ortam bile yoktur. Şu andaki Türkiye’deki siyasal ortam da yasalar da daha gericidir. Kürt özgürlük hareketi direnişi ve mücadeleyi bıraktığı andan itibaren Türkiye’nin bütün politikası Kürtleri yeni siyasal sömürgeci ve kültürel soykırım sistemi içine sokmak olacaktır. Buna karşı duran herkesi etkisizleştireceklerdir. Bugün Kürt demokratik siyasetine gösterilen yaklaşım ortadadır. Gerilla silah bıraktığında farklı davranılacağını, böyle bir ortamda Kürtlerin demokratik haklarının tanınacağını sanmak gaflettir. Böyle bir ortamda yürütülen psikolojik savaşın gereği bazı çevrelerin Kürt haklarından söz etmesine müsaade edilse de, örgütlenmesi dağıtılmış iradesi kırılmış, inancı zayıflatılmış Kürt toplumunu yürüttükleri kültürel soykırımı tamamlayacak bir örgütsüzlük, mücadelesizlik içine sokacaklardır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Eğer Türk devletinin hala zihniyeti Kürtleri Türkleştirip Kürdistan’ı Türk ulusal yayılma alanı haline getirmekse, bu politikasından vazgeçmemişse, gerillanın direnişi bıraktığı ortamda bu politikasını önünde hiçbir engel görmeden daha hızlı ve daha yoğun bir biçimde gerçekleştirmeye yöneleceğinden kuşku duyulmamalıdır. Kuşkusuz Kürt özgürlük hareketi de Önder Apo da Kürt sorununun demokratik siyasal çözümünü istemektedir. Kürt sorununun çözümü açısından devlete gerek olmadığını söyleyen ilk defa yüksek sesle söyleyen, makul bir çözüm öneren, artık silahlara gerek kalmadan bu sorunu çözelim diyen Önder Apo ve Kürt özgürlük hareketidir. Bu topraklarda devletsiz çözüm zihniyetine karşı çıkarak, birlikte yaşama temelinde bir çözüm anlayışını geliştiren de, bunu topluma yerleştiren de Önder Apo ve Kürt özgürlük hareketidir. Kürt özgürlük hareketinin Kürdistan toplumunda böyle bir zihniyet değişikliği yarattığı ortadadır. Önder Apo ve Kürt özgürlük hareketi böyle bir yaklaşım içerisinde olmasaydı, Kürdistan’da böyle bir paradigma değişimini ve yaklaşımını geliştirmeye kimse cesaret edemezdi. Bu açıdan tabii ki Önder Apo’nun ve Kürt özgürlük hareketinin tercihi demokratik yollardan makul bir çözümün yaratılmasıdır. Kürt özgürlük hareketi bunun için her türlü kolaylığı göstermiştir. Defalarca ateşkes ilan etmiştir. Görüşmelerde bulunmuştur. AKP hükümetine çözüm için önemli fırsatlar sunmuştur. Ama buna rağmen çözüme yanaşmayan, beklenti yaratarak oyalama yapmayı esas alan, fırsatını bulduğunda da saldıran çakal gibi saldıran bir politika Kürtlere dayatılmıştır.

Bu açıdan AKP’nin Kürt sorununu çözeceğinden, iyi niyetinden bahsetmek kafayı kuma gömmektir. Kürtlere celladına boynunu uzat demektir. Kürt özgürlük hareketinin de böyle bir tutuma girmeyeceği açıktır. Siyasal demokratik çözümden, makul çözüm yaklaşımından en fazla söz eden, bu konuda politik makul bir tutum takınan Kürt Halk Önderi’dir. Bunu herkes kabul etmektedir. Yıllarca Türk basınında ve kamuoyunda da bu gerçek dillendirilmiştir. Hala da bu gerçeği dillendiren önemli bir kesim bulunmaktadır. AKP’liler de, Fethullahçılar da, birçok yazar çizer ve kanaat Önderi de böyle söylemiştir. Ama Kürt sorununun çözümü ortada yokken, çözüm için hiçbir işaret yokken silah bırakılmalı çağrılarına da en sert tepkiyi gösteren Kürt Halk Önderi olmuştur. Dolayısıyla sorun PKK’nin yaklaşımından kaynaklanmıyor. AKP’nin zorla, şiddetle çözme politikasından kaynaklanıyor. İrade kırma politikasından kaynaklanıyor. Eğer bir çözüm politikası varsa bunu ortaya koyabilir. Bir çözüm politikası ortaya koyduğunda çözüm kısa sürede gerçekleşir.

Türk devleti ağır bir psikolojk savaş yürütüyor

Bir çözüm politikası olduğunda tabii ki Kürt özgürlük hareketi böyle bir direniş içinde olmayacaktır. Barışın, demokratik çözümün olması için her türlü kolaylığı gösterecektir. Ama bir çözüm iradesi görmek istiyor. Ciddi adımlar görmek istiyor. Zihniyetin, söylemin, politikanın değiştiğini görmek istiyor. Zihniyet, söylem, politika değişmiyor, ama Kürtleri aldatmak için birkaç söz söylenerek ‘alavere dalavere Kürt mehmet nöbete’ deniliyor. Bunun da Kürt özgürlük hareketi tarafından kabul görmeyeceğini, bu yaklaşımlarla bırakalım silah bırakılmasını ateşkes olmasının bile mümkün olmayacağı açıktır. AKP’nin bu politikası ortamında bırakalım silahların bırakılmasından söz edilmesini, ateşkesten söz edilmesi bile mümkün değildir. Dolayısıyla ortada hiçbir şey yokken ateşkes yapılsın denilmesi de aslında işleri yokuşa sürmektir. Çözümsüzlüğe cesaret vermektir. Zaten Türk devleti ve AKP hükümeti hala bazı çevrelerden güç aldığı için, destek aldığı için, Kürtler arası parçalanmışlıktan güç aldığı için, bazı Kürtler AKP’nin çözümsüz politikalarına su taşıdığı için, güç verdiği için Türk devleti de, AKP hükümeti de çözümsüzlüğü sürdürmektedir. Eğer çözüm olmuyorsa, çözümsüzlükte ısrar devam ediyorsa, savaşlar sürüyorsa, ölümler oluyorsa bundan AKP’yi doğru değerlendirmeyen, AKP’nin çözümsüzlük politikasına destek veren güçler de sorumludur. Erdoğan iyidir, bu sorunu çözer yaklaşımı da aslında AKP’nin çözümsüz politikasına destek vermekten, kan akıtılması konusunda AKP’ye cesaret vermekten başka bir işe yaramamaktadır. Herkesin bunu böyle anlaması gerekmektedir.

AKP’nin politikaları ortadadır. Urfa Cezaevi’nde gençler diri diri yanmıştır. Roboski katliamının sorumlulular hala bulmuyor. Katliamı meşrulaştırmaya çalışıyorlar. KESK’teki tüm sendikacıları tutukluyorlar. Yarın sıranın kime geleceği belli değildir. Bu tutuklamaların hiçbir suçla ve suç girişimiyle ilgisi yoktur. Kürtlerin iradesini kırma savaşının bir parçası olarak bu insanlar tutuklanmaktadır. Tamamen faşist bir anlayışla bu tutuklamalar gerçekleştirilmektedir. Açıkça şu söyleniyor; örgütlü Kürt tehlikeli Kürt’tür, örgütlü Kürt suç işlemiş Kürttür. Eğer AKP’ye işbirlikçilik yapmıyorsa, AKP politikalarını desteklemiyorsa örgütlü, bilinçli Kürt’ün yeri zindandır. Böyle bir ortamda kim AKP’nin Kürt sorununu çözmesinden bahsedebilir? AKP’nin iyiliği bazı işbirlikçi Kürtlere, Kemal Burkay gibi, İbrahim Güçlü, Ümit Fırat gibi PKK’ye küfredenlere söz hakkı vermesi midir? Onların televizyonlara çıkıp bağımsız Kürdistan, fedarasyon gibi hiçbir pratik değeri olmayan sözler söylemesi midir? AKP’nin iyiliği açıktır. Onlar demokrasi gereği konuşturulmuyor. Tasfiye için, Kürt halkının özgürlük taleplerinin etkisiz kılınması için konuşturuluyor.

Bu kadar saldırı ortadayken silah bırakmadan söz etmek, tamamen özel savaşın, psikolojik harekatın etkisinde kalmaktır. Kuşkusuz Türk devleti ağır bir psikolojk savaş yürütüyor. Herkesi töhmet altında tutuyor. Açıkçası PKK ve Apo karşıtlığı yapmayanlara hiçbir yerde yaşam alanı bırakmak istemiyor. Siyaset yapacaksan da, konuşacaksan da, iş yeri sahibi olacaksan da, dernek kuracaksan da, sendikacılık yapacaksan da, doktorluk yapacaksan da, ancak Kürt özgürlük hareketine karşı tutum koymalı ve AKP’nin politikalarını desteklemelisin. AKP bunu dayatıyor. Bu ortamda mücadele etmek zordur. Özgür düşünmek, özgür davranmak zordur. Bu baskı ortamında gerçekleri söylemek, AKP hükümetine tutum almak kolay değildir. Hemen bütün basın yayın organlarıyla bir kara propaganda, bir psikolojik hareket Vuuzela gibi insanların başında patlatılmaktadır. Bir Türk devleti gerçeği varsa o da budur. Gerçekten de bu koşullarda psikolojik savaş insanların düşüncesini, tutumunu etkilemektedir. Türk devletinin politikaları ve yürüttüğü psikolojik savaş insanları hedef olmamak için daha yumuşak konuşmaya ve tutum almaya sevk etmektedir. Özellikle Kürt insanı, Kürt siyasetçi böyle bir savaş altındadır. Bu savaşın amaçlarını tümden bilince çıkarıp günlük olarak iradeli duruşu yenilemeden, bu baskı ortamından etkilenmeden konuşmak mümkün değildir. Bu açıdan Türkiye’de siyasal mücadele vermenin ortamının zor olduğunu biliyoruz. Bu yönüyle baskı koşullarına rağmen yürütülen siyasi mücadele anlamlı ve değerlidir.

Özcesi Türkiye’de mevcut durumda tamamen bir savaş ortamı vardır. AKP Kürt özgürlük hareketi ve demokrasi güçlerini dize getirme, kendi politikalarını kabul ettirme savaşı yürütmektedir. Buna karşı da Kürt özgürlük hareketi gerillasıyla, halkıyla, genciyle, çocuğuyla, zindandaki tutuklusuyla, yurtdışındaki, yurtiçindekiyle kutsal bir direniş mücadelesi yürütmektedir. Gerçekten bu direniş mücadelesi kutsallık düzeyindedir. Bunun merkezinde Önder Apo vardır. Onun duruşu direnişçi duruştur. Bu duruşa halkımız da, gerilla da, tutuklusu da, kadını da çocuğu da eşlik etmektedir. AKP karşısında direnerek AKP’nin inkarcı faşist iradesini kırarak Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye’nin demokratikleşmesi mücadelesi yürütmektedir. AKP’ye karşı mücadele kesinlikle Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye’nin demokratikleşmesi mücadelesidir. Bu mücadeleyi yürütmeden hiç kimse demokrasi mücadelesi, barış mücadelesi ve çözüm mücadelesi verdiğini söyleyemez. AKP’ye karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütmeyenler kesinlikle AKP’nin yürüttüğü özel savaş, psikolojik savaş karsışında iradesi kırılanlar ve teslim olanlardır. Hiç kimse Kürt özgürlük hareketinden bu tutumu bekleyemez. Kürt özgürlük hareketi Önderliğiyle, kırk yıllık mücadelesinin yarattığı değerlerle, şehitlerin ve emek verenlerin Kürt halkına, Kürt özgürlük hareketine kazandırdığı iradeyle direnerek mutlaka AKP’nin bu gerici politikaları püskürtülerek Kürt sorununun çözümü temelinde Türkiye’nin demokratikleşmesi sağlatılacaktır.

Savaş şiddetleniyor

HPG BASIN İRTİBAT BÜROSU

HPG gerillaları ile Türk ordusu arasında çatışmalar giderek şiddetleniyor. Gerillarımızın düşmanın imha amaçlı saldırı ve infazlarına karşı gerçekleştirdiği devrimci operasyonlarda çok sayıda asker ve kontra öldürüldü. Kürt meselesinin çözümünde imha politikasını dayatan Türk devleti ve AKP hükümetinin politikalarına karşı gerillarımızın gerçekleştirdiği devrimci operasyonlar ve Türk ordu güçleri ile gerilla güçlerimiz arasında haziran ayında yaşanan çatışmaların bilançosunu yayınlıyoruz.

☆ **1 Haziran** günü 13.30 sularında Bedlîs ile Sêrt'in Şina Doğana alanında operasyona çıkan işgalci TC ordusuna ait konvoya yönelik gerillalarımız tarafından eylem gerçekleştirildi. Eylem sonucunda 5 özel tim elemanı öldürüldü, bir araç imha edildi. Türk ordusu eylem ardından alana yönelik kobra tipi helikopterler ile bombardıman yaptı.

☆ **2 Haziran** günü saat 19.45 sularında Amed-Çewlik yolu güvenliği alındıktan sonra gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrolü yapıldı. Eylemde propaganda yapan gerillalarımız bir turisti gözaltına aldı, yapılan işlemlerden sonra turist 3 Haziran günü serbest bırakıldı. Eylemde ayrıca bir kamu görevlisine ait tabanca kamulaştırıldı, aracı da yakıldı.

☆ **3 Haziran** günü saat 14.30 sularında Çolemêrg'in Çelê ilçesine bağlı Serê Sêvê topçu taburu arasında sivil araçlar ile operasyona çıkan askerler ile gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü.

☆ **3 Haziran** günü 15.00 sularında Çolemêrg'in Çelê ilçesine bağlı Hinê tepesine yönelik işgalci TC ordusu tarafından havan ve obüs saldırısı yapıldı.

☆ **4 Haziran** günü saat 06.30 sularında Amed'in Licê ilçesine bağlı Korxê, Manisor ve Hedik alanına TC ordusu tarafından kobra tipi helikopterler desteğinde indirmeler yapılarak operasyon başlatıldı. Operasyon gücü ile gerillalarımız arasında yaşanan çatışmalar sonucunda aralarında Licê İlçe Jandarma Komutanı Binbaşı ile 5 asker öldürüldü.

☆ **4 Haziran** günü saat 09.30'da Bedlîs'te asker ve malzeme taşıyan skorsky tipi bir helikopter gerillalarımız tarafından vuruldu. Vurulan helikopterin hasar gördüğü bildirildi.

☆ **4 Haziran** günü saat 15.30 sıralarında Çolemêrg'in Çelê ilçesine bağlı Sere Seve Topçu Taburu askerlerini operasyon alanına taşıyan skorsky tipi bir helikopter gerillalarımız tarafından vuruldu. Helikopter ağır darbe alıp iniş yaparken, düşmanın ölü ve yaralı sayısı tespit edilemedi.

☆ **4 Haziran** günü saat 07.00'da Wan-Gever yolu üzerinde bulunan Pılangodê köyü yakınlarında operasyona çıkan Türk ordu birliğine yönelik gerillalarımızca bir eylem gerçekleştirilmiştir. Akrep tipi askeri araç tümden imha olurken, eylemde düşmanın ölü ve yaralı sayısı tespit edilemedi.

☆ **4 Haziran** günü Şirnex'in Beşebap ilçesine bağlı Kato dağına yönelik Türk ordusu tarafından başlatılan operasyon sonucu Deriya Kujeran alanında 20 dakikalık bir çatışma yaşandı. Çatışmada düşmanın ölü ve yaralı sayısı öğrenilemedi.

☆ **4 Haziran** günü saat 16.00'da Şirnex'in Gabar dağında operasyona çıkan askerlere yönelik Zıvınge tepesinde gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen eylemde 1 asker öldürüldü.

☆ **4 Haziran** günü saat 16.30 sularında Şirnex Gabar dağı Gıre Cotyar mıntıkasında 1 asker gerillalarımızca öldürüldü.

☆ **4-5 Haziran** tarihleri arasında Medya Savunma Alanları sınırları içinde bulunan Şeladize'ye bağlı Çiyaye Reş alanına Türk ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla saldırı düzenlendi.

☆ **5 Haziran** günü saat 22.00 ile 23.00 sularında Çolemêrg'in Çelê ilçesine bağlı Ertuş alanına savaş uçakları tarafından bombardıman düzenlendi.

☆ **5 Haziran** günü saat 16.00 sularında Şirnex'in Bêyşebap ilçesi Meydan Zengile alanında Kato dağı ile Mıle Kejane arasında askeri amaçlı yol yapımında kullanılan 1 dozer gerillalar tarafından imha edildi.

☆ **5 Haziran** Saat 23.50 sularında Agirî'nin Bazîd ilçesinde bulunan askeri lojmanların nöbetini tutan askerlere yönelik gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen eylemde 1 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

☆ **6 Haziran** günü Amed-Licê karayolu üzerinde gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrolü yapıldı. Kontrol sırasında halka bilgilendirme yapan gerillalarımız Erzirom Îd (Narman) jandarma komutanlığında görevli Ali Sabancı isimli askeri tutukladı.

☆ **6 Haziran** günü saat 21.30 sularında Agirî'nin GiyadÓİn ilçesine bağlı Çobana Qasık köyü yakınlarında askeri amaçlı yol yapımında çalışan bir dozer gerillalarımız tarafından imha edilmiştir.

☆ **6 Haziran** günü sabah saatlerinde Şirnex'in Bêşebap ilçesine bağlı Kato dağı ile Meydan Zengile alanına yönelik başlatılan operasyon aynı gün akşam sonuçsuz bir şekilde geri çekildi.

☆ **6 Haziran** günü saat 19.00'da Çolemêrg'in Çelê ilçesine bağlı Sere Seve Topçu Taburu ile Bilican Alayı arasında operasyona çıkan askerlere malzeme taşıyan bir kamyon gerillalarımız tarafından imha edildi.

☆ **6 Haziran** tarihinde saat 20.00'da Çolemêrg'in Çelê ilçesine bağlı Hîne alanına yönelik işgalci TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bombardıman düzenlendi.

☆ **7 Haziran** günü sabah saatlerinde Şirnex'in Bêşebap ilçesine bağlı Kato Jîrka ile Karçan Boğazı mıntıkasına yönelik işgalci TC ordusu tarafından operasyon düzenlendi.

☆ **7 Haziran** Çolemêrg'in Çelê ilçesine bağlı Sere Seve topçu taburu askerleri tarafından Gıre Orte mıntıkasında düzenlenen operasyonda gerillalarımız ile askerler arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü. Eylemde, 1 tank, 1 adet A4 silahı ile 1 adet Nicon marka dürbün imha edildi.

☆ **7 Haziran** Elezîz'in Mîrvan (Arıcak) ilçesinde operasyona çıkan Tırmav karakolu askerlerine yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 6 askerin içinde olduğu araç imha edildi. Düşman, ölülerini skorsky helikopterlerle Elazîz'e kaldırdı.

☆ **7 Haziran** Dersim-Elazîz yolu üzerinde operasyondan dönen askerlerle gerillalarımız arasında çatışma çıktı. Kızılcık yol ayrımı mevkiinde yaşanan çatışmada 5 asker öldü, askerlerin kullandığı 1 sivil araç imha edildi.

☆ **8 Haziran** saat 22.00 sıralarında Agirî'nin Giyadîn ilçesinde asker ve polis lojmanlarına yönelik gerillalarımız tarafından yapılan eylemde 2 asker öldürüldü. Polis lojmanlarına yönelik eylemde ise düşman kayıplarının sayısı öğrenilemedi

☆ **8 Haziran** saat 20.30-23.30 sularında Agirî-Tozan yolu üzerinde gerillalarımız yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirmiştir. Durdurulan araçlardaki halka propaganda yapan gerillalarımız bir dozeri de imha etmiştir.

☆ **8 Haziran** Çolemêrg'in Gever ilçesine bağlı Dotkan köyü kırsalında operasyona çıkan Türk ordusu ile gerillalarımız arasında çatışma çıktı. Yaşanan çatışmada 1983 Derika Hemko doğumlu Erdewan Hasan (Geli Derik) adlı gerillamız kahramanca direnerek şahadete ulaştı. Aynı çatışmada 2 düşman askeri öldürülürken, 2 asker de yaralandı. Dotkan, Şişemzîn, Kurekawa Serî ve Mîrevanî alanlarında aynı gün akşama kadar süren düşmen güçleri daha sonra geri çekildi.

☆ **8 Haziran** Mêrdîn'in Stwer ilçesinde bulunan polis lojmanlarına yönelik gerillalarımız tarafından saldırı düzenlendi. Eylemdeki düşman ölü ve yaralı sayısı tespit edilmedi.

☆ **8 Haziran** Çolemêrg'in Çelê ilçesine bağlı Ertuş alanı ile Şeladize'ye bağlı Çiyaye Reş ve Şikefta Birîndara alanlarına yönelik Türk ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla saldırı düzenlendi.

☆ **8 Haziran** Sêrt'in Dihê(Eruh) ilçesine bağlı Dewkê ve Dêrwat köyleri çevresinde işgalci TC ordusuna bağlı kontra birlikler tarafından pusulamalar tarzında operasyon başlatıldı.

☆ **9 Haziran** Çolemêrg'in Çelê ilçesine bağlı 49 numaralı karakol güçlerinin düzenlendiği operasyon esnasında YJA Star gerillalarımız 2 askeri öldürdü.

☆ **9 Haziran** Agirî'nin Giyadîn ilçesine bağlı Kire Tütêk alanında işgalci Türk ordusu tarafından operasyon düzenlendi.

☆ **10 Haziran** Saat 19.00 sularında Mêrdîn'in Mehsert (Ömerli) ilçesine bağlı Terê köyü karakolu askerlerinin düzenlendiği operasyonda çatışma çıktı. Çatışmada 1 asker öldürüldü.

☆ **10 Haziran** Şirnex'in Qilaban ilçesine bağlı Roboski köyü ile Tanin dağı çevresinde askerler tarafından operasyon başlatıldı.

☆ **10 Haziran** bir süreden beri Agirîmerkez ile Qers'in Qaqizman ilçelerinde Türk ordusu tarafından asker ve askeri malzeme yığınağı yapılıyor. 10 Haziran Dersim merkeze bağlı Halbori köyü kırsalında Türk ordusu HPG gerillaları arasında yaşanan çatışmada 1 düşman askeri öldürüldü.

☆ **10 Haziran** Saat 10.00 sularında Şirnex'in Bêşşebap ilçesine bağlı Gire Şabana bölgesinde operasyonda çıkan çatışmada 1 asker öldür, 1 asker yarlandı.

☆ **10 Haziran** Saat 20.00 sularında Çolemêrg'in Çelê ilçesine bağlı Bilican Alayı askerlerince düzenlenen operasyon esnasında gerillalarımızla işgalci TC askerleri arasında çatışma çıktı. 1 saat süren ve kobra helikopterlerin yoğun bir şekilde bombardıman düzenlediği çatışmada 3 gerilla şehadete ulaştı. Hayatını kaybeden gerillaların isimleri şöyle: Maku doğumlu Xecê Brukimilan (Viyan Cudi), Maku doğumlu Besra Dellayimilan (Zerin Zilan), Erzurum doğumlu Ayetullah Kandemir (Mazlum Amed)

☆ **10 Haziran** Şîrnex'in Basan (Güçlükonak) ile Sêrt'in Dihe (Eruh) ilçesi arasında yapılması planlanan askeri amaçlı yolun Bilucuna ve Bane Askê arasındaki şantiyesine yönelik gerillalarca eylem düzenlendi. Şantiyedeki 6 iş araç imha edildi. Eylem sırasında Merdîn doğumlu Yusuf Başcı (Hüseyin Munzur) adlı yoldaşımız kaza sonucu şehadete ulaşmıştır.

☆ 1**1 Haziran** 9 Haziran günü Wan'ın Şax (Çatak) ilçesine bağlı Kato Şemanûs, Gire Çelekê ve Gire Lizek alanlarında Türk ordusunun başlattığı operasyon 11 Haziran günü sona erdi.

☆ **11 Haziran** 9 Haziran günü Agirî'nin Giyadîn ilçesine bağlı Kire Tûtek alanında Türk ordusu tarafından başlatılan operasyonda

☆ **11 Haziran** günü saat 17.45 sularında gerillalarımız ile düşman askerleri arasında çatışma yaşandı. Çatışmada Wan Erdîş doğumlu Çetin Kırmızı (Nasır Cihan) ile Agirî Bazît doğumlu İbrahim Yıldız (Agit Serfiraz) hayatını kaybetti. Çatışmada düşman ölü ve yaralı sayısı hakkında bilgi alınamadı.

☆ **11 Haziran** Gire Goniyê, Gire Kerkûl ve Meydan Zengîlê alanların operasyona çıkan düşman gücüyle gerillalar arasında çatışma çıktı. En az 3 askerin öldüğü çatışmada, 1 asker yaralandı.

☆ **12 Haziran** Gece saat 03.20 sularında Çelê'ye bağlı Bilican Alayı askerlerince düzenlenen ve 3 gerillanın şehadetine yol açan operasyona katılan özel birliğe yönelik bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 6 işgalci TC askeri öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

☆ **12 Haziran** Çolemêrg'in Şemzînan ilçesine bağlı Girana alanında çıkan çatışmada gerillalarımız tarafından 4'ü uzman çavuş 5 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı.

☆ **12 Haziran** Çelê ilçesine bağlı Karataş karakol yakınlarında yaşanan çatışmada 1 asker öldürüldü.

☆ **12 Haziran** Çolemêrg'in Çelê ilçesine bağlı Zap'ın Erbîş, Şifreza ve Cennetê köylerine yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bombardıman düzenlendi.

☆ **12 Haziran** Şirnex'in Bêşşebap ilçesine bağlı Gire Xanikê mıntıkasında yaşanan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

☆ 1**2 Haziran** saat 04.00 sularında Şirnex'e bağlı Besta'nın Şehriban alanına bağlı Sere Ro mıntıkasında çıkan çatışmada 1 kontra öldürüldü, 1 kontra da yaralandı.

☆ **12 Haziran** saat 23.00 sularında Agirî'nin Bazît ilçesinde bulunan polis lojmanlarına yönelik gerillalarımız tarafından eylem gerçekleştirildi. Eylemdeki düşman ölü ve yaralı sayısı öğrenilemedi.

☆ **12 Haziran** Mêrdîn'in Nusêbin ilçesinde bulunan petrol boru hattına yönelik olarak gerillalarımız tarafından sabotaj eylemi gerçekleştirildi. Eylemde boru hattı tahrip edildi.

☆ **12 Haziran** saat 15.00 sularında Çolemêrg'in Gever ile Şezînan ilçeleri arasında bulunan Nêrdûş mıntıkasında TC askerleriyle gerillalarımız arasında bir çatışma yaşanmıştır. Çatışmada 2 asker öldürüldü, 1 askeri araç da darbelendi.

☆ **13 Haziran** Şirneq'in Bêşşebap ilçesine bağlı Berêreş mıntıkasında çıkan çatışmada 4 düşman askeri öldürüldü, 4 asker de yarlandı. Çatışmada düşmanın kullandığı 1 sivil araç da gerillalarımız tarafından darbelendi

☆ **13 Haziran** 29 Mayıs günü Idîr'in Korxan yaylasında gerillalarımız tarafından 10 kişi gözaltına alınmış, 5 Haziran günü sorguları biten 7 kişi serbest bırakılmıştı. 13 Haziran günü ise sorguları biten diğer 3 kişi de serbest bırakıldı.

☆ **13 Haziran** Saat 17.00 sularında Wan'ın Elbak ilçesine bağlı Xalkawanê karakolu yakınlarında yaşanan çatışmada 1 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

☆ **13 Haziran** Çelê'ye bağlı Geliye Zap, Ertuş, Küçük Cilo alanları ve Şeladize'ye bağlı Çiyaye Reş alanına TC ordusu tarafından obüs ve havanlarla bombardıman düzenlendi.

☆ **14 Haziran** Amed Dorşin Mezra mıntıkasında işgalci TC ordusu tarafından başlatılan operasyonda gerillalarımız ile düşman askerleri arasında çatışma yaşandı. Güçlerimizce tespit edilemeyen düşman ölü ve yaralıları 3 skorsky helikopterle alandan aldı.

☆ **15 Haziran** Şirnex'in Cudi dağının Deriye Çilmêra alanında askeri amaçlı yol yapan ve daha önce uyarılmış olmasına rağmen çalışmalarını durdurmayan bir şirkete ait şantiyeye gerillalarımız tarafından bir baskın yapıldı. Şantiyede bulunan 2 iş aracı imha edildi.

☆ **15 Haziran** Şirnex'in Qileban ilçesi sınır hattında bulunan Deriye Dawetiya alanında askerlerle YJA Star gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 6 düşman askeri öldürüldü, 4'ü de yaralandı.

☆ **15 Haziran** Haftanin sınırları içinde bulunan Bêtalma köyü, Kevirê

Botê alanı, Konferans vadisi ile Qileban sınır hattında bulunan Deriye Dawetiya alanına yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bir bombardıman düzenlendi.

☆ **15 Haziran** Erzirom'un Qerayazî ilçesine bağlı Elmalı (Mela Osman) karakolundan operasyona çıkan askerler ile gerillalarımız arasında çatışma yaşandı. Çatışmada düşmanın 4 askeri gerillalarımız tarafından öldürüldü, bir araç da darbelendi.

☆ **16 Haziran** Çelê'ye bağlı Zap'ın Ertuş, Küçük Cilo ile Şeladizê kasabasına bağlı Zap'ın Çiyareş ve Şikefta Birîndara alanlarına yönelik havan ve obüs saldırısı yapıldı.

☆ **16 Haziran** Çelê ilçesinde bulunan 49. karakola asker taşıyan araca gerillalarımız tarafından eylem bir gerçekleştirildi. Eylem sırasında müdahaleye gelmek isteyen karakol nizamiyesi ile gerillalarımız arasında 20 dakika süren bir çatışma yaşandı.

☆ **16 Haziran** Çolemêrg'in Biyê köyü çevresinde devriye gezen bir akrep tipi zırhlı araca yönelik yapılan eylemde 2 asker öldürülürken 2 asker de yaralandı.

☆ **16 Haziran** Wan merkeze bağlı Hacıbekir Kışlası nizamiyesine yönelik gerillalarımız tarafından yapılan eylemde 2 asker öldürüldü.

☆ **16 Haziran** Osmaniye'nin Zorkun yaylası yakınlarında yaşanan patlamada 1 kişi yaralandı. Olay gerilla güçlerimizce gerçekleştirilmedi. Patlamanın yaşandığı bölge işgalci askerlerin sürekli pusulama faaliyeti yürüttüğü bir alandır.

☆ **17 Haziran** Haftanin'in Kuraniş vadisi, Girê Nêriya Yamaçları ile Deriyê Dawetiya alanlarına yönelik havan ve obüs saldırısı yapıldı.

☆ **17 Haziran** saat 04.30 sularında Hezex ve Midyad ilçeleri arasından geçmekte olan petrol boru hattına yönelik gerillalarımız tarafından sabotaj eylemi düzenlendi.

☆ **17 Haziran** Mêrdîn'in Midyad ile Şirnex'ın Hezex ilçeleri arasından geçen petrol boru hattına yönelik gerillalarımız tarafından sabotaj eylemi gerçekleştirildi.

☆ **18 Haziran** Şirnex'in Gabar dağında bulunan TRT Gabar Tugayı yakınlarında YJA Star gerillalarımızla işgalci TC ordu askerleri arasında çıkan çatışmada 1 düşman askeri öldürüldü.

☆ **18 Haziran** Küçük ve Büyük Ağrı dağları arasında bir karakolun yenileme çalışmasında kullanılan 1 iş makinesi imha edildi, operatörü de sorgulanmak üzere gerillalar tarafından gözaltına alındı.

☆ **18 Haziran** Şirnex Cudi dağına bağlı Gire Çolya alanına yönelik obüs ve havan toplarıyla bombardıman düzenlendi. Bombardıman ardından alandaki ormanlar yandı.

☆ **18 Haziran** Zaxo'ya bağlı Bêtalma üçgeni, Haftanin köyü, Dola Sûle, Kato Sûle ile Kuliya vadisine yönelik TC ordusu havan ve obüs saldırısı gerçekleştirildi.

☆ **18 Haziran** Erzirom'un Qareyazî ilçesi kırsalında Türk ordusu tarafından operasyon başlatıldı.

☆ **18 Haziran** Hatay'ın İskenderun ve Belen ilçeleri arasında TC ordusu ile gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü, 5 asker de yaralandı.

☆ **19 Haziran** Şemzînan ilçesinde işgalci TC ordusuna ait 3 ayrı noktaya yönelik gerillalarımız tarafından kapsamlı eylemler gerçekleştirldi. Eylemde çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

☆ **19 Haziran** Şemzînan ilçesindeki alay komutanlığı yakınlarında çıkan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü.

☆ **19 Haziran** Duhok'un Şeladize kasabasına bağlı Çemço alanı ile Saca ve Kunişka köylerine yönelik Türk ordusu tarafından savaş uçaklarıyla bombardıman düzenlendi.

☆ **19 Haziran** Duhok'un Şeladize kasabasına bağlı Heft Tebaq ve Gare silsilesine yönelik obüs ve havan toplarıyla saldırı düzenlendi. Bombardıman sonucunda köylülere ait bağ ve bahçeler büyük zarar gördü.

☆ **19 Haziran** Operasyon hazırlığındaki TC ordusuna ait askeri üslere yönelik gerillalarımız tarafından devrimci bir operasyon gerçekleştirildi. Çolemêrg'in Gever ilçesine bağlı Şitaza karakolu büyük bir bölümü gerillarımızca imha edildi, 2 askeri üs gerillalar tarafından ele geçirildi. 109 askerin öldüğü çatışmalarda 1'i Mamışka, 1'i Zeri Sor, 1'i Reskê üçgeni ve 1'i da Serpêl mıntıkalarında olmak üzere toplam 4 skorsky helikopter düşürülerek imha edildi, ayrıca 3 kobra tipi taarruz helikopteri ile 6 skorsky helikopteri de darbe alarak çatışma alanından uzaklaşmak zorunda kaldı. Çatışmada, 1 panzer ve 1 akrep tipi zırhlı araç da imha edildi.100 askerin de yaralandığı eylemde 14 arkadaşımız şehadete ulaştı.

☆ **19 Haziran** Çolemêrg merkezde bulunan tümen komutanlığı, polis lojmanları ve Şemzînan-Gever yolu üzerindeki polis noktasına gerillalarımız tarafından eş zamanlı eylemler gerçekleştirildi. Düşmanın ölü ve yaralı sayısı netleştirilemedi.

☆ **20 Haziran** Çolemêrg'in Gever ilçesine bağlı Oramar alanında bulunan Şehit Rahime tepesine hem savaş uçakları hem de havan ve obüslerle saldırı düzenlendi.

☆ **20 Haziran** Metina'ya bağlı Dahlaşino, Cudi tepesi ve Gundê Dêrginê alanları savaş uçakları tarafından bombalandı. Bombardımanda köylülere ait ekili arazilerde yangın çıktı.

☆ **20 Haziran** Çelê'ye bağlı Zap'ın Ertuş, Küçük Cilo, Küçük ve Büyük Garê ile Zap Suyu vadisine yönelik savaş uçakları tarafından bombardıman yapıldı. Ertuş ve Küçük Cilo alanları da havan ve obüslerle vuruldu.

☆ **21 Haziran** Çelê ilçesine bağlı Bilican Alayı yakınlarında çıkan çatışmada 1 düşman askeri öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

☆ **21 Haziran** Şirnex'ın Basan (Güçlükonak) ilçesiyle Sert'in Dihê ilçeleri arasında askeri amaçlı yol yapmak isteyen bir şirkete ait şantiye gerillalarımızca basıldı. Eylemde 3 iş makinesi imha edildi.

☆ **21 Haziran** Çolemêrg'in Gever ilçesine bağlı Dêlezê karakolu yakınlarında çatışma çıktı. Düşmanın ölü ve yaralı sayısı güçlerimizce tespit edilmedi.

☆ **21 Haziran** Gabar dağına yönelik obüs ve havan toplarıyla bombardıman düzenlendi. Fosfor bombasının da kullanıldığı bombardıman sonucunda Çiyaye Fındıkê, Çiyaye Bizina alanlarıyla Derşew ve Basret köylerindeki ormanlık alanda yangın çıktı.

☆ **21 Haziran** Türk ordusu Şeladize kasabasına bağlı Çiyaye Reş alanına obüs ve havan toplarıyla saldırı düzenledi.

☆ **21 Haziran** Amed'in Dağkapı ilçesinde polis aracına yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirilmiştir.

☆ **21 Haziran** gerillalarımız Bedlîs-Amed yolu üzerinde kimlik ve yol kontrolü gerçekleştirmiştir. Yol kontrolü esnasında kontraları taşıyan 1 araçtan ateş açıldı. Karşılık veren gerillalarımız araçta bulunan 1 kontrayı öldürmüş, 1 kontrayı da yaralamıştır. Eylemde 2 öğretmen ile 1 asker gerillalarımız tarafından gözaltına alındı. Devlete ait 1 iş makinesi de imha edildi.

☆ **21 Haziran** günü de sabotaj eyleminin gerçekleştirildiği alanda onarım çalışması sürdüren 1 kepçe gerillalarımız tarafından imha edildi.

☆ **22 Haziran** Uludere' ye bağlı Roboski köyü kırsalı, Kaniya Xıyara alanı ile Meymun tepesi çevresine yönelik işgalci TC ordusu tarafından obüs topları ve tanklarla bombardıman düzenlendi.

☆ **22 Haziran** Şeladize kasabasına bağlı Şikefta Birindara alanıyla Xeregol tepesine savaş uçakları tarafından saldırı düzenlendi. Şelaze ve Merdînkê köylerine yönelik saldırıda köylerin mezarlığı ve çok sayıda bahçe zarar gördü.

☆ **22 Haziran** Güney Kürdistan'ın Xakurke alanı savaş uçakları tarafından bombalandı. Saldırıda köylülere ait bir köprü yıkıldı.

☆ **22 Haziran** Dersim'in Xozat ilçesine bağlı Amutka karakoluna yönelik HPG ve TİKKO gerillaları tarafından ortak bir eylem gerçekleştirildi. Karakol nizamiyesi ve kariyerin vurulduğu eylemde işgalci TC ordusunun ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilememiştir. Eylem ardından düşman skorsky helikopterlerle ölü ve yaralılarını alandan uzaklaştırmıştır.

☆ **22 Haziran** Qileban'a bağlı Sinek tepesi yakınlarında çıkan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü.

☆ **23 Haziran** Erzirom'un Qareyazî ilçesine bağlı Kıfrê köyü yakınlarında gerillalarımızca yapılan eylemde 6 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı. Bir askeri arcında imha edildiği eylem, 13 Haziran günü Qareyazî'da akrep tipi zırhlı aracın ezerek katledildiği 9 yaşındaki Yusuf Yılan'ın anısı için gerçekleştirildi.

☆ **23 Haziran** Wan'ın Payîzava (Gürpınar) ilçesine bağlı Şemanıs karakolu çevresinde operasyona çıkan askerlerle YJA Star gerillaları arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

☆ **23 Haziran** Çelê'ya bağlı 49 numaralı sınır karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirilmiştir. 12 yaşındaki Şaban Aslan'ı katleden ve bir çocuğu da yaralayan işgalci TC ordu askerlerine yönelik gerçekleştirilen eylem sonucunda 3 asker öldürüldü.

☆ **23 Haziran** Çelê'ye bağlı Gıre askeri üssü yakınlarında çıkan çatışmada 1 düşman askeri öldürüldü, 1 termal cihazı da imha edildi.

☆ **23 Haziran** Qileban ilçesine bağlı Aruş askeri üssü yakınlarında askerlerle gerillalarımız arasında çatışma çıktı. Çıkan çatışmada ölen ve yaralanan düşman askerlerinin sayısı güçlerimizce tespit edilememiştir.

☆ **23 Haziran** Zagros sınırları içinde bulunan Avaşin ve Basya vadileri ile Mam Reşo alanına yönelik obüs ve havan toplarıyla bombardıman düzenlendi.

☆ **24 Haziran** Kandil bölgesi sınırları içinde bulunan Sengeser'e bağlı Enzê köyü (Xobyan), Vêrte'ye bağlı Bokrîska ve Zergelê köylerine yönelik savaş uçakları tarafından hava saldırısı düzenlendi.

☆ **24 Haziran** Çolemêrg'in Gever ilçesine bağlı Oramar mıntıkasında bulunan Alantus, Bazê ve Şehit Kandil alanlarına yönelik hava saldırısı düzenlendi.

☆ **23 Haziran** askeri amaçlı yol çalışması yürüten bir şirkete ait 3 iş makinesi Şirnex-Dîhe yolu üzerinde yakılarak imha edildi.

☆ **23 Haziran** Bedlîs-Norşin-Tetwan üçgeninde bulunan polis karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Nöbet kulübesi ve 1 adet dağ geyiği araç imha edildi. Eylemdeki düşman ölü ve yaralı sayısı güçlerimizce netleştirilememiştir.

☆ **24 Haziran** Mêrdîn'in Dêrika Çiyayê Mazî ilçesi hastane yolu üzerinde özel harekat polislerini taşıyan bir araca yönelik gerillalarımız tarafından yapılan eylemde polis aracı imha edildi. İçindeki 4 polis öldürüldü.

☆ **24 Haziran** Şirnex-Bêşebap yolu üzerinde gerillalarımız yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirdi. Gerillalarımız, durdurulan 50 araçtaki kitleye siyasal süreç hakkında bilgilendirme yaptı.

☆ **24 Haziran** Qileban ilçesine bağlı Serbend askeri üssü yakınlarında çıkan çatışma sonucunda 2 düşman askeri öldürüldü

☆ **24 Haziran** Çolemêrg merkeze bağlı Kato Marinos'un Çela Cenge alanında operasyona çıkan işgalci TC ordusunun 2 özel birliğiyle gerillalarımız arasında çatışma yaşandı. Çatışmada 5 özel tim öldürüldü, 3 özel tim de yaralandı. Eylemde 1 adet BKC silahına da el konuldu.

☆ **24 Haziran** Çolemêrg merkeze bağlı Peyanus karakolu yakınlarında operasyona çıkan işgalci TC ordu güçleriyle gerillalarımız arasında çatışa yaşandı. Ölen ve yaralanan asker sayısı güçlerimizce tespit edilemedi.

☆ **22 Haziran** günü saat 22.00'de Şirneq'in Qileban ilçesine bağlı Şiriş köyü yakınlarında operasyona çıkan işgalci TC ordu askerleriyle gerillalarımız arasında çıkan çatışmada bir arkadaşımız şehadete ulaşırken, düşmanın ölü ve yaralılarının sayısı tespit edilemedi.

☆ **23 Haziran** günü saat 18.00'da Amed'in Piran ilçesinde bulunan bir askeri üs yakınlarında işgalci TC ordu güçleriyle gerillalarımız arasında bir çatışma yaşandı. Eylemde 2 asker öldürüldü, yaralı asker sayısı netleştirilemedi. Çatışma ardından düşman skorsky helikopterlerle ölü ve yaralılarını alandan uzaklaştırdı.

☆ **24 Haziran** günü saat 18.00'da Dersim merkeze bağlı Rojnek tepesi yakınlarında yeni bir karakol yapımında çalışan işgalci TC ordu askerlerine yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylem sonucunda 3 düşman askeri öldürüldü, 2 asker de yaralandı. İki gün boyunca çevreyi yoğun bir şekilde bombalayan askerler karakol inşaatını bırakarak 26 Haziran akşamı alandan kaçtı.

☆ **24 Haziran** günü saat 16.30 sularında Qileban ilçesine bağlı Çetan tepesi yakınlarındaki operasyon gücüne asker ve malzeme taşıyan 1 skorsky helikopter YJA Star gerillalarımız tarafından vurularak düşürüldü. Bu alanda yaşanan farklı bir çatışmada da 1 düşman askeri öldürüldü. 26 Haziran günü alana indirme yapan işgalci TC ordusu, düşen skorsky helikoptere ait kimi parçaları alarak alandan uzaklaştı Bu eylem Zeynep Kınaca (Zilan)anısına gerçekleştirildi.

☆ **25 Haziran** günü Müş merkeze bağlı Zengok köyü ve Kozme dağına yönelik olarak işgalci TC ordusu tarafından gerçekleştirilen operasyon 26 Haziran akşamı geri çekilmiştir.

☆ **26 Haziran** günü saat 07.45 sularında Trabzon merkeze bağlı Düzköy ilçe jandarma karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirilmiştir. Eylem sonucunda düşmanın 1 askeri öldürülmüş, 3 askeri de yaralanmıştır.

☆ **26 Haziran** günü 23.00 ile 24.00 saatleri arasında Medya Savunma Alanları bölgesi sınırları içinde bulunan Qeladize kasabası'na bağlı Kandil alanının Meredo ve Kalatuka köylerine yönelik işgalci TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından bir hava saldırısı düzenlenmiştir.

BASIN, ÖZEL SAVAŞA KARŞI VARLIĞINI KORUMA

VE ÖZGÜRLÜĞÜNÜ SAĞLAMA MÜCADELESİNİN ÖN AÇICI DEVRİMCİ GÜCÜDÜR

Özel savaşın ne olduğunu anlamak açısından medyanın, iletişim araçlarının bu kadar gelişmediği geçen yüzyılda bir gazetecinin 'savaşta ilk önce gerçekler ölür' sözünü hatırlatmak gerekir. Eğer savaşta ilk önce gerçekler ölüyorsa Türkiye gibi Kürt halkına karşı yüzyıldır bir özel savaş yürütülen bir yerde gerçekler hayli hayli ölür. Bırakalım gerçeklerin öldürülmesini, Türkiye'de özel savaş gerçekleri öldürürken, yerine mevcut gerçekliğin tersi olan bir şeyleri gerçekmiş gibi yalnız Kürdüyle Türküyle Türkiye halkına değil, tüm dünyaya kabul ettirmeye çalışır. Medyanın özel savaştaki yerinin Türkiye söz konusu olduğunda çok kapsamlı irdelenmesi gerekir.

Türkiye Cumhuriyeti kuruluşundan itibaren bir özel savaş devleti olarak kurulmuştur. Çünkü yeni Türkiye Cumhuriyeti Misak-ı Milli sınırları dediği coğrafya içinde kapitalist modernist zihniyetin sonucu olarak yeni bir ulus yaratmak istediği için bu coğrafya içindeki tüm etnik, hatta dinsel toplulukları ortadan kaldırmayı hedeflemiştir. Türkiye sınırları içinde başta Kürtler olmak üzere çok farklı etnik ve dinsel topluluklar olduğu düşünülürse bunları eritmek, Türkleştirmek, Kürdistan'ı tamamen Türk uluslaşmasının yayılma alanı, Türkiye'nin parçası haline getirmek için her şeyden önce bu gerçeklerin tersyüz edilmesi gerekmiştir. Nitekim Türkiye Cumhuriyeti özellikle Şeyh Sait isyanının bastırılmasından sonra uygulamaya koyduğu Şark Islahat Planı'yla tamamen bir özel savaş devleti olduğunu ortaya koymuştur. Misak-ı Milli sınırları içinde Türkleşmeye dayanan tek bir ulus yaratmak için tabii ki çok zengin etnik ve dinsel toplumların yaşadığı bu coğrafyada bu gerçeklerin baştan öldürülmesi gerekmektedir. Kürdün yok sayılması gerekmektedir, alevinin yok sayılması gerekmektedir. Bu sınırlar içinde sadece Türk vardır, sünni islam vardır. Bunun dışındaki tüm etnik ve dinsel kimlikler bu yeni yaratılmak istenen uluslaşmanın önünde engeldir. Bu açıdan da bütün topluluklara siz Türksünüz, sünni-müslümansınız dayatması yaparak onlardan inancı tek olan bir ulus yaratmayı hedeflemiştir.

Bu nedenle de Türkiye Cumhuriyeti kuruluşundan itibaren okullarıyla o dönemdeki gazete ve radyo imkanlarıyla Türkiye'de tek bir millet olduğunu, bunun da Türkler olduğunu herkese kabul ettirmeye çalışmışlardır. Kendisini Türk'ten başka bir kimlik olarak tanımlayanların üzerine şiddetle gitmişlerdir. İşkence, zor, baskı, fiziki yok etme yanında, Türklüğü kabul etmeyen herkese her türlü yaşam imkanlarını kapatarak tek yaşam yolu olarak Türkleşmeyi göstermişlerdir. Bunu okullarda çocuk yaştaki gençlerin dimağına zorla zerk etmişlerdir. Radyoyla, televizyonla bu tek ulus gerçeği anlatılmış, diğer tüm kimlikler inkar edilerek yok etme sürecine sokulmuştur. Bu nedenle Türk devleti gerçeklerin yok edildiği, onun yerine yeni gerçeklerin inşa edilmeye çalışıldığı ve bunun ordu ve polise şiddeti ve diğer baskı araçlarıyla herkese kabule ettirmeye çalıştığı bir özel savaş devletidir. Türkiye Cumhuriyeti devleti kuruluşundan itibaren böyle şekillendirilmiştir. Zaten Türkiye'nin bu özel savaş devlet gerçeğini anlamadan 20. yüzyıldaki Türk devlet gerçeğini çözümlemek mümkün değildir. Bu özel savaş devlet zihniyetini, kurumlaşmasını, yapılanmasını ve bunun gerektirdiği araçları anlamadan Türk devletinin hiçbir politikasını anlamak mümkün değildir. Kürtler başta olmak üzere farklı kimliklerin yok edilmesine dayalı bir devlet yapılanması olduğu görülürse, bütün kurumların bu hedef doğrultusunda şekillendiği anlaşılırsa o zaman 20. yüzyıldaki Türk devletinin bütün iç ve dış politikalarını, eğitim politikalarını, ekonomik, sosyal ve kültürel politikalarını anlamak mümkün olur. Bu anlaşılırsa Türkiye'deki bütün uygulamaların hangi amaca yöneldiği, neden gerçekleştiği anlaşılır. Yoksa Türkiye'deki yaşananları çözmek, Türkiye gerçeğini anlamak mümkün olmaz. Bu gerçek görülmediği takdirde bırakalım dünü, bugünü bile anlamak mümkün değildir. Bu açıdan her şeyden önce Türk devletinin özellikle de Kürtleri yok etme üzerine kurulmuş bir özel savaş devleti olduğunu, bütün kurumlaşmaların buna göre şekillendiğini görmek çok önemlidir.

Bu çerçevede görev alan tüm hükümetlerin de, sorumluların da bir özel savaş görevlileri olduğunu görmek ve psikolojik savaş hükümetleri olarak değerlendirmek gerekiyor. Çünkü tüm söylemleri ve politikaları sahtedir, yalandır, aldatma ve kandırmaya yöneliktir. Gerçek amaçlarını gizlemeye yöneliktir. Özcesi gerçeklerin öldürüldüğü Türkiye'de yanlışlıkları topluma benimsetmeye çalışan bir hükümet, yanlışlıkları bütün topluma benimsetmeye çalışan kurumlar olduğunu görmek gerekir. Türkiye gerçeği böyle şekillenmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin özel savaş devleti olduğunu, bu özel savaş devletinin toplumu aldatmaya, manipüle etmeye yönelik psikolojik savaş araçlarının da çok boyutlu olduğunu görmek açısından Şark Islahat Planı'nın iyi anlaşılması, o planın hangi araçlarla ve nasıl gerçekleştirildiğinin çok iyi irdelenmesi gerekir. Şark Islahat Planı, Türk devletinin bir özel savaş devleti, bir psikolojik savaş devleti olduğunu gözler önüne serdiği gibi, aynı zamanda bir soykırım devleti olduğunu, bir suç devleti olduğunu açıkça ortaya koyar. Bu soykırım ve suç devletini gözden kaçırmak ve üstünü örtmek için hep yalana başvurulduğunu, eğitimin, medyanın, bütün propaganda araçlarının bu gerçeği örtmek için kullanıldığı bilinmektedir.

Kuşkusuz 20. yüzyıldaki başta Hitler faşizmi olmak üzere İtalya, İspanya ve dünyanın diğer ülkelerindeki tüm faşist iktidarlar da özünde topluma karşı özel savaş aygıtlarıdır. Toplumu aldatmak için psikolojik savaş araçlarına çok önem verdikleri bilinmektedir. Almanya örneğinde olduğu gibi toplumu aldatma ve kandırmak için propaganda bakanlığı bile kurulmuştur. Toplumu aldatma ve manipüle etmek için özel yetişmiş elemanları vardır. Bütün faşist ülkelerde kendi gerçeğini örten, her türlü yalanı söyleyen, demagojiyi bir yönetme sanatı olarak ele alan bir yaklaşım görülür. Kendisi baskıcı, sömürücü, zalim olduğu halde bu gerçeklerin üstünü örtüp kendisinde olan bütün kötü özellikleri başkasına mal etme bu iktidarların karakteri olmuştur. Bu açıdan faşist iktidarlar propagandaya ve medyaya çok önem vermişlerdir. Kendi hakimiyetlerinin ve iktidarlarının gerçekleşmesi, sürdürülmesi ve kalıcılaşması açısından en temel araç olarak propaganda ve eğitim araçları görülmüştür. Belki de medyanın, eğitim araçlarının iktidarı sürdürmek için önemli olduğunu bu düzeyde ortaya koyan 20. yüzyılın faşist hükümetleri olmuştur. Bilim adamları ve sosyologlar faşistlerin bu yönlü karakterini kapsamlı değerlendirmelerle ortaya koymuşlardır.

Psikolojik savaş gerçeklerin saptırılmasıdır

Ancak Türk özel savaş devleti ve yürüttüğü psikolojik savaş dünyadaki faşist iktidarlardan, onların özel savaş karakterinden, onların kullandığı psikolojik savaş yöntemlerinden daha kapsamlı, daha boyutlu, kaba ve ince yöntemlerin hepsini iç içe kullanan bir özelliğe sahiptir. Bu yönüyle gerçeklerin tersyüz edilmesinde, psikolojik savaşın yürütülmesinde örnek alınacak ülkeler Almanya değildir, İtalya değildir, ispanya değildir. Gerçekleri tersyüz etme uygulamalarına, esas toplumsal gerçek yerine farklı gerçeklerin inşa edilmesine en önemli örnek Türkiye Cumhuriyeti'dir. Türkiye Cumhuriyeti tarihinin örnek özel savaş devleti olduğu gibi, bu özel savaş politikalarının meşruiyetini ve etkili olarak yürütülmesini sağlayan esas olarak da yürütülen psikolojik savaştır.

Psikolojik savaş gerçeklerin saptırılmasıdır. Kavramlara farklı anlam yüklenmesidir. Mevcut gerçeğin yok edilerek yerine yeninin inşa edilmesidir. Buna sosyal bilimciler toplum mühendisliği de demektedir. Psikolojik savaş bir yönüyle de toplum mühendisliği yapmaktır. Kürt gerçekliğinde bunun nasıl yapıldığı ortadır. Kürtlerin bir Türk boyu olduğu, Kürtçe'nin Türkçe, Farsça ve Arapça'dan oluşmuş sadece günlük yaşamda kullanılan karma bir dil olduğu ileri sürülür. Türkiye'de herkesin eşit haklara sahip olduğu, başbakan da cumhurbaşkanı da olabildiği, kimseye ne olduğunun, kim olmadığının sorulmadığı biçiminde gerçekleri çarpıtarak, kavramların üstünü örterek Kürtleri Türkleştirme, kültürel soykırıma uğratma, bunu yaparken de dünyayı aldatma, toplumu aldatma, Kürtleri de mücadelesiz bırakmayı hedefleyen kapsamlı bir özel savaş yürütülmüştür.

Şeyh Sait direnişi, Dersim soykırımı, Ağrı isyanı dönemindeki Türk basını açılıp okunursa, o sıradaki yetkililerin verdiği demeçler irdelenirse Kürtlerin nasıl inkar edildiğini, Kürtlerin zulme karşı direnişinin nasıl eşkıyalık olarak değerlendirildiği görülür. Kürtlerin uygarlığa karşı direndiklerini, Türk devletinin oralara iyi şeyler götürmek istediği, uygarlık götürmek, okul, yol götürmek istediği, ama buna karşı orada halkın refahını istemeyen, gelişmesini istemeyen şaki başlarının, dış güçlerin maşası olanların Türk devletinin bu uygarlık götürmesine karşı nasıl direndikleri anlatılır. Bu anlatımların hepsi psikolojik savaş dilidir. Kavramlar kültürel soykırımı gerçekleştirmek adına kullanılmış ve içerik kazandırılmıştır; gerçekler ona göre çarpıtılmıştır. Her söylem direnen Kürtlerin haksızlığı, Türk devletinin zulüm, bastırma, yok etme politikalarının da haklı olduğu üzerine kurulmuştur. O dönem basının dili tamamen bunun üzerine kuruludur. Yetkililer tamamen bu çerçevede konuşmaktadır. Sadece toplumun değil, dünyanın aldatılması için de her türlü yalan mubah sayılmaktadır. Yine kendilerinin ne kadar şefkatli olduğunu, şefkat götürdüğünü, direnen Kürtlerin de ne kadar zalim olduğunu anlatan hikayeler uydurulur. Böylelikle de yürütülen inkar ve imha politikası, soykırım politikası, katliamlar meşrulaştırılır. Bunu tüm Türkiye Cumhuriyeti tarihinde görebiliriz.

Dersim isyanından sonra da psikolojik savaş daha da artırılmıştır. İlk önce askeri işgal yapılmıştır, siyasi işgal yapılmıştır, ondan sonra da bunun üzerine eğitim, sosyal ve kültürel politikalarla Kürtler kültürel soykırıma uğratılmaya çalışılmıştır. Kürt halkının direnişlerinin bastırıldığı, iradesinin kırıldığı düşünüldükten sonra esas saldırı ve yön eğitime, psikolojik savaşa ve kültürel soykırıma verilmiştir. Türkiye'nin 20. yüzyıldaki tarihi esas olarak Kürtlerin üzerinde zor ve zulmün her türlü yöntemi kullanılarak kültürel soykırımı gerçekleştirme tarihi olarak görmek gerekir.

Türk devleti esas olarak zor, şiddet ve kültürel soykırımla Kürtleri yok etme üzerine kurulmuştur. Türkiye Cumhuriyeti tarih boyunca Kürtlerin yararlanarak örgütlenip mücadele etmesinin önüne geçmek için tüm anayasa ve

> "Şark Islahat Planı, Türk devletinin bir özel savaş devleti, bir psikolojik savaş devleti olduğunu gözler önüne serdiği gibi, aynı zamanda bir soykırım devleti olduğunu, bir suç devleti olduğunu açıkça ortaya koyar. Bu soykırım ve suç devletini gözden kaçırmak ve üstünü örtmek için hep yalana başvurulduğunu, eğitimin, medyanın, bütün propaganda araçlarının bu gerçeği örtmek için kullanıldığı bilinmektedir"

star
gazete.com
Milliyet.com.tr
BASINDA GÜVEN
Hürriyet
SABAH
Yeni Şafak
Radikal
turkish daily news
Turkey's first and only English
Cumhuriyet
Bu ülkenin aydınlık insanları
Cumhuriyet yakışır.
EVRENSEL
emek evrenseldir
FANATİK

yasalar antidemokratik kılınmıştır. Türkiye halkları da Kürt toplumunun yok edilmesi amacıyla yürütülen özel ve psikolojik savaşın kurbanı olmuştur. Belki zulüm ve baskı esas olarak Kürdistan'da yürütülmüştür; Kürdistan ayrı, Türkiye ayrı bir coğrafya olarak ele alınmıştır. Ancak Türk devleti özel ve psikolojik savaş gereği Türkiye bir bütündür, Türkiye'de herkes aynı haklara sahiptir propagandasıyla kültürel soykırımı etkili yürütmek için yasaları genel yapmıştır. Yasaları ve anayasaları tüm Türkiye'yi kapsayacak biçimde yapmışlardır. Böyle olunca da düşünce özgürlüğünü ve Kürtlerin örgütlenmesini Türkiye geneli açısından da sınırlandırmıştır. Tabii ki uygulamada Türkiye'de biraz daha yumuşak yürütülürken Kürdistan'da katı, sert yürütülmüştür. 20. yüzyıldaki uluslararası durum, evrensel gelişmeler nedeniyle anayasalar ve yasalarla yapamadıkları sınırlama ve baskıları, kültürel asimilasyon uygulamalarını bizzat fiili olarak uygulamışlardır. 20.yüzyılda açıkça kültürel soykırım yapmak, bir halkı ortadan kaldırmak kabul edilemez olduğundan bunu mevcut anayasa ve yasalara dayanarak açıkça yapamayacaklarından, faşist ve soykırımcı uygulamaları fiili olarak gerçekleştirmişlerdir. Türkiye'de anayasa ve yasalar göreceli yumuşak ve esnek biçimde uygulanmaya çalışılırken Kürdistan'da ise çok sert uygulanmıştır. Yasalar ve anayasaların izin vermediği yerde de bizzat hiçbir anayasa ve yasaya dayanmayan uygulamalarla Kürtler üzerinde soykırımcı faşist bir terör estirilmiştir. Tabii ki eğitim, propaganda ve diğer araçlarla bunlar gözden kaçırılmaya, kimi anayasa ve yasalara karşı suç işleyen kişilere yönelik uygulamalar olarak gösterip yürütülen kültürel soykırım savaşı gözden kaçırılmaya çalışılmıştır.

Kontrgerilla NATO'ya giriş sonrası devreye sokulmuştur

1960'ta Menderes hükümetinin kendini hakim kılması ve o güne kadar Türk devleti içinde başat ve hakim güç olan asker ve sivil bürokrasiyi geriye itmesine karşı tepki olarak gelişen 1960 Anayasası Kürtler ve islamcılar dışında diğer kesimlere belli düzeyde örgütlenme ve düşünce özgürlüğü tanımıştır. Bir nevi Türkiye toplumunu rahatlatarak, oralarda örgütlenme özgürlüğünü kısmi olarak genişleterek başta Kürtler olmak üzere kendine muhalif olan güçler üzerinde baskıyı meşrulaştıran yeni bir düzen kurmuşlardır. Bunun sonucu düşünce ve örgütlenme özgürlüğü 1960-70 arasında belli düzeyde pratikleşme imkanına kavuşmuştur. Ancak daha on yılı dolmadan bu ortamdan, özellikle de sosyalistlerin, hatta Kürtlerin yararlandığı düşünülerek 12 Mart 1971 müdahalesiyle düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü sınırlayan anayasa değişiklikleri gerçekleştirilmiştir. Demirel'in ve egemen kesimlerin ifade ettiği gibi Türkiye açısından bol gelen anayasa daraltılarak Türkiye'nin esas gerçeğine uygun anayasal değişiklikler yapılmıştır. 1961 Anayasası'nın Türkiye'de kurulan özel savaş sistemine ve psikolojik savaş gerçeğine zarar verdiği görülmüştür. Sol güçlerin ve Kürtlerin örgütlenme ve mücadele etme eğilimine girmesi mevcut özel savaş rejiminde gedikler açıldığı anlamına gelmektedir. Ve onun psikolojik savaş harekatında gedikler açmaktadır. Dolayısıyla 1972-73 anayasa değişiklikleri esas olarak da sosyalistlerin ve Kürtlerin anayasa ve yasalardan faydalanmasını engellemek için yapılan değişikliklerdir.

> "Türkiye'de herkes aynı haklara sahiptir propagandasıyla kültürel soykırımı etkili yürütmek için yasaları genel yapmıştır. Yasaları ve anayasaları tüm Türkiye'yi kapsayacak biçimde yapmışlardır. Böyle olunca da düşünce özgürlüğünü ve Kürtlerin örgütlenmesini Türkiye geneli açısından da sınırlandırmıştır. Tabii ki uygulamada Türkiye'de biraz daha yumuşak yürütülürken Kürdistan'da katı, sert yürütülmüştür"

12 Mart müdahalesine rağmen 1970'lerde özel savaş rejimi ve onun psikolojik savaşına karşı Türkiye'deki sosyalistlerin ve Kürtlerin yürüttüğü bir mücadele olmuştur. Bir yönüyle 1970-80 arasındaki süreç Türk devletinin, özel savaş sistemini ve psikolojik savaş güçleriyle devrimci güçlerin ve Kürt ulusal hareketinin kıyasıya bir mücadeleye girdiği bir süreçtir. Bu süreçte tabii ki özel savaş devleti ve onun psikolojik savaş organları, yine NATO'ya bağlı gladio gelişen devrimci demokratik hareketi ve Kürt hareketini geriletmek, onların gelişmesini engellemek için birçok kirli psikolojik savaş yöntemlerine başvurmuşlardır. Kontrgerilla 1970-80 döneminde devreye sokulmuştur. MHP olarak örgütlenen faşist güçler, sol güçlere ve Kürt hareketine karşı saldırtılmıştır. Yine faşist güçler kadar olmasa da kimi islami çevreler de devrimci güçler ve Kürt özgürlük hareketine karşı kullanılmışlardır. Tüm özel savaş yöntemleri ve faşist güçlerin devrimci demokratik hareketi ve Kürt uyanışını engellemeyeceği görülünce bu defa sol örgütleri birbirine düşürme, devrimci örgütler ve Kürt grupları içine ajanlar sızdırma ve böylelikle ortamı provoke etme, halkın devrimcilere karşı güvenini kırma faaliyetini artırmışlardır. Özel savaş devleti psikolojik savaş yöntemlerini 1970-80 arası çok boyutlu kullanmıştır.

1980 öncesi özel savaş devletinin, MİT'in, kontrgerillanın kullandığı yol ve yöntemlerinin tümü açığa çıkmamıştır. Ancak kontrgerillanın, özel savaş devletinin birçok provokasyon yaptığı, psikolojik savaş araçlarıyla toplumu yönlendirdiği kesindir. MİT'in arşivleri ve Genelkurmay'daki kozmik oda açılsa bütün bunlar gözler önüne serilecektir. Ama bunları kamuoyunun bilgisine sunmaları mümkün değildir. Bir ara Bülent Arınç'a suikast yapıldı denilerek kozmik odalara girilmiş, ama sonradan vazgeçilmiştir. Kozmik oda yine topluma açılmayacak biçimde gizemli bir oda olarak kalmaya devam etmiştir. Çünkü kozmik odalara girildiği, kozmik odalardaki bütün gerçekler açığa çıkarıldığı zaman Türk devletinin dağılacağı görülmüştür. Türk devletinin bütün inandırıcılığını yitireceği görülmüştür. AKP bunu gördüğünden kozmik oda olayı kısa sürede gündemden düşürülmüştür. AKP hükümet olduktan sonra Türk devletinin geçmişte uyguladığı yol ve yöntemlere kendisi de başvurmaktadır. İstihbarat örgütleri, MİT bu tür operasyonlar yapmak için vardır. Devletlerin, hükümetlerin içeride ve dışarıda yürüttüğü savaşta manipülasyon yapma, dezenformasyon yapma, gerçekleri saptırma ve kendi politikalarının meşruluğunu ortaya koyma, kendi politikalarına karşı direnenleri ise gayri meşru gösterme tüm devletlerin karakteridir. AKP de iktidara gelince bu devletin karakterini sürdürmek zorundadır. Devlet içinde iktidar olmak istiyorsa bundan başka yolu yoktur. Hele bu Türk devletiyse her hükümet sonunda bu özel savaş sistemine, psikolojik savaş sistemine girmek zorundadır. Ancak Kürt sorununu çözmek isteyenler, gerçek demokratikleşme yönünde adım atanlar özel savaş devleti olma karakterini ve psikolojik savaşı bırakabilirler. Ama Türkiye'de AKP hükümeti dahil hiçbir hükümet döneminde böyle bir politik yaklaşım içinde olmadığı için sonuçta bir özel savaş devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'nin özel savaş hükümeti ve psikolojik savaş hükümeti rolünü oynamaya devam etmektedirler.

Türk devletinin özel savaş karakteri değişmemiştir

12 Eylül yaklaşırken bu özel savaş devletinin ve psikolojik savaş araçlarının esas olarak da normal yöntemlerle bastıramadıkları devrimci hareketi ve Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek için daha baskıcı bir rejime yönelmenin ortamını hazırlamaya çalışmışlardır. 1980 öncesi basın bir yönüyle de 12 Eylül'ü meşrulaştıran yayınlar yapmıştır. Bizzat MİT ve Genelkurmay istihbarat dairesi basını yönlendirerek yaptırdıkları yayınlarla darbeyi meşrulaştıran bir ortam yaratmaya çalışmışlardır. Darbenin ortamı hazırlandı derken esas olarak da bunları anlamak lazım. Çatışmalar vardı, darbeye meşruiyet kazandırmak için göz yumuyorlardı denilmesi gerçeğin bir yanı olabilir. Kuşkusuz daha erkenden de müdahale etmek istemişlerdir, ama devrimci demokratik hareketlerin güçlü bir konumu var, direnme gerçeği var, Kürtlerde büyük bir uyanış var. Buna hazırlıksız bir müdahale yenilgiyle sonuçlanabilir. Bu nedenle bir iki yıl öncesinden başlayarak medyayla ve diğer propaganda araçlarıyla 12 Eylül'ün ortamını hazırlamışlar, artık Türkiye toplumunun hazır hale geldiğini düşündükleri anda da müdahale etmişlerdir.

12 Eylül'le birlikte medya tamamen darbecilerin kontrolünde hareket etmiştir. 12 Eylül bir medyayı yönetme, yönlendirme, manipüle etme merkezi kurmuş, bütün basın bu 12 Eylül'ün psikolojik savaş merkezinin direktifleri doğrultusunda çalışmıştır. O dönemin gazeteleri, radyoları, televizyonları, yayınları ve yaptıkları propaganda göz önüne getirilirse hepsinin bir merkezden yürütüldüğü görülecektir. Yine özel savaş devleti bir taraftan medyayı en etkili biçimde kullanırken diğer taraftan üniversiteleri ve okulları kullanmıştır. Özellikle Kürdistan'da da diyanet işleri başkanlığını, imamları kullanarak bu darbenin meşruiyetini yaymaya, devlete karşı direnmenin ise suç olduğunu, günah olduğunu ortaya koymaya çalışan bir psikolojik savaş yürütmüşlerdir. Bu açıdan 12 Eylül döneminde basının da, üniversitelerin de, eğitim kurumlarının da, Diyanet İşleri Başkanlığı ve ona bağlı imamların da bu psikolojik savaş içinde etkin yer aldıkları bilinmektedir. Hatta 12 Eylül çeşitli tarikatları da kullanmıştır. 12 Eylül'ün meşru olduğunu, terör vardı, insanlar birbirini öldürüyordu, bu nedenle de ordu müdahale etti, haklıdır propagandasını en fazla yapanların başında da Fethullah Gülen cemaati olmak üzere birçok tarikat gelmektedir. Bu yönüyle psikolojik savaşta sadece merkez medya değil, siyasal islamcı medya, tarikatlara bağlı medya da o dönemde bu özel savaştaki yerini psikolojik savaş araçları olarak almışlardır. Bu dönemin medyasının ve dönemin çeşitli grupların hangi dili, hangi yaklaşımı gösterdiği araştırılırsa bu gerçekler tüm çıplaklığıyla ortaya çıkar.

Türk medyası 1984 yılından itibaren daha da fazla özel savaşın psikolojik savaş araçları haline gelmiştir. 1990'lı yıllarda da tamamen kirli savaşının üstünü örten bir medya haline dönüşmüştür. Yani sağır sultanın da duyacağı çok kirli bir savaş yürütüldüğü dönemde Türk basının bütün çabası Türk devletinin bu kirli savaşını örtme ve bu temelde de kirli savaşın başarıya ulaşarak Kürt özgürlük hareketinin tasfiye edilmesinde rolünü üstlenme olmuştur. Bu yönüyle 1990'lı yıllardaki bütün faili meçhul cinayetlerin, köy yakma ve yıkmaların, her türlü işkencenin birinci dereceden bir suç ortağı da medyadır. Nitekim Mehmet Ali Birand "yalan söylüyorduk, yalanımıza kendimiz inanıyorduk" diyerek aslında 1990'lı yıllardaki medyanın Kürt özgürlük hareketine karşı nasıl bir kirli savaş yürüttüğünü itiraf etmiştir. Bu tür değerlendirmeleri yapan birçok yazar da vardır. Kaldı ki 1990'lardaki kirli savaşı herkes bilmektedir. O günün medyasının tamamen özel savaş, psikolojik savaş aracı haline geldiğini kabul etmeyen yok gibidir. Bu medya çok kapsamlı bir özeleştiri vermiş midir? Vermemiştir. Özellikle de Kürt özgürlük hareketine karşı, Kürt halkına karşı kirli savaşta rol oynadıklarını, Kürt halkının haklı mücadelesini karalamak için her yol ve yöntemi denediklerini ortaya koymamışlardır; koyamazlar da. Çünkü Kürt sorununda zihniyet değişmediği ve gerçek anlamda bir çözüm niyeti ortaya çıkmadığı müddetçe medya bu karakterini değiştirmez. Belki yöntemleri değişir, dili değişir, incelebilir, ama Kürt özgürlük hareketine karşı Türk devletinin politikalarını savunma konumundan çıkamaz. Nitekim çıkılmamaktadır.

1990'lı yıllardaki medya açılırsa ne kadar yalan söyledikleri, gerçekleri ne kadar çarpıttıkları, PKK'yi, Özgürlük mücadelesini karalamak için hangi yol ve yöntemin denediği rahatlıkla görülür. Bütün televizyonlar ve gazeteler Anadolu'dan Görünüm programının versiyonları gibi yayın yapmışlardır. Bu durumları değişmiş midir? Değişmemiştir. Bugün de medya aynı rolü oynamaktadır. Çünkü Kürt sorunu çözülmemiştir, Türk devletinin özel savaş karakteri değişmemiştir. Özel savaş karakteri değişmediği için mevcut hükümetler de esas olarak psikolojik harekat yürüten hükümetler olarak görevlerini üstlenmektedirler. Bu nedenle AKP hükümeti döneminde de medya kirli savaşın üstünü örten, Kürtlerin haklı mücadelesini haksız gösteren, Türk devletinin bastırma politikalarını meşrulaştıran rolünü yürütmeye devam etmektedir. Bu yönüyle 1990'lı yılların medyasıyla 2010'ların medyası arasında özde fark yoktur. Sadece yürütülen özel savaşın yeni karakteri ve psikolojik savaşın günün koşullarına uyarlanması nedeniyle bazı dil değişikliklerine gidilmiştir. Bu yönüyle de dilin ve yöntemlerin özel savaşın ve bunun gerektirdiği psikolojik harekatların yeni karakterine kendini uydurması vardır. Bu açıdan Türk devletinin karakterinin özde değiştiğini söylemek, buna dayanarak da medyanın psikolojik savaş aracı olduğundan çıktığını söylemek Türk devlet gerçeğini anlamamak, kendini kandırmak ya da özel savaş devletinin psikolojik savaş gereği Türkiye toplumu ve Kürt toplumunu aldatmaktır. Bugünkü medyanın Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen ve bu temelde de kültürel soykırımı yeni koşullarda sürdürüp tamamlamak isteyen karakteri görülmezse Türkiye'deki gerçekleri anlamak, doğru analiz etmek, doğru değerlendirme yap-

> **"Türk devletinin mevcut durumda Kürt sorununu çözme politikası yoktur. Bu nedenle AKP gelinen aşamada tamamen psikolojik savaş hükümeti haline gelmiştir. AKP'nin görevi şu anda devletin tespit ettiği Kürt politikasının pratikleştirilmesini sağlamaktır. Bu da en fazla teşhir oldukları dil ve kültür alanında bazı yumuşamalar çerçevesinde siyasal sömürgecilik ve kültürel soykırım sistemini yeniden inşa etmektir"**

mak, doğru sonuçlara varmak, bu temelde de doğru tutum göstermek mümkün değildir. Her şeyden önce bunun altının çizilmesi gerekir.

Hatta AKP hükümeti dönemindeki, yani 2010'lu yıllarda yürütülen psikolojik savaş, kullanılan psikolojik savaş yöntemleri daha kirlidir, daha kapsamlıdır. Düne kadar asker zoruyla yürütülen birçok bastırma, sindirme olayı toplum kırım, kültür kırım, siyasal soykırım olguları bugün farklı yöntemlerle sürdürülmektedir. Bu nedenle psikolojik savaşa, yani medyanın kullanılmasına her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. Dün zorla yaptırdığını bugün medya aracılığıyla, polis şiddetiyle, toplum kırımla, siyasal soykırım operasyonlarıyla, kültürel soykırımla yürütmektedir. Bunu meşrulaştıran, üstünü örten de bugünkü başta AKP yandaşı basın olmak üzere Türk basınıdır. Bu açıdan Türk basınının 2010'lardaki durumu 1990 ve 1980'lerdekinden daha iyi değildir, daha da kötüdür. Bizzat kültürel soykırımın üstünü örtmenin ve sürdürülmesini sağlamanın en önemli aktörü haline gelmiştir.

Yandaş basın hükümetin dediklerini birebir yapmaktadır

Türk Başbakanı defalarca basın kurumlarıyla toplantı yaparak basının Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşta kendisine destek olmasını istemiştir. Güya Kürt özgürlük hareketine lojistik destek sağlayacak, moral verecek hiçbir yayın yapılmamasını, tersine Kürt özgürlük hareketinin karalanmasını, çirkin gösterilmesini sağlayan yayın yapılmasını bizzat Türk Başbakanı istemiştir. Hatta basın Türk devletinin yürüttüğü özel savaşa her türlü desteği vermesine rağmen zaman zaman çeşitli televizyonlar ve gazeteler karşısında kendilerinin daha iyi haber yaptığını göstermek için yaptıkları haberler nedeniyle tehdit edilmiştir. Dünyada basının ne yönde ve nasıl yazması gerektiğini bu düzeyde dikte ettiren başka bir hükümete rastlanmamıştır. Yandaş basın zaten hükümetin dediklerini birebir yapmaktadır. Ama kendisinin ekonomik idari denetiminde olmayan basına da yine kendi politikası doğrultusunda yazması için baskı yapmaktadır. Kendi politikasına destek vermeyen, Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen kirli savaşta, özel savaşta, psikolojik savaşta hükümetin dediklerini yapmayan basını iflas ettirmekle, ekonomik-idari baskı yapmakla tehdit etmektedir. Bunun sonucu da yandaşıyla, Ergenekoncusuyla, liberaliyle tüm basın Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen harekat içinde yer almıştır. Böyle bir basına ihtiyaç duyulması ve hükümeti ayakta tutan en önemli aktör görülmesi nedeniyle AKP'nin kuruluşundaki troyka içinde yer alan Bülent Arınç'ı basından sorumlu devlet bakanı yapmıştır. Bülent Arınç'ın bu bakanlığa verilmesi bile Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen psikolojik savaşta basına ne kadar önem verildiğini göstermektedir.

AKP hükümeti kendi iktidarını pekiştirme açısından basını etkili bir biçimde kullanmıştır. Bir yönüyle de basın alanındaki araçlarını, organlarını genişleterek iktidarını pekiştirmiş, kendisine muhalif güçler üzerinde baskısını kurmuştur. Dünyada birinci kuvvet denen, neredeyse siyaseti tümüyle yönlendiren basını bu düzeyde etkili kullanan siyasi güçlerin sayısı çok azdır. Ne ABD'de, ne İngiltere'de, ne de Avrupa'nın başka bir yerinde basını iktidar aracı olarak bu düzeyde kullanan başka hükümete rastlanmamıştır. İktidar olduktan sonra devletin bütün imkanlarını kendisine ait basın yayın organlarını genişletme ve kontrol altına alma açısından kullanmıştır. İktidarını pekiştirmede kullandığı gibi, aynı zamanda bu basını psikolojik savaşın en önemli merkezi haline getirmiştir. Bugün AKP hükümeti politikalarını bir yönüyle de basın üzerinden yürütmektedir. Kürtleri en iyi ben oyalarım, en iyi ben aldatırım ve etkisizleştiririm üzerinden iktidarını sürdürdüğü için basını da Kürtleri beklenti içine sokma, oyalama ve böylelikle Kürtleri ve demokrasi güçlerini mücadelesiz kılarak kendi iktidarını pekiştirme ve sürdürme doğrultusunda kullanmaktadır. AKP'nin Kürt politikası dediği esasında beklenti yaratma, oyalama ve bu süreçte de Kürt özgürlük hareketine karşı çok yönlü savaşı sürdürerek Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırıp devletin başat gücü olan yeni sahibi olmayı hedeflemektedir.

Kürt halkının onlarca yıllık mücadelesi eski politikayı iflas ettirmişti. Artık eski yol ve yöntemlerle Kürt halkını aldatmak, Kürt özgürlük hareketini geriletmek mümkün olmadığından devletin asker ve sivil bürokrasi güçleriyle, derin güçleriyle birlikte yeni bir Kürt politikası tespit etmişlerdir. Bu da en fazla teşhir oldukları alan olan dil ve kültür alanında kimi yumuşamalar yaparak bu yumuşamalara dayanıp yeniden Kürtler üzerinde kültürel soykırım sistemini inşa etmek olmaktadır. İşte dil ve kültür alanındaki kimi yumuşamaları Kürt sorununda önemli adımlar atılıyor ve çözüme kavuşturuluyor biçiminde yansıtmayı, bu temelde de Kürtleri beklenti içine sokup aldatma ve oyalamayı başta da yandaş basın olmak üzere Türk basını yapmaktadır. Televizyonları, gazeteleri, radyoları ve diğer bütün yayın organlarını dinlediğimizde Türk basının tüm amacının önemli adımlar atıldığı, daha da fazla atılacağı beklentisi yaratıp Kürtleri mücadelesiz kılmaya yönelik olduğu görülür. Çünkü AKP ancak Kürt halkının özgürlük mücadelesini engelleyebilirse kendisini iktidarda tutabilir. Eğer Kürt halkının mücadelesi karşısında başarısız kalırsa, iktidarını kaybeder. En temel sorun olan Kürt sorunu konusunda başarısız kalmış bir hükümet iktidarda kalamaz. Ya demokratikleşerek Kürt sorununu demokratik siyasal yollarla çözüme kavuşturacaktır ya da bunu yapma niyeti, politikası yoksa ezerek bu sorundan kurtulacaktır. Bu iki politikadan birini sonuç alıcı bir biçimde yürütenler iktidarda kalabilir. Bunu sadece iktidar görmüyor, iktidara yandaş basın da bunu gördüğü için artık bu özel savaş devletinin Kürtlere yönelik yürüttüğü psikolojik savaşı bir emir biçiminde yürütmüyor, gönüllü yürütüyor. Çünkü mevcut medya Kürt özgürlük hareketini tasfiye edemediği takdirde AKP'nin iktidarda kalamayacağını, böyle olursa kendi konumunu kaybedeceğini biliyor.

Medyanın bu kadar gönüllü PKK düşmanlığı yapması, psikolojik savaşı amiyane deyimle bu denli kraldan çok kralcı biçiminde yürütmesi varlığını tamamen AKP iktidarına bağlaması nedeniyledir. AKP'nin iktidarda kalmasının yolunun da Kürt özgürlük hareketini tasfiyeden geçtiğinin görülmesidir. Bu yönüyle yandaş basın Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü psikolojik savaşta gerçekten de geçmiştekilere nal toplatacak düzeyde bir psikolojik savaş organı haline gelmiştir.

Türk devletinin mevcut durumda Kürt sorununu çözme politikası yoktur. Bu nedenle AKP gelinen aşamada tamamen psikolojik savaş hükümeti haline gelmiştir. AKP'nin görevi şu anda devletin tespit ettiği Kürt politikasının pratikleştirilmesini sağlamaktır. Bu da en fazla teşhir oldukları dil ve kültür alanında bazı yumuşamalar çerçevesinde siyasal sömürgecilik ve kültürel soykırım sistemini yeniden inşa etmektir. Bu adımları da, yeni sömürgecilik ve kültürel soykırımın üstünü örten, ona meşrutiyet kazandıran bir argüman olarak kullanmaktadır. İşte basın burada AKP'nin psikolojik savaş gereği atmış olduğu bu adımlarını bir çözüm adımı olarak göstermeye çalışmaktadır. AKP'nin bir çözüm politikası olduğuna toplumu inandırmaya çalışmaktadır. Bu konuda bazı liberalleri ve Kürtleri de psikolojik savaşın bir parçası olarak kullanmaktadır. Kendine yandaş liberalleri, işbirlikçi Kürtleri basına çok çıkarmaları Kürtler üzerinde yürütülen bu özel savaşla, psikolojik savaşla ilgilidir. Bunda başarılı olmak ve Kürtleri aldatmak için de bu işbirlikçi Kürtler kullanılmaktadır. İşbirlikçi Kürt PKK'ye ne kadar karşı çıkıyorsa, Apo'ya ne kadar karşı çıkıyorsa, bu mücadeleye ne kadar küfrediyorsa, bu mücadele karşısında psikolojik savaş doğrultusunda Kürt halkını aldatmak için ne kadar çaba harcıyorsa o kadar değer bulmaktadır. İşbirlikçi Kürtler de bunu gördüklerinden PKK ve Apo düşmanlığını pazarlayarak kendilerine imkan sağlamaya çalışmaktadırlar.

Kürt halkı onlarca yıllık yürüttüğü mücadeleyle toplumda önemli bir bilinçlenme yarattığı gibi, Türkiye toplumunu da bu mücadelenin önemli bir parçası haline getirmiştir. Kürt halkının bilinçlenmesi, örgütlenmesi, demokratik mücadele vermesi, Türkiye'deki demokrasi güçlerinin de Kürt halkının demokratik mücadelesiyle bütünleşmeye çalışması Türkiye'de Kürt sorununun çözümünü dayatmış bulunmaktadır. Kürt özgürlük hareketinin yürüttüğü mücadele bugün Türk devletini zorlamakta ve çözümü dayatmaktadır. Türk devletinin zihniyeti değişmediği ve bir çözüm politikasına ulaşmadığı için bu ortamda mücadele karşısında içeride ve dışarıda çok daha sıkışmaktadır. Çok fazla sıkıştığı için, giderek bir taraftan ezme politikalarını hızlandırırken, diğer taraftan da bu sıkışıklıktan kurtulmak için medyayı ve diğer psikolojik savaş araçlarını Türkiye tarihinde görülmedik biçimde kullanmaktadır. Psikolojik savaşın bu kadar artırılmasının nedeni işte bu sıkışmadır, sıkıntıya düşmesidir. Mücadele karşısında ayakta kalmasının zorlaşmasıdır. Çünkü bu mücadele meşrudur ve Türk devletinin bu mücadele karşısında yürüttüğü savaş başarılı olamamıştır. Dil ve kültür alanında kimi yumuşamalar yaparak, buna dayanarak Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme politikaları da istenilen sonucu verememektedir. Bu durum AKP hükümetini daha fazla psikolojik savaşa sarılmaya itmektedir. Mücadele karşısında sıkışıklığını, kaybetmişliğini psikolojik savaşla; insanların kafasını, toplumun kafasını bulandırarak, dış güçleri aldatarak kendi politikasının doğru olduğunu, bu politikayla bu sorunu çözeceğini gösterip biraz daha nefes almak ve oyalama temelinde kazandığı bu zaman süresinde Kürt özgürlük hareketine yüklenerek sonuç almayı düşünmektedir.

Türk basını bugün Kürt özgürlük hareketiyle savaş halindedir

Psikolojik savaş gelinen aşamada bir taraftan AKP'nin çözümsüz politikalarını örtme amacı güttüğü gibi, diğer taraftan AKP'nin ezme ve tasfiye politikasının temel aracı haline gelmiş bulunmaktadır. Bu nedenle Türk basını bugün Kürt özgürlük hareketiyle savaş halindedir. Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı tarafını açıkça ortaya koymuş, açık bir taraf haline gelmiştir. Geçmişteki hükümetler döneminde hükümetlerin dediğini yaparken, bugün tamamen AKP'nin savaş mevzisine, askerinin ve polisin yanına yerleşmiş bulunmaktadır. Bu süreçte medyanın en temel görevi, AKP'nin bu sorunu çözeceğini, bu sorunu çözmek için yola koyulduğunu, Türkiye'de gelişen demokratik ortamda artık silahlı direnişe gerek kalmadığı propagandası yapmaktadır. Kürt halkının ve Özgürlük hareketinin mücadelesi karşısında sıkışan Türk devletinin şimdi yeni psikolojik savaş hedefi tamamen Kürt halkının mücadelesini durdurmak, teslim almak yönündedir. Bu nedenle de, *"silahlı mücadelenin zamanı geçmiştir"* propagandası psikolojik savaşın merkezine yerleştirmiştir. Geçmişte devlet için mücadele ediliyordu, bugün devletten vazgeçilmiş, özerklik istemiyor; bunun için silaha gerek yoktur denilmektedir. *"Türkiye'de Kürt sorununun çözümü için gerilla direnişine gerek yoktur. Demokrasi içinde her hak savunulabilir"* şeklinde bir yalanı gerçek gibi yansıtmaya ve kimi kesimleri etkilemeye çalışmaktadırlar. Türkiye'de demokrasi, hatta ileri demokrasi vardır diyerek Kürt halkının mücadele araçlarını, direniş araçlarını ve özellikle de meşru savunma araçlarını ortadan kaldırarak, Kürt halkını örgütsüz ve mücadelesiz bırakarak sistem içinde eritmeyi hedeflemektedirler. Hem de bunu KCK operasyonları adı altında bütün siyasetçilerin, avukatların sendikacıların, gazetecilerin tutuklandığı bir dönemde söylemektedirler. O kadar pervasızlar ki ya da psikolojik savaş merkezi o kadar pervasız hale gelmiştir ki, bu psikolojik savaşla toplumu aldatacağını ve bu temelde kendi yeni egemenlik sistemini kabul ettireceğini düşünmektedir. Bu da bir yönüyle AKP'nin medyayı kullanarak, muhaliflerini susturduğunu düşünerek Kürtleri de medya yoluyla yürüttüğü psikolojik savaşla alt edebileceğini kendi tasfiyeci politikalarını bir çözümmüş gibi göstereceğini düşünmesinden ileri gelmektedir. Bu nedenle de medyaya işbirlikçi Kürtleri sürekli çıkararak yürüttükleri psikolojik savaşı güçlendirip sonuç alacağını sanmaktadırlar.

Özel savaşın geçmişten beri kullandığı yöntemlerin başında Kürt halkını, Kürt özgürlük hareketini parçalamak; Kürt örgütlerini, Kürt hareketlerini birbirlerine karşı kullanmak gelmektedir. Tarihte böl yönet politikası belki de en fazla Kürtlere uygulanmıştır. Bir İngiliz politikası olarak bilinir, ama bunun kaynağının Ortadoğu olduğunu bilmek gerekir. Böl yönet politikasının tarih içindeki ortaya çıktığı coğrafya Ortadoğu'dur. Bu açıdan Türk devleti, Osmanlıdan bu yana bu politikaları çok uygulamıştır. En fazla da Kürtler içinde bu politikalar uygulanmıştır. Bugün medya bu böl yönet politikasının psikolojik boyutunu yürütmektedir. Sadece PKK ve Apo düşmanı Kürtleri Tv ve gazetelere çıkararak Kürtler içinde psikolojik savaş yürütmemekte, bunun yanında Kürt halkını bölmek, Kürt özgürlük hareketi içinde parçalanma yaratmak, özelde de BDP içinde parçalanma yaratmak için gerçekten çok gayret göstermektedirler. Geçmişte şahinler güvercinler söylemini çokça işlediler. Nerdeyse Türk medyasının en önemli temel konularından biri de bu oldu. Şimdi bunu daha da kendilerine göre farklı biçimde yürütmektedirler. Devlet KCK operasyonlarıyla BDP'yi etkisizleştirmeye ve kalanlar üzerinde baskı yaratmaya çalışmaktadır. Böylece BDP içinde bölünme yaratmak hedeflenmektedir. Bakın işte bu kadar saldırı var, tutuklama var, devletle böyle mücadele edilmez biçimindeki bir anlayışı kışkırtma; devlete, AKP hükümetine teslim olan bir kesim ortaya çıkartmaya çalışmaktadır. KCK operasyonlarının bir amacı da budur. Bunun psikolojik savaş boyutunu da bizzat basın yürütmektedir.

Psikolojik savaşın bir argümanı da AKP'nin çözüm politikası var, ama BDP bunu bozuyor, yardımcı olmuyor; KCK AKP'nin çözüm adımlarını sabote ediyor şeklindedir. Bu yönlü propagandaların amacı Kürt halkının ve demokratik siyasi alanın kafasını karıştırıp bölmeye yöneliktir. Bunu çok açık da yapıyorlar. Dünyanın hiçbir yerinde bölme politikası bu kadar açık yapılmaz. Ama Kürtler bunu anlamaz, geçmişte Kürtler hep birbirlerine karşı kullanılmıştır, eğer tahrik edilirlerse, provoke edilirlerse, kandırılıp birbirine düşman edilip karşı karşıya getirilebilir gibi bir yargıyla böl yönet biçimindeki psikolojik savaşı çok utanmazca, pişkince, Kürtlere hakaret anlamına gelen bir açıklıkta yapmaktadırlar. Bu da gerçekten Türk devletinin nasıl bir özel savaş devleti olduğunu göstermektedir. O kadar zor, baskı, şiddet uyguluyor ki Kürtlerin bu baskı ve zulüm karşısında zorunlu kalarak bu böl yönet politikası içine gireceğini düşünüyor. Bu kadar açık böl-yönet politikası yürütülmesinin başka

> **"Özel savaşın geçmişten beri kullandığı yöntemlerin başında Kürt halkını, Kürt özgürlük hareketini parçalamak; Kürt örgütlerini, Kürt hareketlerini birbirlerine karşı kullanmak gelmektedir. Tarihte böl yönet politikası belki de en fazla Kürtlere uygulanmıştır. Bir İngiliz politikası olarak bilinir, ama bunun kaynağının Ortadoğu olduğunu bilmek gerekir. Böl yönet politikasının tarih içindeki ortaya çıktığı coğrafya Ortadoğu'dur"**

biçimde izah edilmesi mümkün değildir. Özcesi Türk devletinin özel savaş ve bu temelde yürüttüğü psikolojik savaşın amacı, çok zorlandığı dil ve kültür alanında kimi yumuşamalar yaparak ve buna dayanarak Kürtlerde beklenti ve umut yaratıp Kürt halkı, Kürt hareketleri içinde bölüp parçalanma sağlayıp Kürt özgürlük hareketini tasfiye ederek siyasal sömürgecilik ve kültürel soykırım sistemini yeni koşullarda inşa etmektir.

Kürt basının görevi her zamankinden önemli hale gelmiştir

Özel savaş devletinin bu amaçlara ulaşmak için yürüttüğü psikolojik savaş karşısında Kürt medyasının rolü çok önemlidir. Bugün Kürt medyası çok önemli araçlara kavuşmuştur. İster yazılı, ister işitsel, ister görsel, ister sanal isterse diğer medya araçları olsun; Kürt halkı bunlara sahiptir. Bu açıdan Türk devletinin basın yayın araçları çok fazla olsa da, çok etkili olsa da karşısında bir Kürt basın gerçeği vardır. Türk devletinin hakikati zayıf olduğu, daha doğrusu bir hakikati olmadığı için yalana, dolana aldatmaya dayalı olduğu için ne kadar önemli araçlara sahip olursa olsun Kürt özgürlük hareketi karşısında, Kürt basını karşısında zayıf bir konuma sahiptir. Zaten gerçeği çok zayıf olduğu için, en küçük bir muhalif basın çalışmasına dahi tahammül gösterememektedir. Türkiye'de gazetecilere yönelik, Kürt basınına yönelik saldırıların amacı budur. Yoksa kendisinin basın imkanları bundan bin kat fazladır. Elinde her türlü olanak ve imkan vardır. Ama buna rağmen hakikati olmadığından, yalana dolana dayandığından Kürt özgürlük hareketinin mücadelesi de çok haklı olduğundan, Kürt basını da bu haklı mücadelenin bir parçası olduğundan, Türk devletinin basına dayalı psikolojik savaşı boşa çıkmaktadır. Bu nedenle Türk devleti istiyor ki, kendisinin yürüttüğü psikolojik savaş gerçeği karşısında yalanı gerçek gibi gösterme, toplumu aldatma politikası karşısında hiç kimse ses çıkarmasın, kimse bu yalanları açığa çıkarmasın. Bu nedenle Kürt basını ve muhalif basın üzerinde çok ağır bir baskı uygulamaktadır.

Tüm baskılara rağmen Kürt basını Türk devletinin psikolojik savaşını boşa çıkarmada önemli araçlara sahiptir. Bu konuda önemli bir çaba yürütmektedir. Gerçekten de bugün Türk devleti eğer bütün saldırılara rağmen başarılı olamıyorsa, etkisiz kalıyorsa bunda eksik de olsa yetersiz de olsa Türk basını karşısında zayıf da olsa Kürt basınının belirli bir çaba gösterdiği, belirli bir mücadele yürüterek bu özel savaş devletini, psikolojik harekatını, psikolojik savaşını yani toplumu aldatma, yönlendirme çabalarını önemli oranda boşa çıkarmasının payı vardır. Bugüne kadar önemli görevler yürütmüştür; ancak gelinen aşamada Türk devleti psikolojik savaşı o kadar tırmandırmıştır ki, medya gücünü o kadar fazla kullanmaktadır ki, savaşın sonucu neredeyse medyayla belirlenecek hale gelmiştir. Bunun için de medyayı bir elden yönetecek bir psikolojik savaş merkezi kurmuştur. Sadece kendisinin medya gücüyle değil işbirlikçi Kürtlerin, hain Kürtlerin, Kemal Burkay gibi, İbrahim Güçlü gibi, Ümit Fırat gibi yeminli Apo ve PKK düşmanlarının saldırılarını da psikolojik harekatın parçası yaparak Kürt halkının yürüttüğü özgürlük mücadelesini zayıflatmaya halkın umutlarını kırmaya çalışmaktadırlar. Halkın kafasını karıştırarak, halkın kazanma ve başarma inancını kırarak Kürt halkının mücadele azmini kırıp, bölüp parçalamaya ve etkisiz kılmaya çalışmaktadırlar. Bu açıdan Kürt basının görevi her zamankinden önemli hale gelmiştir.

Bir taraftan Kürt sorununun demokratik çözümü için Kürtlerin Türkiye ve Ortadoğu'da statü kazanmasının imkanları artmışken, diğer taraftan da karşıt güçler Kürtlerin bu imkanları elde etme fırsatları yakaladığını görerek her türlü savaşı, en başta da psikolojik savaş ve yöntemlerini artırarak Kürtlerin bölgede ve Türkiye'de statü kazanmasının önüne geçmek istemektedirler. Bu konuda tüm Kürt karşıtı güçler bir araya gelmiştir. Öte yandan kimi çıkarcı, bencil işbirlikçi Kürtleri de kullanarak Kürtlerin bölgedeki bu hak kazanma mücadelesini geriletmeye, Kürtlerin bu ortamdan yararlanmasını engellemeye çalışmaktadırlar. Kürt basını bu nedenle her zamankinden çok çalışmak durumundadır. Elindeki imkanları çok iyi kullanması gerekmektedir. Basın kadrolarının basın çalışanlarının bir devrimci karargah gibi çalışması gerekmektedir. Saçından tırnağına tüm yaşamını ortaya koyması gerekmektedir. Bütün zamanını, bütün yeteneğini, bütün enerjisini ortaya koyması gerekmektedir. Basın kadroları, basın çalışanları bu dönemde bütün yeteneğini gücünü ortaya koymazsa ne zaman ortaya koyacaktır? Bu düzeydeki saldırı karşısında, psikolojik savaşın bu kadar artması karşısında eski tarz, eski tempo, eski yaklaşımlarla ihtiyaca cevap verilebilir mi? Tabii ki verilemez. Karşı taraf olağanüstü bir biçimde mücadele ediyor. Karşıtların, Kürt düşmanlarının mücadelesi olağanüstüdür. Kürt'ün kazanım elde etmemesi için gerçekten de çok çalışmakta, tüm imkanlarını seferber etmektedirler. Çünkü bölge gericiliği; Türk, Fars, Arap gericiliği Kürtler statü kazanır özgürlüğünü elde ederse yerle bir olacaklarını iyi biliyorlar. Kürtlerin kazanmasının tüm bölge gericiliğinin kaybetmesi olduğunu iyi biliyorlar. Bu nedenle çok gerici bir direniş ve saldırganlık içindedirler.

Düşman esasta psikolojik savaşla kazanmaya çalışıyor

Psikolojik savaşı artırarak bu mücadeleyi durdurmak istemelerinin nedeni de budur. Askeri operasyonları artırarak durdurmaya çalışıyorlar, siyasi soykırım operasyonlarını artırarak durdurmaya çalışıyorlar. Böyle büyük bir saldırganlık içinde Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek istiyorlar. İşte bu gerçeğin Kürt halkına, demokratik güçlere gösterilmesi gerekiyor. Onların teşhir edilmesi gerekiyor. Onların politikalarının çözümsüzlüğünün ortaya konulması gerekiyor. Buna karşı ancak başarılı bir mücadele ile karşı konulabileceğini, Kürt halkının varlığı ve özgürlüğünün ancak mücadele ile güvence altına alınacağının gösterilmesi gerekiyor. Bunu tabii ki büyük bir tempoyla, büyük bir çabayla, emekle yürütmek gerekiyor. Herkesin eski temposunun 5-10 katı kadar çalışması gerekiyor. Bugünkü çalışma temposuyla "işte biraz bir şeyler yapıyoruz, çok yoruluyoruz" yaklaşımlarıyla düşmanın psikolojik savaşını boşa çıkarmak mümkün değildir.

Düşman esasta psikolojik savaşla kazanmaya çalışıyor. Kürt halkının direnişi karşısında ordusu sonuç alamıyor, polisi sonuç alamıyor. İşte bu nedenle psikolojik savaşa ağırlık veriyor. Esas olarak Kürt toplumunu, Türkiye toplumunu aldatmak istiyor. Psikolojik savaşla Kürt toplumu ve demokrasi güçlerinin kafası karıştırılıp etkisiz kılınmak isteniyor. Demokrasi güçleri ile Kürt özgürlük hareketinin mücadelesinin birleşmesini engellemeye böylelikle ömrünü biraz daha uzatmaya çalışıyor.

Eğer gerçekten basın etkili çalışmazsa, düşmanın politikalarını boşa çıkarmazsa gerillanın da, siyasi çalışmaların da çok başarılı olamayacağının bilinmesi gerekiyor. Bu defa kaybedilirse Kürtler kültürel soykırıma uğrayacaklar, tarihten silinecekler. Bu açıdan Kürt basınının şunu görmesi gerekiyor; nasıl ki Türk devleti basına bu kadar yüklenerek sonuç almak istiyorsa, siyasetini böyle etkili kılmak istiyor, polis saldırılarını, yargı faşizmini basın yoluyla meşrulaştırmaya çalışıyor, basın yoluyla bu gerçeklerin üstünü örtüyorsa o zaman Kürt basınının da yürüttüğü çalışmaların siyasi çalışmaların sosyal çalışmaların kültürel çalışmaların önünü açan çalışma olduğunu görmesi gerekiyor. Basın etkili çalışmazsa bütün diğer alanların önünü açıcı, onları etkili kılıcı bir çalışma yürütemezse diğer çalışmaların ve mücadele araçlarının da, yol ve yöntemlerinin de başarılı olması mümkün değildir. Bu bakımdan basın kendi konumunu çok ciddi biçimde yeniden değerlendirmek durumundadır. Kürt basını herhangi bir basın değildir. Özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten bir halkın basınıdır. Bu açıdan onun performansı diğer bütün alanların belirleyicisi, ön açıcısıdır. Basın etkili çalışmadan diğer çalışmalar niye etkili olmuyor, diğer mücadeleler niye etkili olmuyor, sonuç almıyor denilemez. Bunu dediği zaman yanılır. Dolayısıyla kendi başarısının bütün alanlarda başarıyı getireceğini görerek hareket etmesi gerekiyor.

Herkes, Kürt toplumu, karşıt güçler Kürt özgürlük hareketinin ne istediğini, Kürt Özgürlük mücadelesinin hangi politik yaklaşımla yürüdüğünü, hangi yol ve yöntemle sürdürüldüğünü esas olarak da Kürt basınına bakarak görüyor. Onu esas alıyor. Kürt basınında söylenenler Kürt halkının özgürlük mücadelesinin diğer mücadele boyutlarının, diğer örgütlenmelerinin, diğer örgütlenmelerinden sorumlu olanların söylediklerinden daha fazla ciddiye alınıyor. Toplum, insanlar Kürt basınında olaylar olgular nasıl yansıtılıyorsa öyle anlıyor ve ona göre yaklaşıyor. Ona göre tutumunu, pratiğini belirliyor. Bu yönüyle Kürt basınının kendi tutumunu çok ciddi ele alması lazım. Kendisinin rolünü, işlevini iyi görmesi lazım. Kendi gerçeğinin farkında olması lazım. Kürt basını düşmanın, karşıt güçlerin, dostlarının, halkın, herkesin kendisini ciddiye aldığı kadar kendisini ciddiye almalıdır. Herkes Kürt basınını ciddiye alıyor, ama Kürt basınının kendisini ciddiye alma düzeyinin bu düzeyde olmadığını görüyoruz. Bu konuda eksiklikler yetersizlikleri görüyoruz. Kürt basınının önemi, ciddiyeti olmasaydı, Türk devleti ve karşıt güçler Kürt basınıyla bu kadar uğraşırlar mıydı, bu kadar yönelirler miydi? Bu bile başlı başına Kürt basınının kendi gerçeğini görmesine yetiyor. Bu bakımdan kendine sıradan yaklaşmaması gerekiyor. Kendini herhangi bir basın gibi görmemesi gerekiyor.

Varlığın güvenceye alınması ve özgürlüğün sağlanmasının olmazsa olmaz kabilinden yaşamsal hale geldiği böyle tarihi bir dönemde Kürt basınının muhabirinden yönetimine, yazarından teknik elemanına, politikasını belirleyene kadar herkesin eskiden çok farklı bir tarz ve tempoyla mücadelesini yürütmesi gerekiyor. Yoksa çok çalışmak kurtarmaz, çok yorulmak kurtarmaz. Türk devletinin politikalarını boşa çıkarıp Kürt halkının özgürlük mücadelesinin başarısının önünü açan bir basın çalışması dışında hiçbir çalışma, tempo, tarz süreci kurtarmaz. Çok çalışıyorum demek kendini kandırmak olur. Şöyle etkili oluyoruz, böyle etkili oluyoruz demek kendini kandırmak olur. Bu bakımdan gelinen aşamada, siyasi alan açısından da, Kürt özgürlük hareketinin bütün diğer alanları açısından da en başta da basın açısından başarılı olmanın tek kanıtı sonuç alıcı olmaktır. Düşmanı boşa çıkarıp zaferi kazandıracak tarzda çalışmaların yürütülmesidir. Karşıt güçler karşısında başarıyı, zaferi getirmeyen her çalışma günümüzün tarihsel siyasal koşullarında tasfiyeci konumdan kurtulamaz, gaflet konumundan kurtulamaz. Bunun bütün basın alanındaki kadro ve çalışanlar tarafından bilinmesi gerekmektedir. Bu açıdan Kürt basınının en küçük imkanından, en küçük organından en önemli imkanına kadar hepsinin bir devrimci karargah gibi çalışması zorunlu hale gelmiştir. Bırakalım devrimci sorumluluğu sadece yurtsever olmak bile böyle bir çalışma tarzı ve temposunun tutturulmasını zorunlu kılmaktadır.

Kuşkusuz sadece düşmanın saldırılarına cevap veren değil, aynı zamanda toplumun gündemini belirleyen, toplumun doğrultusunu belirleyen, toplumu yönlendiren bir tarz ve üslubun geliştirmesi gerekmektedir. Sadece Türk devletinin politikalarına cevap verme, onların psikolojik savaşını boşa çıkarma yetmez. Bu çabanın yanında, o saldırının, o psikolojik savaşın boşa çıkması için Kürt tarafının politikalarını, ne yapması gerektiğini, toplumun ne yapması gerektiğini, kendi özgür ve demokratik yaşamını nasıl inşa etmesi gerektiği konularının da kapsamlı biçimde verilmesi gerekmektedir. Dolayısıyla basın çalışmalarının en genel anlamda iki boyutu vardır: Birincisi; düşmanın psikolojik savaş ve saldırılarını boşa çıkarmak, ikincisi; Kürt özgürlük hareketinin başarısı için toplumsal örgütlenmelerin, demokratik kurumlaşmaların nasıl geliştirileceğinin, mücadelenin nasıl yürütüleceğinin perspektifini ortaya çıkaran, toplumun gündemini belirleyen bir düzeyi yakalaması gerekir. Sadece karşıt güçlerin politikalarına cevap verme ile yetinmek başarı getirmez. Basının başarısının esası gündemi kendisinin belirlemesinden geçmektedir. Değerlendirmeleriyle, yorumlarıyla, yazılarıyla, programlarıyla, incelemeleriyle, araştırmalarıyla, dosya haberleriyle hem düşman gerçeğini yerle bir edebilmeli, onun siyasal egemenlikçi kültürel soykırımcı politikasını ortaya koymalı, hem de bu politika karşısında Kürt toplumunun kendisini nasıl başarıya götürebileceğini, kendi özgür ve demokratik sistemini nasıl kurabileceğini, toplumu buna nasıl katabileceğini göstermesi gerekiyor.

Sömürgeci kültürel soykırımcı politikaları teşhir etme yanında, ulusal varlığını ve özgürlüğünü sağlayacak politikaların da ortaya konulması, toplumun gündeminin bu politikalar etrafında şekillendirilmesi çok önemlidir. Kuşkusuz çok şiddetli bir siyasal mücadele döneminden geçiyoruz. Türkiye'de, Rojava'da çok önemli gelişmeler var. Bir bütün olarak Ortadoğu'da önemli gelişmeler yaşanıyor. Toplumların ve siyasal güçlerin geleceğinin nasıl şekilleneceği bu süreçteki mücadeleyle belirlenecektir. Dolayısıyla bu siyasal gelişmelerde de Kürt halkının doğru politika ve doğru tutum ortaya koymasını sağlamak çok önemlidir. Bu siyasal mücadelede Kürt halkının örgütlenmeden başlayarak eylemine kadar sonuç alıcı mücadele geliştirilmesinde basın ön açıcı rolünü, etkili rolünü oynayabilmelidir. Kürt halkının mücadele etme isteğinde bir sorun yoktur. Önemli bir mücadele etme düzeyi de vardır. Ama bunu harekete geçirecek güçlerin performansı önemlidir. Bunu harekete geçirmede de en önemli rol, Kürt basınınındır. Kürt basını bu rolü oynadığında, Kürt halkı da Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bütün bileşenleri de, bütün boyutları da bu mücadeleye en etkin biçimde katılacak ve sonuç almasını bilecektir.

AKP DEVLETİNİN ÇIKMAZI ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİNİN ZAFERİDİR

Türkiye, belki de, yüzyıllık geleceğini belirleyecek önemde kritik gelişmelerin yaşandığı bir süreçten geçmektedir. Kürt sorununun çözülmesi ve Reber Apo'nun özgürlüğüyle birlikte ciddi bir demokratikleşme sürecine girebilecek olan Türkiye'nin, bölge halklarının demokrasi, barış ve kardeşlik içinde yaşaması açısından önemli ve büyük bir rolü olacaktır. Çözülmeyen Kürt sorunu ve esaret koşularında tutulan Reber Apo'nun tutsaklığıyla birlikte ise, Türkiye hiçbir zaman demokratikleşemeyecek, kendi iç barışını sağlayamayacak ve bölge halklarının üzerinde sürekli bir baskı ve tehdit unsuru olmaya devam edecektir. Bu anlamda, Türkiye'nin önünde kaçınılmaz olarak iki seçenek bulunmaktadır. Türkiye, ya değişecek ya da mevcut sorunlarla yaşamaya devam edecektir. Mevcut durumda Kürt sorunu, TC sömürgeciliğin sırtında nasıl bir kambur teşkil etmekte ise, TC sömürgeciliği de bundan kaynaklı bölge halklarının başına adeta bir bela ve kambur durumuna gelmiş bulunmaktadır. Bölgedeki gelişmelerle birlikte Türkiye'de yaşanan durumun tam bir kriz olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Bilindiği üzere, kriz ve kaos iki karakterlidir: Bir taraftan tehlike, diğer taraftan yeni şans ve fırsatları da bağrında taşır. Kriz ve kaos süreçleri aynı zamanda toplumda köklü alt üst oluşların yaşanabileceği devrim durumu anlamına da gelir. Devrim durumu ise; yönetenlerin giderek yönetemez duruma gelmesi; yani kendini tekrar etmesi, yönetenlerin ise, eskisi gibi yönetilmeyi kabul etmemesi anlamındadır. Bu iki duruma, yani yaşanan sürece örgütlü ve iradi bir müdahale ile devrime öncülük edebilecek örgütlü bir güç de eklenince, ortada kesinlikle bir devrim durumu var demektir. Devrimi gerçekleştirmek de mümkündür. Şimdi Türkiye'de yaşananlar budur. Geleneksel "tek ulus, tek devlet, tek milet, tek bayrak" vs tek tek tek… deyip giden ırkçı-şovenist, katı inkarcı ve ret politikasında ısrar eden ve bu anlamda kendini tekrarlayarak, yönetemez durumda olan AKP devleti olmaktadır. Gerek Kürdistan halkı gerekse Türkiye devrimcileri, geniş emekçi halk kesimleri ve genel olarak toplumsal yığınlar AKP devletinden yana artık eskisi gibi yönetilmeyi istemedikleri kadar giderek daha örgütlü bir demokrasi ve özgürlük mücadelesini vermektedirler. Bu mücadelede belirgin bir yere sahip olan ise kuşkusuz Kürt özgürlük hareketi olmaktadır. Bütün bunları üst üste ve yan yana getirdiğimizde ortaya çıkan durum şudur: Türkiye'de yaşanan kaos ve kriz sürecini devrimci bir şans ve fırsata dönüştürmek rahatlıkla mümkündür.

> **"AKP devletinin neden savaşta bu kadar ısrar ettiği bilinmektedir. Çabuk sonuçlu bir savaş stratejisi uygulamaktadır. Uluslararası ve bölgesel tüm ittifak güçleriyle birlikte savaşı topyekun düzeyde geliştirmesinin nedeni çabuk sonuç alma stratejisine dayanmaktadır. Çünkü içinde bulunduğumuz süreç, yani 2012 yılı bizim için ne kadar önemliyse TC sömürgeciliği içinde o kadar önemlidir"**

İflas etmiş politikalarda ısrar ediliyor

TC sömürgeciliğinin var olan zihniyetle, eski inkarcı ve statükocu politikasını daha çok sürdürme şansı bulunmamaktadır. Bu politikalar başarılı olsaydı, bugüne kadar Kürt sorunu diye bir sorun gündemde olmayacaktı. İflas etmiş politikalarda daha fazla ısrar beraberinde daha büyük bir iflası getirecektir. TC sömürgeciliğinin, halkımıza ve özgürlük hareketine karşı bugüne kadar kullanmadığı ve denemediği hiçbir politika ve yöntem kalmamıştır. Hegemonik tarihsel tecrübelerini arkasına alıp, kapitalist modernitenin tüm imkan ve desteğine rağmen içinde bulunduğu durum ortadadır. En iğrenç asimilasyon politikalarını uyguladığı halde, Kürt halkı öz benliğini, dilini ve kültürünü koruyabilmiştir. Özümseme politikası ile büyük bir işbirlikçi hain güç yaratmasına rağmen Kürt halkını kendisine benzeştirememiştir. Her türlü mezhep, aşiret, bölgesel çelişkileri kullanmakla birlikte, Kürt halkı yine de varlığını ve birliğini koruyabilmiştir. Şark ıslahat planından tutalım, en acımasız ve iğrenç katliam, darağacı ve sürgünler Kürt halkının iradesini kırmaya yetmemiştir. AKP devletinin Özgürlük hareketine karşı geliştirdiği özel savaşın boyutları ise bilinmektedir. Halkımızın inanç değerlerini suiistimal etmek üzere islamiyeti, gerek cemaat gerekse Hizbullah aracılığıyla ahlaksızca, sonuna dek kullanmıştır. İpliği pazara çıkan sözde Kürt aydınlarını bir araya getirerek PKK alternatifi bir güç yaratmak istemiş ve fakat bunda da başarılı olamamıştır. "Asimilasyon ve entegrasyona karşıyım" söylemlerini en çok geliştiren AKP, entegrasyon adına Kürtleri dağıtma ve parçalamayı, asimilasyon adına ise TRT 6 kanalını açmak vb yöntemlerle çok daha sinsi ve tehlikeli politikalar geliştirmiştir. Önderliğimizin üzerinde uyguladığı zalimane politika halen sürmektedir. Önderliğimiz 10 ayı aşkın bir süredir tam bir tecrit ve izolasyon altında tutulmaktadır. Ne hareketimizin ne de halkımızın, Kürt Halk Önderi'nin içinde bulunduğu durumdan hiçbir bilgisi yoktur. AKP devletinin, Önderliğimizin üzerinde uyguladığı politika, her türlü insani ve hukuk değerlerinin ötesinde, baskılayarak taviz koparmaya dönük çirkin bir politikadan ibarettir. Kürt Halk Önderi Reber Apo, AKP'nin bu iğrenç politikalarını gördüğü için tutumunda hiçbir esnemeye gitmeyip, geliştirdiği direnişi daha da yükseltmiştir. AKP, sözüm ona Önderlik üzerinden taviz kopararak amacına ulaşmak istemiş, böylece hareketimizle, önderliğimizi karşı karşıya getirmek istemiştir. Önderliğin tutumunu ve ilkesel duruşunu görünce, geliştirdiği politika tecrit ve izolasyon olmuştur.

AKP devleti kesinlikle Kürt sorununu çözme perspektifine sahip olmadığı gibi, böyle bir irade ve kararlılığa da sahip değildir. Yaptığı sadece bir demagoji, aldatma ve yalandan ibarettir. Zihniyetinde en ufak bir değişiklik olmadığı gibi, uygulamaları da bunu açıkça göstermektedir. Önderliğimizin üzerinde uyguladığı çirkin politikalardan sonuç almayınca bu defa bütün gücüyle Kürt legal siyasetine yönelmiştir. Zihniyeti kadar kompleksi de hegemoniktir. Bu aslında sömürgeciliğin genel ve ortak bir karakteridir. Ama söz konusu olan TC sömürgeciliği olunca daha da böyledir. Yani karşısındakini deyim yerindeyse insan yerine koymayacaksın, iradesini kabul etmeyeceksin, onu yok sayarak, onun adına konuşacaksın ve bildiğini yapacaksın. AKP'nin yaptığı da budur. Kürtleri bir irade olarak kabul etmek istememektedir. "Kürt sorunu denen bir sorun varsa bunu çözecek olan da benim" demektedir. Çözüm dediği ise 'düşünmezseniz yoktur'dan ibarettir. Bin yıllara dayanan böyle büyük bir sorunu, üstelik Türkiye'nin gündemini, günlük yaşamını, siyasetini ve geleceğini belirleyecek kadar yakıcı böyle bir soruna düşünmezseniz yoktur demek, en hafif bir deyimle gerçeklerle oynamak demektir. "Bu Kürtler nasıl olur da yola gelmezler" deyip, öfkelenmektedir. Varlığını ve iradesini kabul etmediği için, soykırım politikalarını geliştirerek sonuç alırım demektedir. Kürt legal siyasetinin üzerine bu kadar fütursuz ve acımasız gitmesinin nedeni budur. Milletvekili ve belediye başkanlarından tutalım, seçilmiş yüzlerce kişi ve binlerce insan zindanlara doldurulmuştur. Kafasını kaldırana vurarak, herkesi sessiz ve tepkisiz bir hale getirmek istemektedir. Kürt legal siyasetini baskılayıp, soykırım hareketini geliştirerek Kürt legal siyasetini Önderliğimize ve hareketimize karşı tutum almaya zorlamaktadır. Kürt legal siyasetini rolünü yeterince oymadığı için eleştirmek her ne kadar mümkünse de, AKP'nin bu sinsi ve zorbalığa dayanan politikalarına karşı gösterdiği direniş ve tutum önemlidir. AKP devleti bu anlamda Kürt legal siyaseti üzerinde ne kadar oyun oynarsa oynasın ulaşmak istediği sonuçlara ulaşamamıştır.

Zaman bu defa TC sömürgeciliğine fazla cömert değildir

Türkiye resmen katı merkeziyetçi oligarşik tekçi bir rejime doğru gitmektedir. Siyasette kuşkusuz liderlik önemlidir. Erdoğan, padişah-kral kompleksiyle hareket etmektedir. "Güç ve kudret bende, en iyi anlayan ve yapan benim" edasıyla hareket etmektedir. Kendisi gibi düşünmeyen ve kendilerinden olmayan herkese karşı bir tepki ve saldırı geliştirmektedir. İş dünyasından tutalım, medya, değişik toplumsal kesimler ve liberal aydınlara kadar bile farklı düşünenlere karşı tekçi zihniyetle bir baskı geliştirmektedir. Ortadoğu gibi radikal islamın köklü olduğu bir bölgede ılımlı islam siyaset anlayışıyla, ABD ve Avrupa'dan her türlü desteği kazanma avantajıyla hareket etmektedir. Yargı, emniyet ve bürokraside geliştirdiği operasyonlar kesinlikle bundan ayrı düşünülemez. AKP devletinin savaşı geliştirme iştahı ve özgürlük hareketine karşı başarı elde edeceğine dair oluşan inancı biraz da ordu içerisinde yaptığı operasyon ve restorasyonlarla ilgilidir. Daha önceki genelkurmay ve ordu gücü sanki AKP'ye engel çıkarıyormuş gibi, "şimdi beni iyi dinleyen, söylediklerimi aynen uygulayan bir ordu var" anlayışıyla mevcut genel-

APO
PKK
KCK
ASAYİŞ

"PKK, yenilmezliğini kanıtlamış bir harekettir. AKP'nin arkasına alacağı uluslararası güçler, işbirlikçi hain güruh, kullanacağı teknoloji ve savaştaki kararlılığı ne olursa olsun PKK asla yenilmeyecek ve direnişini, koşullar ne olursa olsun, her durumda sürdürmesini bilecektir. Kaldı ki, gündemimizde direnişteki kararlılığımızı ve yenilmezliğimizi bir kez daha kanıtlamak yok, direnişimizi kesinlikle zaferle taçlandırmak var"

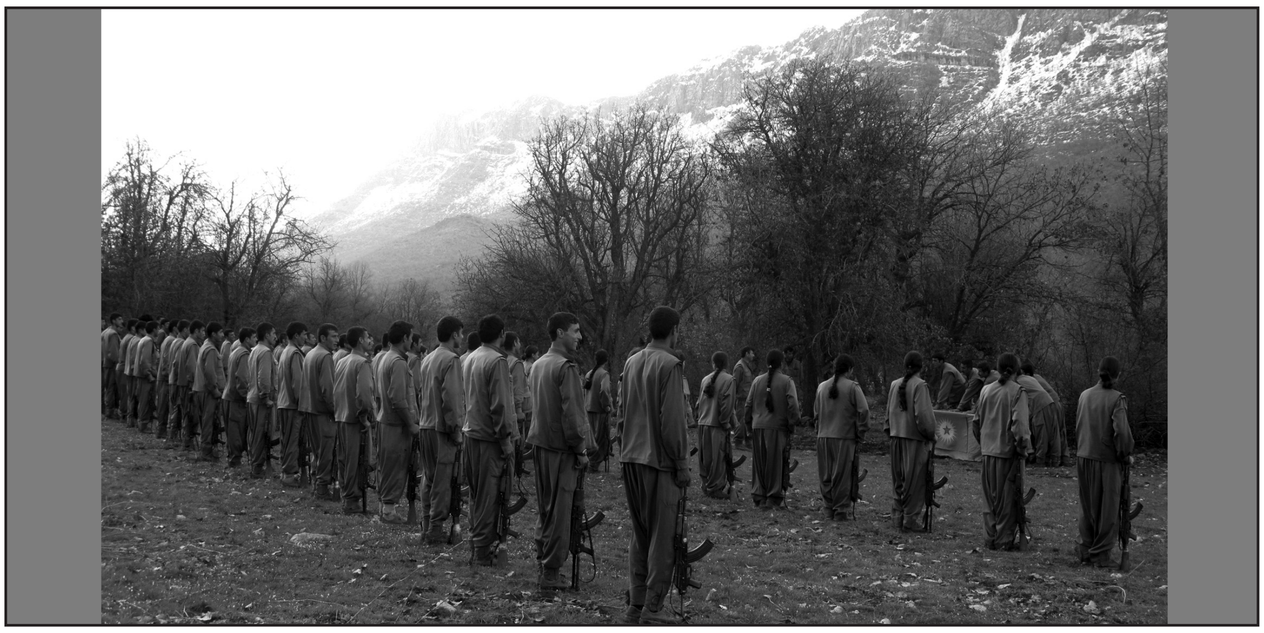

kurmay ve ordu gücüyle tüm engellerin ortadan kalktığını ve böylelikle savaşarak özgürlük hareketini tasfiye edebileceğini düşünmektedir.

AKP devletinin neden savaşta bu kadar ısrar ettiği bilinmektedir. Çabuk sonuçlu bir savaş stratejisi uygulamaktadır. Uluslararası ve bölgesel tüm ittifak güçleriyle birlikte savaşı topyekun düzeyde geliştirmesinin nedeni çabuk sonuç alma stratejisine dayanmaktadır. Çünkü içinde bulunduğumuz süreç, yani 2012 yılı bizim için ne kadar önemliyse TC sömürgeciliği için de o kadar önemlidir. Türkiye'de şu anda gündemde olan ve 2012 yılı içerisinde tamamlanması hedeflenen bir anayasa çalışması vardır. Bu önemlidir. AKP devleti, özgürlük hareketinin iradesini kırarak ya da istediği noktaya çekerek, Kürt sorununu kendi istediği biçimde, kendi yapacağı anayasasıyla çözmek istemektedir. Diğer bir husus; yaklaşan yerel ve genel seçimler söz konusudur. Dolayısıyla, son günlerde tartışılan başkanlık sistemi, yani Erdoğan'ın cumhurbaşkanı olma hesapları vardır. Bütün bunlar AKP'nin kafasında yatan hesap ya da projelerdir. Fakat bütün bunların önünde engel olan da Kürt sorunu olmaktadır. Bu nedenle Erdoğan'ın da geçenlerde söylediği "kaybedecek vaktimiz yok" değerlendirmesi önemlidir. Gerçekten de zaman bu defa TC sömürgeciliğine fazla cömert değildir. Zamanları da fırsatları da yoktur. Ya sorunu 2012 yılı içerisinde istedikleri gibi çözerler ya da 2023 yılına dayanan tüm stratejileri boşa çıkacaktır. Diğer alternatif ya da seçenek ise AKP devletinin, halkımızın ve özgürlük hareketinin iradesini kabul ederek çözüme gelmesidir. Bu da tamamen 2012 yılı içerisinde geliştireceğimiz 4. stratejik hamlenin ruhu olan devrimci halk savaşının başarısına bağlıdır.

AKP faşizmi kazanmak için her şeyi mübah görüyor

Açıktır ki, Reber Apo'nun özgürlüğüyle birlikte Kürt sorununun çözümü tüm yakıcılığıyla gündemdedir. Fakat şöyle bir gerçeklik vardır. Ne biz, Özgürlük hareketi olarak sorunu bugüne kadar tam çözebildik ne de TC sömürgeciliği kendi istediği biçimde sorunu çözebilmiştir. 3. stratejik dönemle sorunun çözümünü gündemleştirdiğimiz doğrudur. Fakat geliştirdiğimiz hamlenin sorunun net çözümüne yetmediği de bir gerçekliktir. TC sömürgeciliği açısından bakıldığında ise çok kapsamlı ve yoğun bir savaş geliştirdiği doğrudur. Ve fakat TC sömürgeciliğinin de sonuç alamadığı bir gerçekliktir. Dolayısıyla, ortada bir denge ve tıkanma durumu vardır. Güçler ve taraflar arasındaki tüm mücadele var olan bu dengeyi kendi lehlerine değiştirip, kendi çözümünü gerçekleştirme ekseninde verilmektedir. AKP devleti bunun bilincindedir. Bunun içindir ki, 21. yüzyılda, dünyanın gözleri önünde Roboski katliamlarını gerçekleştirecek kadar gözü kara bir savaş vermektedir. Aslında tüm uygulamalarına bakıldığında '90 yılları aratmayan bir topyekun bir savaşla karşı karşıya olduğumuz kesindir. Ne 12 Eylül ne Tansu Çiller döneminde böyle çok yaygın ve yoğun saldırılarla karşı karşıya kaldık. Önderliğimizin üzerinde geliştirilen tecritten tutalım, halkımızın üzerinde uygulanan hukuksuz ve insanlık dışı her türlü soykırım operasyonlarına kadar, '90 yıllarda dahi böylesine kapsamlı ve yaygın saldırılar gelişmemiştir. Özgürlük hareketine ve gerillaya karşı geliştirilen sömürgeci savaş ise, her türlü savaş hukukunun dışında, çok kirli ve çirkin bir biçimde sürmektedir. AKP devletinin hedeflediği Kürt özgürlük gerillasının belini ve iradesini kırarak, tasfiye etmektir. Sri Lanka örneğini HPG gerillası üzerinde gerçekleştirmektir. İradesi ve beli kırılan Kürt özgürlük gerillasının tarihin yönünün tersine çevrilmesi anlamına geleceği açıktır. Hatta daha da açık bir deyimle belirtecek olursak; Reber Apo'nun önderliğinde geliştirilen son Kürt isyanının da bastırılarak, tarihe gömülmesi demektir. Hesapları bu kadar büyük, stratejileri bu denli net, geliştirdikleri savaş da bir o kadar kirli ve çirkindir.

TC sömürgeciliğiyle Özgürlük hareketi arasında yaşanan süreç halen bu minval üzerinde yaşanmaktadır. Dolayısıyla, süreç gerçekten tarihseldir ve kritiktir. Çünkü kazanma ve kaybetme söz konusudur. Ortası yoktur. Yaşanan bu denge süreci artık kırılmak ve bozulmak zorundadır. Aksi takdirde bir yozlaşma ve çürümenin gelişeceği kaçınılmazdır. Bunu TC sömürgeciliği de bilmektedir, biz de çok iyi bilmekteyiz. Taraflar arasında adeta son rövanş diyebileceğimiz mücadelenin bu keskinlikte ve bu kadar önemli olması da bundandır. AKP, varını yoğununu ortaya koyup bunun için uğraşmaktadır. Bu nedenle ABD'ye vermediği taviz yoktur. ABD'nin Ortadoğu'daki borazanlığını yapması biraz da bundandır. Daha düne kadar aşiret ağası dediği KDP'ye paye biçmesi ve Kürt ulusal lideri olarak görmek istemesi de bundandır. Tüm siyasi ve diplomatik hesaplarını hareketimizin tasfiyesi üzerinden geliştirmektedir. Kendilerince ordularını savaşa en iyi adapte ve motive etmiş durumdadırlar. Talimatlarını ikirciksiz yerine getirebilecek bir yeni orduya sahip olduklarını düşünmektedirler. Milyar dolarlar karşılığında en ileri ve en üstün savaş teknolojisini alarak stratejilerini gerçekleştirmek istemektedirler. Bu anlamda, AKP devletinin kısa süreye çok şey sığdırarak savaşı, soykırım operasyonlarını ve Önderliğimizin üzerinde geliştirdiği tecrit ve izolasyonu daha da artıracağı kesindir. Bu bir kırılma noktasıdır. Belirttiğimiz gibi, taraflardan birisi süreci kendi inisiyatifi altında geliştirerek, çözüme hakim olacaktır.

Her koşul altında direnişimiz sürdürecek

Özgürlük hareketi cephesinden baktığımızda ise durum biraz daha farklıdır. PKK, her şeyden önce yenilmezliğini kanıtlamış bir harekettir. AKP'nin arkasına alacağı uluslararası güçler, işbirlikçi hain güruh, kullanacağı teknoloji ve savaştaki kararlılığı ne olursa olsun PKK asla yenilmeyecek ve direnişini, koşullar ne olursa olsun, her durumda sürdürmesini bilecektir. Kaldı ki, gündemimizde olan direnişteki kararlılığımızı ve yenilmezliğimizi bir kez daha kanıtlamak değildir. PKK, bunu fazlasıyla yapmış ve başarmıştır. Gündemimizde olan gösterdiğimiz direnişi bu kez kesinlikle zaferle taçlandırmaktır. Bunun dili devrimci halk savaşı taktiğinin yaratıcı, kararlı ve sonuç alıcı bir biçimde geliştirilmesidir.

Devrimci halk savaşı, halkın savaşıdır. Düşmanı yıpratmak, psikolojisini bozmak, ulusal birlik ve uyanışı geliştirme amaçlı geliştirilen uzun süreli halk savaşı çoktan bitmiştir. Devrimin önümüze koymuş olduğu sorunlara cevap olabilecek ve devrimci hamleyi başarıya götürecek olan tek mücadele biçimi devrimci halk savaşı olmaktadır. Gerillayla birlikte, halkın da bizzat geliştireceği radikal serhildanlarla devrimci halk savaşı pratikte anlam bulacaktır. Kürdistan gerillasının uzun yıllara dayanan engin bir tecrübesi vardır. Genel olarak hareketimizin kazandığı mevziler ve edindiği birikim ve yine halkımızın özgürlüğe olan tutkusu ve mücadeledeki kararlılığı devrimci halk savaşı taktiğinin başarıyla gelişeceğini göstermektedir. Halkımız, Newroz süreciyle birlikte serhildanda olacağını ortaya koymuştur ve süreç devam etmektedir. Büyük bir hazırlık, güçlü bir planlamayla sürece yüklenecek olan gerilla, serhildan kıvılcımını tekrar tutuşturacaktır. Böylece gerilla ve serhıldan diyalektiği birkez daha ve daha güçlü bir biçimde gelişecektir. Düşmana vurulacak sersemletici darbeler ve halkımızın görkemli ayağa kalkışı düşmanın iradesini kesinlikle kıracaktır.

Hedeflerinde ve taktiğinde yenilik olmayan bir gücün daha fazla direnmesi mümkün değildir. AKP devleti bu anlamda tam bir tekrarı yaşamaktadır. Yaklaşık 40 yıllık mücadele tarihimizde TC sömürgeciliğinin geliştirdiği politika ve zihniyet ne ise AKP'de onu yapmaktadır. Tansu Çiller'in '90'lı yıllarda söylediklerinin ve yaptıklarının ilerisine geçemeyen AKP'nin, kendisinden öncekilerin akıbetine uğramaktan başka bir şansı yoktur. Özgürlük hareketi ise sürekli bir değişim ve gelişim içerisindedir. Paradigmada yenilik, taktikte yenilik ve yaratıcılık yaşamaktadır. Her türlü gelişmelere cevap olabilecek kararlılığa sahip olduğu gibi, perspektif ve taktik zenginliğine de sahiptir. Sorun, tüm avantajlarımızı arkamıza alarak, ısrarlı olduğumuz kadar devrimde öncülük rolümüzü layıkıyla yerine getirebilme sorunudur. Zafere tamamen kilitlenmiş, ikirciksiz, kararlı Apocu mücadele ruhuyla, devrimci halk savaşıyla sonuç alacağımız nettir. Artık her türlü tekrardan arınıp, düşmanla aramızda var olan dengeyi, devrimin lehinde bozarak, süreci mutlaka devrimci halk savaşıyla geliştirmek durumundayız.

Savaş hiç şüphesiz sadece askeri boyutlarla sınırlı değildir. Psikolojik ve propaganda savaşı çok daha önemlidir. Yine ideolojik savaş önemlidir. Bunun içindir ki, AKP devleti ideolojik mücadeleyi daha çok Fethullah Gülen hareketine bırakarak, diğer taraftan basın ve medyayı en ahlaksızca kullanıp, yoğun bir psikolojik propaganda savaşı geliştirmektedir. Olmadık yalan ve çarpıtmalarla toplumun psikolojisini ve moralini bozmaya çalışmakta, kendine göre gündem yaratıp, etkili olmak istemektedir. Bu anlamda süreç aynı zamanda yoğun bir ideolojik mücadele, propaganda, ajitasyon, ahlaki ve kültürel mücadeleyi eksiksiz ve kararlı bir biçimde geliştirme sürecidir. AKP devleti daha önce bazen açıktan bazen dolaylı yollarla devletle aramızda görüşmelerin olduğunu topluma sürekli enjekte etmeye çalışmıştır. Açık ki, bu da bir savaştı, hatta en tehlikeli bir savaş biçimiydi. Halkın kafasını bulandırmak, hatta hareketin kadrolarını etkilemek istiyordu. Böylelikle mücadeledeki kararlılık yerine, ikircikli bir ruh hali ve beklentili bir duruş hedeflemekteydi. Doğrusu bu konuda belli sonuçlarda aldı. Bir taraftan elini boğazımıza koyup, adeta bizi boğmak isterken, öbür yandan görüşmeler var demekle, ölüme yatırılmamızı istiyordu. Paradoks şuradadır ki, toplumdan birçok kesimler, hatta hareketimizin bazı kadroları bile AKP devletinin bu propagandasına maalesef inanır gibi oldular. Bunun dönemin taktiğini yeterince anlamama, ikna olmama ve mücadele çizgisine tam girmeme konusunda etkili olduğu kesindir. AKP devleti bundan sonra da benzer propagandalar, manipülasyon amaçlı mesajlar verecektir. Buna karşı son derece dikkatli olmak gerekmektedir. Zira ortada görüşme, diyalog vs denilen bir şey yoktur. Belirttiğimiz gibi her şey savaş ekseninde gelişmektedir. Gerçek olan budur. Buna göre yaklaşmak da olması gerekendir. Halkımız, düşmanın bu kirli ve ikiyüzlü tutumunu mutlaka görmek ve bu temelde serhildanlara çekilerek, mücadeledeki kararlılığını her fırsatta ortaya koymak durumundadır.

Kürdistan'da tarih artık tekerrür etmeyecektir. Kürdistan'da artık tarih yapan da, yazan da halkımız ve özgürlük mücadelesi olacaktır. Tarihsel haklılığımız, mücadeledeki kararlılığımız, Özgürlük hareketinin kazanmış olduğu düzey ve bölgedeki tüm gelişmeler, halkımızın kaderini artık eline almasını ve her halk gibi özgür yaşama hakkını kazanarak kendi statüsünü oluşturmasını olmazsa olmaz kabilinde önümüze koymaktadır. Bu temelde Önderliğimizin özgürlüğüyle birlikte halkımızın özgürlüğünü sağlamak için devrimci halk savaşını başarıyla gerçekleştirmek, bunun için serhildanları yükseltmek ve güçlü bir gerilla savaşını ortaya çıkarmak tarihi bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Başta Kuzey Kürdistan ve Türkiye olmak üzere Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında yaşayan tüm halkımız, tüm kadro, örgüt ve birimlerimiz tam bir zafer ruhuyla sürece yüklenmeli ve başarmayı esas almalıdır.

KIYAMETİN KAPISINDA

Toplumsal ve ekolojik kriz ya da modernitenin sürdürülemezliği

İletişim çağı da denilen çağımız, gerçeklerin çeşitli prizmalardan geçirildiği ve sistemin görülmesini istediği hale getirildikten sonra topluma servis edildiği bir manipülasyon çağı olarak da adlandırılabilir. Gerçeklerin perdelenmesi için manipülasyon araçlarının olağanüstü kullanımına tanık oluyoruz. Buna rağmen gerçekler son derece inatçı ve görünür olmak için de oldukça ısrarlı. Toplumsal, ekolojik, politik ve ekonomik sorunlar ile her türden eşitsizliğin, baskı ve sömürünün yol açtığı dehşet verici sorunlar ve çelişkiler her türlü perdelemeye ve çarpıtmaya rağmen her geçen gün daha yalın bir biçimde görünür oluyor. Yine "uygarlık" denen mefhumun yol açtığı yıkım kadar, son aşaması kapitalist modernitenin sürdürülemezliği de yaşanan her toplumsal sorunla bir kez daha kanıtlanıyor ve köklü bir toplumsal dönüşüm ihtiyacı, tercihten ziyade bir zorunluluk olarak beliriyor. İnsanlığımız kendini var eden iki temel olgunun dayanma sınırlarını zorlayan bir saldırganlıkla karşı karşıya. Kendisiyle birlikte tüm canlı hayatın sürdürülüp sürdürülemeyeceği, geleceği için direniş temelinde yeni kararlar alıp alamayacağıyla, bu kararların doğruluğu ve uygulanabilirliğiyle doğrudan bağlantılı bir duruma işaret ediyor.

Kıyametin öngünleri

İnsanın en temel hakikati olan toplumsallığı, çatışma ve kargaşa, açlık ve yoksulluk, eşitsizlik ve adaletsizlik, tek tipleşme ve yozlaşmayla, artan nüfus sorunları ve işsizlikle nefessiz kalmış ve çözülmeyi yaşıyor; kapitalist uygarlığın saldırıları altında adeta intihar çizgisinde seyretmekte. Buna bağlı ve bundan kaynaklı olarak gelişen ekolojik kriz en az toplumsal kriz kadar ciddi. Çeşitli bilim insanları, felsefeciler, sosyologlar ve siyaset bilimcileri içinde bulunduğumuz süreci 'kıyametin öngünleri' olarak adlandırıyor ve bu hiç de abartılı bir tanımlama değil. Yaşadığı zorlanmayı afetler, iklim değişiklikleri, küresel ısınma, akarsu kaynaklarının kuruması ve çölleşme gibi olgularla dışa vuran doğamız; havası, suyu, toprağı ile alarm sinyalleri veriyor. Toplumun krizli gerçeğine ek olarak ve en az onun kadar yakıcı bir ekolojik kriz kapımıza dayanmış bulunuyor…

Beş bin yıllık devletçi uygarlık tarihinin hiçbir döneminde toplumsallığımız ve doğamız böylesine büyük sorunlarla karşı karşıya gelmemişti. Toplumsallığımızın ve doğamızın kapitalist modernite döneminde karşı karşıya getirildiği sorunlar ve bunların yol açtığı sonuçlar, devletçi uygarlığın ortaya çıkışından bu yana geçen beş bin yılın toplamından daha büyük ve derin yıkımlara yol açmış bulunuyor, ve bu katlanarak devam ediyor.

İnsanlığın geçmiş süreçlerde yaşadığı krizli ve kaoslu süreçlerden farklı olarak bugün gerek doğamızda gerek toplumsallığımızda ortaya çıkan sorunlar, ülkesel ve bölgesel olmaktan daha fazla küresel bir nitelik taşıyor. Toplumların bünyelerinde ortaya çıkan hiçbir ekonomik, siyasal, sosyal krizin kendiyle sınırlı olmadığı; hem küresel krizden kaynaklandığı hem de küresel krizi derinleştirerek tüm insanlığı ilgilendirir hale geldiği her geçen gün daha fazla anlaşılıyor.

Durum böyle iken; yani hem toplumsallığımız ve hem de doğamız varlık/yokluk gibi ontolojik bir kriz yaşarken, günümüz insanlığı bugün karşı karşıya geldiği bu sorunları bırakalım aşmayı, bunları tanımlama ve nedenlerini ortaya koymakta büyük güçlükler çekmektedir. Bu temelde yürütülen çabalar bir hayli yoğun olmakla beraber, öylesine büyük bir zihinsel keşmekeşle, bilgi kirliliğiyle, yöntem karmaşasıyla karşı karşıyadır ki içinden çıkıp her şeyi yerli yerine oturtmak hiç de kolay görünmemektedir. Bu anlamda yaşanan ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb. sorunlardan daha fazla zihinsel sorunlar çözüm beklemektedir.

İnsanlığımız tarihin çeşitli süreçlerinde olduğu gibi kendi geleceğiyle ilgili olarak kapitalist sistemle, dayandığı tarihsel arka planla bir kez daha yeniden hesaplaşmak ve kaybettiği yerden kazanmayı başarmak durumundadır. Zira çözmek zorunda olduğumuz sorunlar, toplumsallığımızın ve doğamızın kendini devam ettirip ettiremeyeceğiyle ilgilidir. Çapı ve derinliği tüm insanlığımızı ve doğamızı kapsamaktadır. Dolayısıyla sorgulama düzeyimiz bu denli kapsayıcı ve kucaklayıcı olmak, ülkesel ve bölgesel bazdan daha öte küresel bir perspektife, şimdiki zamandan tüm zamanlara ulaşmak zorundadır.

Doğa, oluşumu ve işleyişi itibariyle insan iradesi dışında, insan yaratımı olmayan bir gerçekliktir. Sağladığı olanaklar ve sunduğu koşullar ile toplumsallığımızı üzerinde var ettiğimiz, geliştirdiğimiz doğayı yeniden inşa etme, 'bu eskidi, yerine yenisini yapalım' deme şansımız ve lüksümüz yoktur. Ancak kapitalist uygarlığın dayattığı yıkımı engelleyecek, doğamızın kendi kendisini yenilemesine destek olacak bir uygarlık sistemini açığa çıkararak katkımızı sağlayabiliriz. Bu, yaşanan doğa yıkımının aşılması için yeterli olabilir. Tüm çabalara ve hakim olma uğraşlarına rağmen doğanın kendi iç yasalarıyla yürüdüğü, insanın da tabi olduğu bu yasaları değiştirmenin mümkün olmadığı, kendisiyle uyumlu bir yaşam kurgulanmadığı ve var olan kapitalist uygarlık yaklaşımları sürdürüldüğünde doğanın buna dayanamayacağı artık genel kabul görmektedir.

Açığa çıkan temel bir gerçek; insan toplumsallığında yaşanan bozulmanın ve bunun doğada yol açtığı yıkımın doğamızın kaldıramadığı bir düzeye geldiğidir. Artık kabul edilmektedir ki ekolojik yıkım toplumsal yapıda ortaya çıkan bozulmanın ve sapmanın tarihsel süreç içinde derinleşmesiyle ve kapitalist sistemde bunun zirveye taşınmasıyla ilgilidir. Kendi içinde eşitlikçi, dayanışmacı, özgürlükçü özelliklerini yitiren, egemenlik, sınıflaşma, ayrıcalık, baskı, sömürü, yalan, şiddet ve zor sarmalına dolanarak önce zayıf düşen sonra hastalanan ve günümüzde ölümcül bir duruma ulaşan sorunlu toplumsallığımız, karşı karşıya bulunduğumuz ekolojik yıkımın da temel nedenidir.

Doğadaki yıkıma da neden olan toplumsal bozulmanın önüne geçmek mümkündür. Zira toplumsallığı insanın kendisi yaratmış ve geliştirmiştir. Yine bozulması ve tahrip edilmesi de insanın eseri olarak gelişmiştir. Bilebildiğimiz kadarıyla evren içinde canlılık özelliklerini en üst düzeyde temsil eden, evrim zincirindeki en son halkayı oluşturan insan türü, sadece kendi varlığıyla değil, tüm canlı hayatın sürdürülmesini sağlama zorunluluğu ve sorumluluğuyla da yükümlüdür. Kendi dışındaki tüm evrene karşı sorumluluklarını yerine getirmesinin ön koşulu içinde bulunduğu ve yıkıma uğratılan toplumsallığını yeniden kurmasından geçmektedir.

Tarih hiçbir zaman egemenlerin göstermeye çalıştıkları gibi sadece iktidarcı ve devletçi güçlerin ellerinde şekillenmemiştir. Sermaye ve iktidar tekelleşmesinin damgasını vurduğu uygarlık tarihinin her aşamasında emekçiler, etnisiteler, dinsel ve mezhepsel direniş hareketleri de tarihin şekillenmesinde rol oynamışlardır. Bu anlamıyla tarih egemen, devletçi iktidar güçlerinin olduğu kadar halkların, emekçilerin, etnik ve dinsel direniş hareketlerinin; yani bizlerin yaşanan sorunları kavrayabilme ve bunlara müdahale gücümüzle bugünkü haline ulaşmıştır.

Toplumsal hakikatin yitimi ve ekoloji sorunsalı

> "*Şimdi yeryüzüne geri dön.*
> *Aklın karışmış ve kalbin kararsızsa,*
> *yolu açıkça göreceğin yere,*
> *en başa geri dönmelisin*"

Toplumsallaşma bir insan yaratımı olarak tarih içinde sayısız kere değişikliğe uğratılmış, bu değişiklikler farklı felsefeler, dinler ve sosyal bilimlere konu olmuştur. İlkçağ, ortaçağ, yeniçağ, ya da anaerkil dönem, kölecilik, feodalizm, kapitalizm gibi adlandırmalarla ifade edilen bu süreçlerde insan toplumsallığı farklı kurallar, farklı öncelikler, çelişkiler ve sorunlar temelinde gelişme göstermiştir. Ezileni ve egemeniyle insan soyu kapitalist uygarlık aşamasına kadar insanlığın temel hakikatlerini; yani toplumsallığını ve doğasını bir biçimde gözetmiş, zaman içinde artsa da yaşanan çelişki ve çatışmaların tüm insanlığı ve doğayı tehdit edecek bir boyuta ulaşmasına izin verilmemiştir. Ağırlıkla dinsel düşünüş ve inanç biçimleri temelinde temel hakikatler bir biçimiyle korunmuş, egemen sınıflar ve iktidar sahipleri bile yaşanan çelişkileri ve karşıtlıkları insan toplumsallığını ve parçası olduğu doğayı varlık yokluk sorunuyla karşı karşıya getirecek uygulamalardan ve yaklaşımlardan özenle uzak durmuşlardır. Ancak toplumsal krize paralel derinleşen ekolojik kriz kapitalist modernite ile birlikte ölümcül bir hal almıştır.

Doğal toplumun bağrında ve ona karşıtlık temelinde ortaya çıkan hiyerarşik ve devletçi uygarlığın başlangıcıyla birlikte başlatabileceğimiz ekolojik kriz bu anlamda toplumsal krizle ayrılmaz bir bütünlük gösterir. Doğal toplum olarak adlandırdığımız toplumsal sürecin her türlü yabancılaşmadan azade olduğu insan-insan, insan-doğa ilişkisini son derece eşitlikçi, özgürlükçü, dayanışmacı ve bütünsel bir kavrayış temelinde yaşadığı biliniyor. Bu uyum MS. 4000'lerden itibaren çeşitli sorunlarla karşılaşıyor. Bu sorunlara çözüm temelinde ortaya çıkan hiyerarşik, tahakkümcü ve iktidarcı bir eğilim kendini özellikle Aşağı Mezopotamya topraklarında -kentlerde- göstermeye başlıyor. Sümer rahiplerinin tapınaklarda geliştirdikleri mitolojik öykülerle yeni bir zihni şekillenmeye gittikleri; doğal toplumun zihniyetini belirleyen doğal din, ana tanrıça kültü ve komünal yaşam kültürünün yerine yaratıcı tanrı fikrini, erkek tanrı bilincini ve sınıflaştırmaya dayalı devletçi hegemonik kültürü geliştirdikleri çeşitli bilimsel verilerle kanıtlanmış bulunuyor. Bunun iki bin yıllık bir mücadele ve çatışma sonucu, öncelikle Sümer şehir devletlerinde hakim zihniyet ve toplumsal biçimleniş haline geldiği ve diğer uygarlık alanlarına buradan taşındığı artık biliniyor. 'Tarih Sümer'de Başlar' sözü, en çok bu yeni ortaya çıkan sürecin nerede başladığını anlatır. Devletçi uygarlığın doğal toplumun bağrında onun değerleri ve birikimlerini istismar ederek toplumsallığa karşıtlık temelindeki doğuşunun ana hatlarıyla böyle olduğunu söyleyebiliriz.

İnsan toplumsallığının bu temelde içine girdiği yeni süreç, öz itibariyle kendi toplumsallığına giderek yabancılaştığı ve ana/evlat ilişkisi içinde uyumu esas aldığı doğa ile kopuştuğu ve ters düştüğü bir süreç de oluyor. Ana tanrıça kültürüne yönelik saldırganlığı içeren bu yeni kültürün, esasında tanrıça kültürünün taşıyıcısı olan kadını hedeflediği, kadının toplumsal yaşamdaki öncü konumunu dayandırdığı doğal dine saldırganlık temelinde geliştiğini biliyoruz. Bu anlamda kadının kaybedişi, aynı zamanda toplumun ve tabii doğanın kaybedişi oluyor. Bu temelde kadınla başlayan sömürgeleştirme, kategorileştirme ve sınıflaştırma, giderek tüm topluma ve doğaya yansıtılmış oluyor. Gerisi bunun derinleştirilmesi, daha gelişkin kuram ve kurumlara kavuşturulmasıdır.

Bu aşamadan sonra doğa ve toplum üzerinde derinlik ve süreklilik kazanan bir saldırganlık geliştirilmiştir. Bu saldırganlık fiziki olduğu kadar zihinseldir. Tüm coğrafyalar işgal ve talana uğratılmak, tüm özgür kabile ve klanlar köleleştirilmek istenmiş, tüm yürekler ve beyinler devletçi uygarlık güçlerinin yalanlarına açılmaya çalışılmıştır. Artık her şey mülkleştirme ve fetih konusu olarak algılanmaya başlanmıştır. Buna direnen etnik ve dini topluluklar en ağır karalamalara, şeytan, iblis, cadı, kötü ve kirli kavramlarına oturtulmaktadır. Toplumda ortaya çıkan bu bozulmaya paralel 'doğa ana' da yavaş yavaş 'vahşi doğa' haline gelmektedir. Böylelikle uygarlık denen zor ve yalana dayalı sömürü sisteminin işgali ve talanına sonuna kadar açılmaktadır. Doğası ve toplumsallığıyla uyumu esas alan zihniyeti adım adım sakatlanarak bozulmaktadır. Toplumun kendi içinde, kendi dışında ve doğa anayla çatışmalı hale getirilmesi de diyebileceğimiz bir süreç yaşanmaktadır.

Bu yeni süreçte şiddet ve yalan eşliğinde insanın düşünebilme, üretebilme, dönüştürebilme gibi özellikleri denetim altına alındı. Gerçekliğinden koparılarak sakatlandı. Dolayısıyla saldırganlık, ele geçirme, işgalcilik ve fetihçilik bir kültür olarak şekillendi. Doğal toplumun doğayla ve kendiyle barışık gerçeğine krizli ve çatışmalı uygarlık süreci giderek büyüyen ve yıkım gücü artan bir tufan gibi girdi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Zira uygarlık, iktidarın çoğaltılması demektir ve bu, doğal toplumun ahlaki ve politik yapısı dağıtılmadan, tahrip edilmeden, toplumun ahlaki örgüsü bozulmadan mümkün değildir. Bunun için öncelikle toplumun kendisi hakkında karar alma gücü -ki buna politika diyoruz- toplumsallığını sürdürme, iç dayanışmasını ve birliğini koruma gücü -ki buna da ahlak diyoruz- yalan ve şiddet temelinde elinden alınarak, toplum düşünemez ve karar alamaz kılınarak; yani zayıf düşürülerek, küçük bir azınlığın çıkarları için toplumun köleleştirilmesine girişildi. Günümüzde altından kalkamadığımız ölümcül krizlerin tohumları böylece atılmış oluyordu.

"Hakikatin ipi incelir ama kopmaz"

Devletçi uygarlığın doğuşunu ve gelişimini, insanın güçlenmesi ve ilerlemesi olarak sunan tarih ve sosyoloji anlayışları ideolojik ve maksatlıdır. Marksizmin de katkılarıyla oldukça kabul gören bu yargı görecelidir ve nereden baktığınıza bağlıdır. Her şeyden önce insanın temel gücünü ve kudretini oluşturan; onun toplumsallaşmasıdır. Doğadaki diğer canlılar aleminden ayrılması, daha üstün nitelikler kazanması; onun toplumsallaşmasıyla ilgilidir. Dil, düşünce, emek, alet kullanma, yazı ve diğer birçok özelliğini toplumsallaştıkça, toplum halinde bir organizma ortaya çıkardıkça kazanmıştır. Elbette bu saydığımız özelliklerin insansal gelişimde ve güçlenmede önemli yerleri vardır ancak insanın bu özellikleri edinebilmesi ancak toplumsallaşmasıyla mümkün olabilmiştir. Bu özellikler toplumsallığın belli evrelerinde oluştukça, toplumsallığı besleyen büyüten ve geliştiren bir rol oynamışlardır. Ancak bunların biri ya da birkaçı insansal gelişmenin ortaya çıkması ve doğadaki diğer canlılardan ayrılması için belirleyici özellikler olarak değerlendirilemez. Toplumsallaşma olmaksızın bu özellikler gelişemez. İnsanın diğer canlılardan en büyük farkı; klan formu altında ulaştığı toplumsal yaşamı olmuştur ve klan toplumsallığı insansal gelişme sürecinin yüzde doksan sekizlik bölümünü oluşturmaktadır.

Kendisinin en büyük güç kaynağının toplumsallığı olduğunun farkına varan insan bunu kutsamış, buna tapınmış, bunu temel hakikati olarak bellemiştir. Toplumsallığına bağlılık, en büyük insan erdemi sayılmış, kültür bu eksende şekillenirken, zihniyet ve algı buna uyum içinde gelişmiştir. Açıktır ki insanın gücünün kaynağı toplumsallığı ise, güçsüzlüğünün nedenini de toplumsallığının çeşitli nedenlerle zayıflatılması ve çözülmeye zorlanması oluşturur. Hiyerarşik ve iktidarcı elitlerin çabalarını bunun bilinci ve kültürüyle karşılayan insanlığımız köleliği uzun süre kabul etmemiş, bu temelde muazzam direnişler ve mücadeleler geliştirmiştir. En başta bu saldırganlığın ilk hedefi olan kadın şahsında ortaya çıkan direniş, özellikle klan ve kabile topluluklarınca köleci devletçi uygarlık güçlerini bozguna uğratacak düzeyde kapsamlı mücadelelere dönüştürülmüştür.

İçerden köleleştirilen kadının ve emekçi güçlerin de yer aldığı, ancak özgür kabile ve klan topluluklarının dinamizmini ve özgürlük ruhunu taşıyan bu mücadeleler bize şunu gösterir; doğal toplumun şekillendirdiği insan, toplumsallığının öneminin farkındadır. Onu koruma kaygısı yüksektir. Ortaya çıkan devletçi uygarlık güçlerinin zor ve yalan temelinde bu en büyük güç kaynağına saldırı içinde olduğunu bilmektedir. Neyi kaybetmekte olduğunun bilincindedir. Bu yüzden de muazzam direnmiştir ve bunu günümüze kadar kimi zaman güçlenen, kimi zaman zayıflayan ama kesintisiz bir mücadele olarak sürdürmüştür. "Hakikatin ipi incelir ama kopmaz" sözüyle anlatılmak istenen; zulüm ve sömürüye karşı direnişin ve mücadelenin asla sona ermeyeceği, erdirilemeyeceğidir. Halkın dimağına yerleşen ve kendini günümüze ulaştıran bu gerçeklik, klan toplumunda kazanılan özgürlük, eşitlik, dayanışma, paylaşım ve adalet bilincinin ne kadar köklü olduğunu gösterir. Bu nedenle doğal toplum sürecinde, yani komünal yaşam sürecinde kazanılan toplumsal duyarlılık kolay aşındırılamamıştır.

Talan, sömürü ve kölelik tanrısal gerekçelere oturtuldu

Köleci devlet uygarlığının ortaya çıkışı ve gelişimi erkeğin kadın üzerinde, insanın doğa üzerinde ve egemenlerin halklar üzerinde sınırsız şiddeti, fetihçiliği ve yıkımı anlamına geliyordu. Öldürmeyi, yalan ve hile ile ele geçirmeyi, bunu yapamayınca zorla amacına ulaşmayı yeni yaşam tarzı olarak dayatan devletçi uygarlık sürecinde savaş, savaş araçları, savaş söylemi, fetihçilik, yağma ve talan, sömürü ve kölelik tanrısal gerekçelere oturtuldu. Bir yandan sınırsız şiddet uygulamaları, diğer yandan mitolojik zihniyet çalışmalarıyla toplumun tümünde olmasa da özellikle kent toplumsallığında bir yaşam tarzı, bir kültür ortaya çıkarıldı ve bunun üzerinde devletçi uygarlık sistemi inşa edildi.

Başlangıçta hakimiyet ve fetih konusu kadın iken, bu giderek küçük bir ayrıcalıklı kesimin toplumun tümünü hakimiyetleri altına almasına yol açmış, bu egemenlikçi yaklaşım kısa sürede doğayı da bir hakimiyet ve fetih alanı olarak hedeflemiştir. Ancak burada doğanın büyük gücüyle karşı karşıya kalındığında, yine doğanın toplumsal yaşamdaki büyük yeri ve önemi nedeniyle yeni bir hileye başvurulmuş, egemen güçler tanrılarını doğanın üzerinde bir güçle donatarak, doğanın gücünü kendi tanrılarına mal etmişlerdir. İnsanın yaratıcı zekası bu biçimde hizmete koşturulmuş, bu konuda analitik zekanın en ölümcül hamlesi gerçekleştirilerek, insanların gücü karşısında çaresiz kaldığı, korkuya kapıldığı, sevinç ve mutluluk duyduğu tüm doğa olayları, egemenlerin tanrılarının özellikleri ve marifetleri haline getirilmiştir. "Doğa tanrılaştırılarak, tanrılar doğallaştırılarak" insanın insan ve tüm diğer canlılarıyla birlikte doğa üzerindeki egemenliği ve sömürüsü meşru zeminine kavuşturulmuştur. Doğa artık nimetlerini, üretkenliğini ve yaratıcılığını tanrılara borçlu olandır. Tanrılardan korktuğu için insana nimetlerini sunan, her fırsatta kötülük yapmaya hazır, dolayısıyla da sürekli kontrol edilmesi, boyun eğdirilmesi gereken tehlikeli ve vahşi bir varlıktır. Bu biçimde toplumda geliştirilen hakimiyet doğaya da ustaca yansıtılmıştır.

Kendini bu biçimde ustaca tanrısal niteliklere kavuşturan ve toplumu doğasıyla birlikte sömürü cenderesine sokan uygarlık güçleri böylece günümüze uzanan toplumsal ve ekolojik krizin temelini de oldukça sağlam bir biçimde atmışlardır. İnsanı tüm kutsallığından sıyırarak tanrıların dışkılarından yapılmış kölelere dönüştüren bu yeni sistemin doğa anaya saygılı ve hürmetli yaklaşması beklenebilir mi? İnsanı, hayvanı ve bitkileriyle canlılar alemi değil sadece; taşı, toprağı, havası, suyuyla dünya tanrılar eliyle egemen güçlerin sınırsız kullanımına, talanına ve sömürüsüne sunulmuştur.

İnsanlığın bunu kolayca ve gönül rızasıyla kabul etmesi elbette ki düşünülemez. Bunun için büyük yalanlar üretilmiştir, yetmeyince -ki çoğunlukla yetmemiştir- acımasız ve sınırsız şiddet devreye sokulmuştur. Kadını hedefleyerek başlatılan saldırganlık, artan bir biçimde toplumun tümünü ve doğayı da kapsamına alarak hükmünü icra etmiştir. Köleci ve feodal dönem olarak adlandırılan uygarlık süreçleri, baştan sona neredeyse tanrılar adına yürütülen yıkım ve vahşet eylemleriyle doludur.

Devletçi uygarlık süreciyle başlayan tanrısal meşruiyete dayandırılan topluma ve doğaya hükmetme, toplum ve doğa güçlerini hakimiyet altına alma yaklaşımı, ulus-devleti, kar amaçlı üretimi ve endüstriyel gelişmeyi temel alan kapitalist uygarlık sürecinde en üst seviyeye çıkmıştır. Ulus-devlet çatısı altında endüstriyel gelişimin ve kar amaçlı üretimin, toplumsal ilerlemenin başat ölçütü olarak görülmesi doğaya saldırgan ve talancı bir temelde müdahaleye neden olmuş, büyük tahribatlara yol açan bir seyir izlemiştir. Başlangıçta çevre kirliliği ve doğal dengenin bozulması olarak gündemleşen ekolojik bozulma, kapitalist moderniteyle birlikte ölümcül bir küresel krize dönüşmüştür.

"Doğal toplum ekolojik toplumun kendiliğinden bir halidir. Ekolojik toplumun devlet toplumunun derinlik ve genişlik olarak gelişmesiyle adım adım geriletilmesi, günümüze kadar en temel toplumsal çelişkilerden biridir. Toplumun iç çelişkisi ne kadar gelişmişse, dış ortamla çelişkisi de o denli artmaktadır. İnsana tahakküm doğaya tahakkümü getirmektedir. İnsana acımayan bir sistemin, doğaya her kötülüğü yapmaktan çekinmeyeceği açıktır. Zaten hakimiyet, fetih, en gözde olgular olarak egemen sınıf ahlakında yer bulmaktadır. Doğaya hükmetmek insana hükmetmek kadar bir hak, soylu bir davranış olarak görülmektedir. Doğal toplumun doğa canlılığı, kutsaması yok sayılmıştır. Bir düşman gibi fetih konusudur. Devletçi toplumun zihniyet ve davranışlarına bu kavramlar egemen olunca, artık günümüzde dev boyutlara ulaşan çevre felaketlerine ardına kadar yol açılmış demektir."

Kadında temsilini bulan komünal, dayanışmacı ve eşitlikçi toplumsallığın zayıflatılmasıyla at başı giden doğadan uzaklaşmanın günümüzde geldiği boyutu "ekolojik kriz" olarak tanımlıyoruz. Buradan şu çıkarsamayı yapabiliriz, ekolojik sorunların gelişimi toplumsal sorunların gelişimiyle direkt bağlantılıdır. Bunu artık net bir biçimde söyleyebiliyoruz. Zira insan ve toplumu doğanın evrim zincirinin ortaya çıkardığı en üst canlı formudur ve ekolojik bir olgudur. Dolayısıyla doğanın işleyiş yasalarına tabidir ve varlığı bu yasalara bağlı kalmasıyla mümkündür. Ekolojiyi sadece çevre bilimi ya da bitkiler ve hayvanlar aleminin yaşam koşullarıyla sınırlı bir disiplin olarak ele alamayacağımız kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. İnsan ve toplum, doğanın en gelişkin bir üyesidir ve onun gerek iç ilişkileri, gerekse doğayla olan etkileşimi ekolojinin temel uğraşı olmak durumundadır.

Devletçi ve sınıfa dayalı zihniyet yapılanmalarında insanın temel hakikati olan toplumsallığı nasıl ki ikinci plana itilmişse, doğası da aynı biçimde ikinci plana itilmiştir. Hatta doğa üçüncü plandadır. Denklemi şöyle ifade edebiliriz; toprak bitkiler için, bitkiler hayvanlar için, hayvanlar insanlar için, insanlar ise tanrı ya da onun yeryüzündeki tezahürü olan devlet içindir. Doğa, bu durumda yaşamın bir parçası değil, sadece insanın üzerinde istediği gibi tasarrufta bulunabileceği, hoyratça kullanıp sömürebileceği tükenmez bir kaynak deposu, ruhsuz bir araçtır. Bu yaklaşımların ardında devletçi uygarlığın mitolojik ve dinsel paradigmaları yatmaktadır.

"Çevresini esas almayan hiçbir oluş yoktur"

Oysa biliyoruz ki; insan, toplumsallığının var olması kadar var kalması da doğayla ilişkisine bağlıdır. Kapitalist modernite süreciyle birlikte ortaya çıkan kara endeksli ekonomik etkinlik insanı ve toplumsallığını olduğu kadar doğayı da sınırsızca sömürmekte ve tahrip etmektedir. Doğanın insanın var oluş ve toplumsallaşmasında tali, araçsal bir öğe derekesine düşürülmesi, insanın en temel hakikatlerinden biri olarak doğadan kopmasına yol açmakla kalmamış, onun toplumsallığını parçalayan bir olguya dönüşmüştür. Bozulan ve zayıf düşen toplum doğayı bozmuş ve zayıflatmış, doğa içine sokulduğu krize paralel toplumsallığın bozulmasını ve zayıflamasını derinleştirmiştir. Birbirini besleyen bu ikili handikap, günümüzde uçurumun kenarındaki toplum ve doğa gerçeğine yol açmıştır.

İnsanın toplumsallaşmasında doğa en az zihniyet yapılanmaları ve emek kadar etkilidir. Toplumsallığın her gelişme aşamasında, doğanın dolayımsız etkisi söz konusudur. Toplumsallaşan insan, toplumsallaşan doğa demektir. Toplumsallaşarak kendi farkına varan insan, özünde kendi farkına varan, kendini insanda anlaşılır kılan doğa demektir. Dolayısıyla insan toplumsallaştıkça doğayı da toplumsallaştırır, doğayı da dönüştürür. İnsanın toplumsallığı, doğada yansımasını bulur ve bu karşılıklı bir diyalektik halinde işler. Doğa da kendi potansiyellerini, renklerini, dinamizmini insana ve toplumsallığına katar. Bozulan toplumsallık bozulan doğa demektir. Hem de dolayımsız bir bozulmadır bu. Doğanın en üst formu olan insanın ve onun yarattığı en büyük hakikat olan toplumsallığın tahribi doğanın da en can alıcı yerinden tahrip edilmesi demektir.

İnsanın en temel hakikatlerinden biri olarak toplumsallığın günümüz sosyal bilimi tarafından bilim adına bir kadavra misali parçalanması onun gerçekliğinin bütünlüklü kavranması önündeki en büyük engeli oluşturmaktadır. Parçalı, bütünlükten yoksun devletçi ve sınıf eksenli bakış açılarının ortaya çıkardığı çevreci hareketler ve ekolojik akımlar, insanlığın bu temel sorununa dönük belli bir duyarlılık oluşturmuş olsalar da gelinen noktada olumsuz bir rol oynamaktadırlar. Ekolojik sorunu toplumsal sorunlarla ilişkisi içinde değil, yalnızca çevrecilik boyutunda ele almak artık kabulü mümkün olmayan bir yaklaşım durumundadır. Çevrecilikle uğraşmak, bir duyarlılık göstergesi olmasına karşın, son derece yetersiz kalan bir yaklaşımdır. Kendisini politika dışı veya ötesi görme çabasındaki çevreci yaklaşımlar ise, gerçek dışı ve derinlikten uzak bulunmakta, ekoloji sorununu toplumsal sorunlardan koparak, derinlikli yaklaşım ve köklü çözüm arayışlarını saptırıcı bir rol oynamaktadır.

Ekolojik sorunlar köklüdür ve acil çözümler gerektirmektedir. Ancak politika ötesi ve dışı ele alındığında tam bir çıkmaza saplandığı artık daha net görülmektedir. Bu temelde gittikçe politik bir anlam kazanmakta ve küresel, bütünlüklü bir toplumsal ideolojik kavrayış ve işbirliği içinde kendini ifade etmeye çalışmaktadır. Bu elbette ki doğası ve toplumsallığı imhayla karşı karşıya olan insanlığımız için sevindirici bir gelişmedir, ancak yeterli değildir. Bu çabaların yeterli olabilmesi evrensel düzeyde olduğu kadar yerelde de yaşanan ekolojik ve toplumsal sorunlara kuramsal-kavramsal ve kurumsal doğru yanıtların geliştirilmesiyle mümkündür.

Günümüz dünyası toplumlar arası iletişim ve etkileşimin olağanüstü derecede arttığı bir süreci yaşıyor. Egemen sistem nasıl ki evrensel düşünüp, evrensel bir hareketlilik içinde varlığını sürdürmeye çalışıyorsa, doğasına ve toplumsallığına sahip çıkmak isteyen güçlerin de aynı biçimde evrensel bir kavrayış ve hareket tarzı içinde hareket etmesi bir zorunluluktur. Çünkü hangi yerelde verilirse verilsin, evrensel ölçekte ve evrensel bütünlükte yürütülen her mücadele, hiçbir tarihsel süreçle kıyaslanamayacak kadar büyük bir hızda ve kapsamda bölgemizi ve dünyamızı etkilemektedir. Bu yerel Ortadoğu olduğunda, burada yürütülen her mücadelenin evrensel sonuçları, dünyanın tüm yerellerinden daha etkili ve sarsıcı olacaktır.

Yalnızca tek bir soruna odaklanan çabaların diğer sorunlarla ilişkisi kurulmadığında marjinalleştikleri ve giderek egemen ideolojinin ve iktidar tekellerinin güdümüne girdikleri insanlık tarihinden çıkarılması gereken en önemli sonuçlardan biridir. Elbette en öncelikli sorunlarımız, bizim en yakınımızdakiler ve bizi en fazla etkileyenlerdir. Bunların yaşamımızı daha fazla çekilmez hale getirmesine engel olmalıyız. Ama perspektifimizi yalnızca bizi doğrudan etkileyen sorunlar değil, toplumsal sorunların tümü oluşturmak durumundadır. Yalnızca ekonomik eşitliğin sağlanması, yalnızca ulus devletin aşılması, küresel finans tekellerinin sınırlandırılması, cinsiyetçiliğin giderilmesi, dinsel-kültürel-siyasal kimlik farklılıklarından kaynaklanan dışlanmanın ortadan kaldırılması veya yalnızca ekolojik yıkımın ve ölümcül teknolojilerin durdurulması gibi haklı talepler, tek başlarına ekolojik krizin aşılması, toplumsal dönüşümün sağlanması ve demokratik özgürlükçü bir toplumsallığın geliştirilmesi için yeterli değildir. Öte yandan, küresel kapitalizm çağında bu sorunlarla tek tek ilgilenmek de artık anlamsızdır. Bunlar, her birinin çözümü diğerlerinin çözümüne bağlı olan, tarihsel veya yeni toplumsal sorunlar olarak sürekli üst üste yığılmakta ve iç içe geçmektedir.

Dolayısıyla demokratik ve özgürlükçü bir toplumu ve onun uygarlığını geliştirme yönündeki kavrayışımız, hiçbir saptırmaya düşmeden insanlık tarihinin bize miras bıraktığı özgürlükçü düşünceleri aşmak, onların yetersizliklerini gidermek ve günümüzün ihtiyaçlarını karşılayacak kapsamda ve derinlikte olmak zorundadır. Bu ihtiyaç eğer tutarlı ve bütünlüklü bir evrensel düşünce tarafından karşılanamazsa, ya kapitalist modernizmin yenilgiye uğrattığı dogmalaşmış ve insanlığın ihtiyaçlarına yanıt olmadıkları kanıtlanmış ideolojiler bu boşluğu dolduracak ya da kapitalist modernizmin devasa propaganda mekanizmalarıyla hakim kılmaya çalıştığı umutsuzluk derinleşecektir. Tarih bunun da çarpıcı örnekleriyle doludur.

Kültürel soykırım kıskacında Kürtleri savunmak

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

● KCK Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

6- Ortadoğu kültürü ve kapitalist modernite hegemonyası

Ortadoğu kültürünün kapitalist hegemonyanın etkisine girmesi, toplumsal gerçeklikler üzerinde felaket boyutunda sonuçlara yol açtı. Kapitalist hegemonyanın inşa mantığında Ortadoğu kültürüne karşıtlık en önemli yeri tutar. Son büyük Ortadoğu kültürü olan islamiyetin hem İspanya ve Sicilya üzerinden batıdan, hem de Anadolu üzerinden doğudan Avrupa üzerinde büyük tehdit oluşturduğunu (8. yüzyıldan 16. yüzyıla kadar) daha önceki kısımlarda işlemiştik. Kapitalist hegemonya bu tehdide karşı geliştirildi. Geleneksel Doğu-Batı çelişkisi de eklendiğinde, yeni Batı hegemonyasının niteliği daha iyi anlaşılacaktır. Ortadoğu kültürü etkisizleştirilmeden, Batı kapitalist hegemonyası ne gelişebilir ne de kalıcılaşabilirdi. Napolyon'un 19. yüzyıl başlarındaki Mısır ve Moskova seferleri hegemonik hamlenin ilk ciddi denemeleriydi. Napolyon'un yenilgisiyle hegemonik önderliği ele geçiren İngiliz İmparatorluğu, Ortadoğu kültürü üzerinde hem hegemonyasını geliştirdi, hem de giderek kalıcı kıldı. Bu hamle İskender zamanından beri, Roma ve Bizans dönemlerindekiler de dahil, Batı uygarlık sisteminin genelde Doğu ve özelde Ortadoğu üzerinde gerçekleştirdiği en büyük fetihtir. Kapitalizmin kendisi bu fethin mümkün kılınması için hegemonikleştirilmiştir. Tarihi doğru okumadan, Ortadoğu'nun son iki yüzyılında yaşananları çözemeyiz. Gerçekleşen, Osmanlıların, İranlıların, Cengiz Han'ın, kısacası herhangi bir uygarlığın fethi değildir. Arkasında ideolojik, ekonomik, siyasi ve askeri olarak yeniden kurumlaşmış merkezi uygarlık sistemi vardır. Bin yıllık çabanın (1096'daki ilk Haçlı seferinden 2003'teki son Irak seferine kadar) sonucunda merkezi uygarlık sisteminin Batı Avrupa'da kapitalist tarzda inşası temelinde ele geçirilmesi ve hegemonyasının kurulması (16. yüzyıldan itibaren) söz konusudur.

Ortadoğu kültürü son iki yüzyılda nasıl fethedildiğini halen kavramış olmaktan uzaktır. Bunu en açık biçimiyle Saddam Hüseyin'in trajedisinden çıkarsayabiliriz. Gerek yeniden islamcılık gerekse laik milliyetçilik adına son iki yüzyılda verilen sözde bağımsızlık savaşları özünde kapitalist hegemonyayı geliştirme savaşlarıydı. Bu yöntemler (islamcılık, milliyetçilik) oryantalist ideolojinin birer versiyonu olarak geliştirildi ve kapitalizm adına kendi kendilerini işgal etmeleri temelinde kullanıldı. Hegemonik sistem, birkaç öncü savaş dışında, aslında sisteminin hegemonik yayılışını bu ideolojik ve politik (iktidar) aygıtlarla bizzat Ortadoğu kültürünün elit tabakaları eliyle gerçekleştirdi, geliştirdi. Bu husus çok önemlidir. Gereği gibi anlaşılmadan, Ortadoğu'nun bugünkü halini çözümlemek ve çözmek mümkün değildir. Daha doğrusu, bölge hegemonik sistemin projeleri (BOP) yoluyla kaos halinde tutularak, sistemin öz çıkarları temelinde çözümlenip yeniden yapılandırılmaya çalışılacaktır.

Ortadoğu'da ulus devletlerin kuruluşu

Kürt gerçekliğindeki son iki yüz yıllık gelişmeleri ancak bu global ve bölgesel değişimler temelinde çözümleyebiliriz. Kürdistan 19. yüzyılın başlarında güneyden Irak üzerinden İngiltere İmparatorluğu, Kuzey'den Rus Çarlığı tarafından giderek sıkıştırılmaya çalışıldı. Kendisi de bu iki gücün sıkıştırması altında olan Osmanlı İmparatorluğu, ayakta kalmak için ölüm kalım savaşı veriyordu. III. Selim ve II. Mahmut'un ıslahat çabaları çöküşü geciktirmeye yönelikti. Hanedanlığın Mısır Valisi M. Ali Paşa tarafından el değiştirme çabaları ancak İngiltere ve Rusya İmparatorluğu'na verilen tavizlerle durdurulabildi. Milliyetler savaşı imparatorluğu dağıtırken, bunu önlemek için geliştirilen çare ıslahat reform yoluyla Batı sistemiyle bütünleşme oldu. Sened-i İttifak, yeniçeriliğin lağvı, yeni ordunun kuruluşu, Tanzimat ve Islahat Fermanı, I. ve II. Meşrutiyet'in ilanı bu amaçlaydı. Reformların sonucu kapitalist hegemonik sistemle tamamen bütünleşme oldu. Bunun sonucu olarak Ortadoğu kültürü hem maddi hem de manevi yönleriyle sonuna kadar sistemin fetih ve asimilasyonuna açıldı. Bu amaçla oluşturulan Osmanlıcılık akımı ve bürokratik yenilenme, özünde halk üzerindeki geleneksel iktidar aygıtlarının çözülüşünü durdurmaya ve kapitalist hegemonyanın geliştirilmesine yönelikti. Bu işi esas olarak İngiltere yönetiyordu. Fransa, Almanya ve Rusya'nın etkileri de sürekli artacaktı.

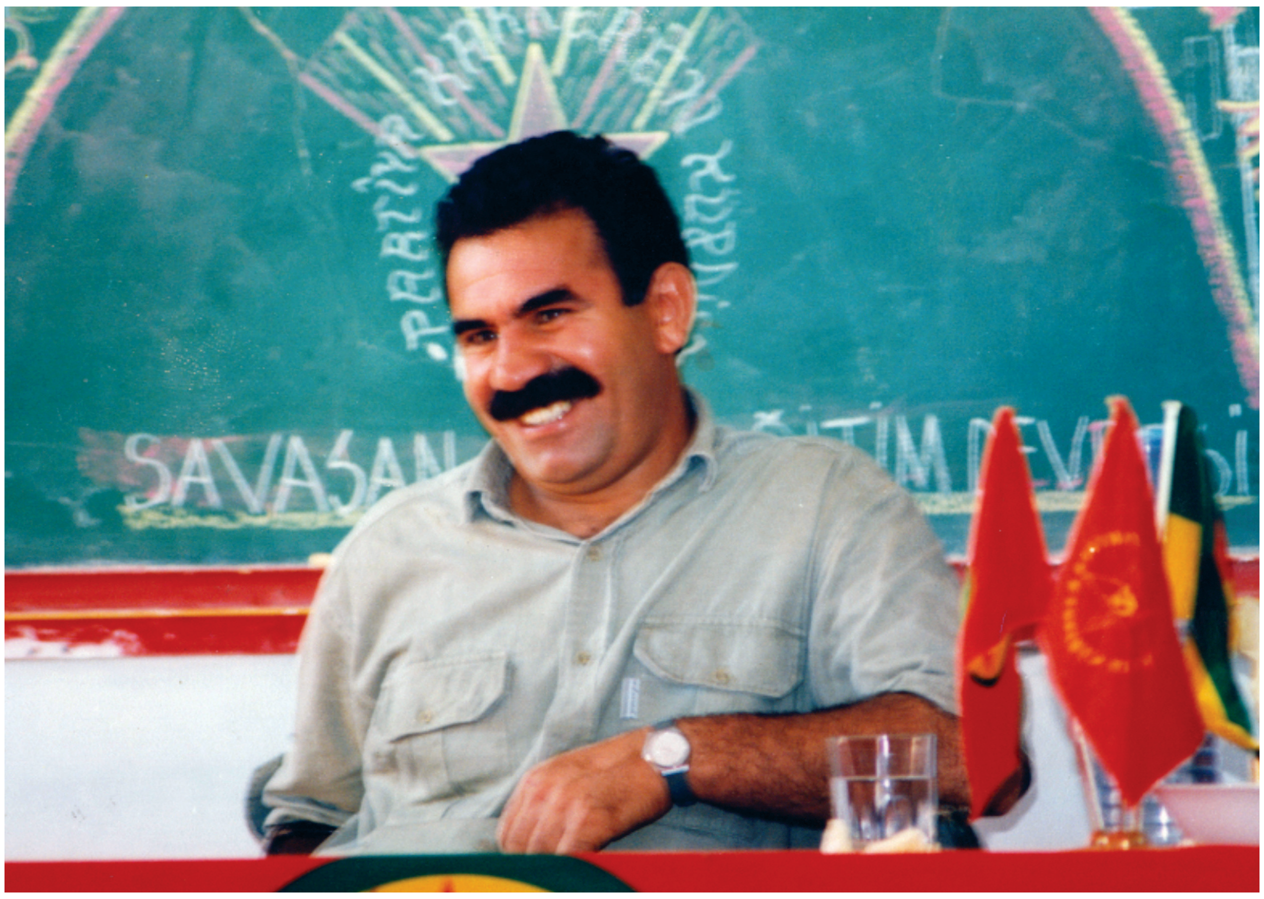

"Ortadoğu kültürü son iki yüzyılda nasıl fethedildiğini halen kavramış olmaktan uzaktır. Bunu en açık biçimiyle Saddam Hüseyin'in trajedisinden çıkarsayabiliriz. Gerek yeniden islamcılık gerekse laik milliyetçilik adına son iki yüzyılda verilen sözde bağımsızlık savaşları özünde kapitalist hegemonyayı geliştirme savaşlarıydı. Bu yöntemler oryantalist ideolojinin birer versiyonu olarak geliştirildi ve kapitalizm adına kendi kendilerini işgal etmeleri temelinde kullanıldı"

19. yüzyıldaki isyanları ve bağımsızlık hareketlerini çözümlerken, İmparatorluğun hasta halini ve fiili yöneticinin kapitalist hegemonik güçler olduğunu iyi kavramak gerekir. Görünüşte İmparatorluğu Osmanlı padişahı ve bürokrasisi yönetiyordu, fakat bu yönetiş taşeron olmanın ötesinde bir anlama sahip değildi. Son iki yüzyılda sadece Osmanlı İmparatorluğu değil, İran İmparatorluğu üzerinde de asıl oyuncular sistemin hegemonik güçleri olup, diğerleri figüran konumundaydı. Direkt işgal, fetih ve sömürgecilik hem çok pahalıydı hem de amaçları açısından gerekli değildi. Hegemonik amaçlar figüranlar eliyle en az masrafla ve daha kalıcı olarak gerçekleştiriliyordu. Tüm halklar (hakim etnisite olan Türkler de buna dahildir) bu yeni hegemonik sisteme karşı ayaklanma haline geçtiler. Genel bir tepki ve direniş söz konusuydu. Sistem bunu bastırmak ve kopuşu önlemek için çeşitli yöntemler geliştirdi. Oryantalizm, misyonerlik, ıslahatçılık başlıca yöntemlerdi. Bu yöntemlere meşrutiyetçilik ve milliyetçilik de eklendi. Devlet ulusçuluğu, bütün bu yöntemlerin sonucu olarak, bölgede küçük ulus devletler inşa edip sisteme yeniden eklemledi. Ekim Devrimi temelinde gelişen anti sistemik hareketlerin, önemli başarılar kazanmakla birlikte, kapitalist moderniteyi aşamamaları ve yeni bir moderniteyi geliştiremeyişleri kendilerini derin bir krize taşıdı. Bir kesim sisteme eklemlenirken, geriye kalanlar etkisiz muhalifler konumuna düştüler.

Kürt gerçekliği taslak halinde belirlemeye çalıştığımız bu gelişmelerden şiddetle etkilendi. Osmanlı İmparatorluğu Kürtlerle kurduğu geleneksel ittifakı bozup tam egemenlik peşinde koşarken, Ruslar kuzeyden Ermeni üst tabakasını kullanarak etkili olmaya çalıştılar. İngiltere güneyden Süryanileri kullanıp hem kurulması olası Irak'ta, hem de Kürdistan üzerinde denetimini geliştirmeye çalıştı. Erken kapitalistleşen Ermeni ve Süryani burjuvazisinin desteği de bunda önemli rol oynadı. Üç önemli güç Kürdistan'ı yeniden paylaşıma tabi tutuyordu. Kürtlerin iç dinamikleri tüm bu gelişmeler karşısında boş durmadı. Üst tabaka geleneksel otoritelerinin elden gittiğini görünce yer yer isyanlar geliştirdi. Kürdistan tüm 19. yüzyıla yayılacak bir isyan alanına dönüştü. En güneyde Soran bölgesinde 1806'da Baban Aşireti önderliğinde başlayan isyan süreci, orta kesimde Botan'da 1842'deki Bedirxan Bey İsyanı'yla doruk noktasına ulaştı. Bedirxan Bey'in yenilgisiyle klasik beylik dönemi sona eriyordu.

Az bağımlılık çok bağımsızlık bir palavradır

Beylerin yerine ikame edilen şeyhlik kurumu yeni toplumsal önder güç olarak ortaya çıktı. 1878'de Şeyh Ubeydullah'ın hem Osmanlı hem de İran İmparatorluğu'na karşı yürüttüğü isyan ancak İngiltere'nin her iki imparatorluğa desteğiyle bastırılabildi. 1925'te Şeyh Sait'le başlayan, 1930'da Ağrı'da ve 1937-38'de Seyit Rıza önderliğinde Dersim'de son kez denenen isyanlar yenilgiyle sonuçlandı. 1920'lerde Güney Kürdistan'da Mahmut Berzenci ve Doğu Kürdistan'da Simko Şikaki önderliğindeki isyanlar da benzer karakterli olup yenilgiden kurtulamadılar. Bu yenilgilerde yine İngiltere belirleyici rol oynadı. 1946'da Doğu Kürdistan'daki Mahabad Cumhuriyeti deneyimi ve 1960-75 yılları arasında gelişen Mustafa Barzani önderliğindeki otonomi hareketi ilk dönemini yenilgiyle kapattı. 1975'lerden günümüze kadar yeni bir dönem açıldı. Klasik beyler, ağalar ve şeyhlerin önderliğindeki isyanların yenilgisi ardından başlayan yeni süreçte, aydın ve halk ağırlıklı demokratik ulusal hareketler etkinliğini gösterdi.

Kürt gerçekliğinde son iki yüzyılın önceki tarihi dönemlerden ayrılan ve benzeyen özelliklerini daha yakından görmek öğretici olacaktır. Görkemli neolitik çağda Proto Kürtler evrensel tarihin motor gücüydüler. İlkçağda merkezi uygarlık sisteminin doğuşunda ve beslenmesinde beşik ve ana rolündeydiler. Ortaçağda merkezi uygarlık sisteminin, islamiyetin güçlü ve öncü kavimlerinden biriydiler. Yeniçağda, kapitalist modernitenin hegemonik çağında Ortadoğu'nun bu görkemli, cesur ve emekçi gerçekliği neredeyse tarihten silinmekle yüz yüze geldi. Kürt gerçekliği üzerine sanki değil, gerçek bir kabus çöktü. Peş peşe soykırımlar için kullanılan bir deyim olan 'büyük felaketler'e uğradı. Her ne kadar varlığını koruyorsa da, bu varlık özgür olmayıp cehennemin sırat köprüsünden geçmektedir.

Savunmamın ilk dört cildinde genelde uygarlık, özelde kapitalist modernite üzerinde yoğunlaşmamın nedeni, peş peşe yaşanan bu büyük felaketlerin sosyolojik çözümlemesini yapabilmekti; son iki yüzyılın Kürt gerçeği üzerindeki kabusu kaldırmak, karabulutları dağıtmaktı. Bu büyük felaketler çağında, uygarlık tarihi boyunca Kürtlerle iç içe yaşayan ve bölgenin en gelişkin kültürlerine imzalarını atan iki kadim halk ve kültürü soykırım kurbanı oldu ve tasfiye edildi. Anadolu'nun üç bin yıllık Helen kültürü tümüyle tasfiye oldu. Kürtlerin kendileri soykırımın örtülü ve kültürel temelde yürütülen özel savaşı tarafından imha edilmekle yüz yüzeler. Hakim ulus devletler halinde tutulan güçler Arap, Fars ve Türk halklarını Beyaz-Kara-Yeşil faşizmlerinin içinde adeta erittiler. Özellikle Özgürlük Sosyolojisi adlı savunma çalışmamda kapitalist modernitenin bu sürecin asıl sorumlusu olduğunu göstermeye çalıştım. Bu çalışmalara ilave edilecek hem çok hem de az şey vardır. Durumlara ve bakış açılarına göre bazı yönlerden tamamlamaya çalışalım.

a- Son iki yüz yılın belirleyici hegemonik gücü İngiltere ulus devleti ve imparatorluğudur. Bu imparatorluk son üç yüz yılda Avrupa'nın büyük güçlerini Kara Avrupası'nda çatıştırıp etkisizleştirirken, dışta onların etkilerini kırıp sömürgelerine ve ticaret yollarına hakim oldu. Kalanları kontrolü altına aldı. Amerika, Doğu ve Güneydoğu Asya'yı aynı yöntemle kendisine bağladı. 'Üzerinde Güneş Batmayan İmparatorluk' oldu. Ortadoğu kültürünü de son iki yüz yılda benzer yöntemlerle parçalayıp küçük ulus devletlere bölerek, ekonomik ve ideolojik olarak tekeline aldı. Son iki yüz yılda İran ve Osmanlı İmparatorluğu sözde yaşamaya devam ettiler. Araplar, İranlılar ve Türkler daha sonra çok sayıda sözde bağımsız ulus devlete bölünerek bağımsızlıklarını sürdürdüler. Derinliğine çözümlendiğinde, aslında tek hegemonik sistemin dünya geneline yayılmış sistematik egemenliğinin bir bölümünün de Ortadoğu'da geçerli kılındığı rahatlıkla görülebilir. Merkezi uygarlık teorisini işlerken bu gerçekliği açığa vurmayı amaçlamıştım. Ancak kafaları paramparça edilmiş kimsecikler, tarihi durağan ve ilişkisiz duran parçalar biçiminde düşünebilir. Gerçek bunun tersidir. Evrensel tarih gerçektir ve günümüze kadar bir zincirin halkaları gibi birbirine bağlıdır veya ana nehir gibi kesintisiz akıp gelir. Merkezi uygarlık sisteminin hegemonik gücü olarak, eskisi kadar etkili olmasa da, İngiltere sistemin inşa gücü ve sürdürücüsü olmaya devam etmektedir.

Ortadoğu'daki ulus devletleri bu sistemin birer valiliği olarak değerlendirmek bizi toplumsal hakikatlere daha çok yaklaştıracaktır. Valiliklerin bağımsız cumhuriyet veya krallık olmaları özlerini değiştirmeyecektir. Az bağımlılık, çok bağımsızlık bir palavradır. Bu gerçeği kavramayanlar yetmiş yıl sonra Sovyet Rusya'da yaşanan çözülmeyi, Türkiye Cumhuriyeti'ndeki beyaz faşist yönetimi, Arap ulus devletlerindeki kara faşizmi, İran, Pakistan ve Afganistan'daki yeşil faşizmi anlayamaz. Dünyanın her tarafındaki sözde tam bağımsız devletlerin ani çöküşlerini, renk değişikliğini, Çin gibi muazzam bir gücün nasıl kapitalizmi yaşatan temel bir güç haline geldiğini de çözemez.

Ortadoğu'da ulus devletler devrimlerle kurulmadılar; hegemonik sistem tarafından kurduruldular. Bu devletlerin temel amacı, halklarını bu sistem adına en katı bir biçimde sömürgeleştirmektir. Bu anlamıyla da başarılı olmuşlardır. Dünya genelinde de aynı süreç işlemektedir. Ortadoğu'da derinleşen ve ancak vahşetle sürdürülebilen kaotik durumun temelinde bu sömürgesel rejimler yatmaktadır. Son neoliberal finans kapital çağında olup bitenler bölge halklarını toptan işsizliğe mahkum eder, kaynakları tüketir ve çevreyi bitirirken, gerçekliği daha iyi kavrayabilmekteyiz. Son tahlilde sistemin paradan para kazanan yüzde onluk kesiminin tüm toplumsal, ekonomik ve kültürel yaşam üzerinde kurduğu egemenlik ve bu egemenliğini gizlemek için milliyetçi ve dinci fanatizmi sürekli gündemde tutması, ne ülkelerin kalkındığını ne de uluslarının bağımsızlığını kanıtlar. Halklar tarihlerinin en felaketli dönemini yaşarken, toplumsal kültürün son kalıntıları ulus devletin çarklarında eritilmektedir. Sözde bireysel haklar ve özgürlükler çağında, birey onurunun son kırıntılarına da elveda demekteyiz. Soykırım kavramını çözümlerken, daha genel ve sistemik özü yakalayarak bunu başarabiliriz. Yahudi soykırımı için 'biricik' sözcüğü özenle korunur. Gerçek bunun tersidir. Kapitalist modernite sisteminde 'biricik' soykırımlar yoktur. Her toplumda, halkta ve de ulus devlette az veya çok soykırımlar vardır. Kiminde fiziki uygulamalarla yürütülür, çoğunlukla örtülü ve kültürel olarak gerçekleştirilir. Tarihsiz, ekonomisiz, yönetimsiz ve zihniyetsiz bırakılmak, en az fiziki ve kültürel soykırımlar kadar etkili ve acımasızdır.

"Homojenleştirme ile toplum gerçek tarihinden kopartılır, fiktif (kurgusal, en içeriksiz din) bir ideolojik kurgulamayla tüm farklı kültürler yok edilir. Böylece ekonomi üzerinde azami kar kanunu geçerli kılınırken, iktidar üzerinde de ulus devlet tekelciliği gerçekleştirilmiş olur. II. Dünya Savaşı'yla gerçekleştirilen, Alman, Japon ve İtalyan hegemonyacılığına karşı İngiltere, ABD ve Rusya hegemonyacılığıdır; iki tekelci hegemonik bloktan birinin diğerini yenmesidir."

Homojen toplum soykırımdan geçirilmiş toplumdur

Kapitalist sömürü biçiminin, azami kar kanununun işleyebilmesi için endüstriyalizm ve finans kapitalin tekelleşmesi gerekir. Tekelleşme ise, milliyetçi ideolojinin hegemonyası altında, kılcal damarlarına kadar iktidar aygıtlarının kontrolü ve gözetimine alınan homojen toplum amaçlı ulus devlet egemenliğini gerektirir. Ekonomi üzerinde endüstriyel tekelcilik ve finans kapital tekelciliği ulus devlet tekelciliğiyle birbirine destek temelinde iç içe inşa edilir. İdeolojik alanda milliyetçi tekelciliğin inşasıyla süreç tamamlanır. Sonuçta amaçlanan homojen toplum gerçekleştirilmiş olur. Bu ise faşizmin zaferi anlamına gelir. Faşizmi Hitler ve Mussolini'nin uygulamalarına indirgemek, bunları sanki faşizmin biricik olgularıymış gibi değerlendirmek liberal ideolojinin en önemli saptırmalarından birisidir.

Homojen toplum soykırımdan geçirilmiş toplumdur. Homojenleştirme ile toplum gerçek tarihinden kopartılır, fiktif (kurgusal, en içeriksiz din) bir ideolojik kurgulamayla tüm farklı kültürler yok edilir. Böylece ekonomi üzerinde azami kar kanunu geçerli kılınırken, iktidar üzerinde de ulus devlet tekelciliği gerçekleştirilmiş olur. II. Dünya Savaşı'yla gerçekleştirilen, Alman, Japon ve İtalyan hegemonyacılığına karşı İngiltere, ABD ve Rusya hegemonyacılığıdır; iki tekelci hegemonik bloktan birinin diğerini yenmesidir. Yoksa liberalizmin idea ettiği gibi faşizme karşı demokrasinin zaferi değildir. Alman bloğu yenilmiş, ama faşizm bir iktidar biçimi olarak dünya çapında egemenlik çağına girmiştir. Kapitalist modernitenin yükseliş ve hegemonik çağı, geç dönem finans kapital çağı (1970'ler sonrasında ekonomi üzerindeki hegemonya) ve bu da homojenleştirilmiş (soykırımdan geçirilmiş) toplum üzerinde ulus devlet çağıyla tamamlanır. Şüphesiz bu süreç düz bir çizgide ilerlememiştir. AB'nin ortaya çıkışı (1960'lar sonrası,) Sovyetler Birliği'nin çözülüşü (1990'lar sonrası,) genelde kapitalist modernitenin ve özelde faşist ulus devletçiliğin çözülüşü bağlamında değerlendirilebilir. Postmodernite denen çağ, aslında faşistleşmiş geç kapitalist modernitenin çözülüşü ve kaosa düşmesi demektir. Kendini yenilemiş kapitalist modernite kadar, demokratik modernitenin de kaostan büyük güç kazanmış olarak çıkması mümkündür. Burada süreci belirleyecek olan, tarafların ideolojik, politik, ahlaki ve sanatsal alandaki anlam ve eylem gücüdür. Sonuçta iki hakikat gücü karşı karşıya gelip mücadele edecek, duruma göre ya kaos derinleşerek sürecek ya da taraflardan biri galebe çalacak, ama mücadele bu biçimlerle uzun yıllar ve belki de yüzyıllarca devam edecektir.

b- Bu bağlamda ve konumuz itibariyle Anadolu ve Mezopotamya coğrafyasında nelerin gerçekleştiği sorusuna verilecek yanıt büyük önem taşır. Kadim merkezi uygarlık sisteminin oluştuğu ve binlerce yıl varoluşunu sürdürdüğü alanlar olması nedeniyle Anadolu ve Mezopotamya coğrafyası kapitalist modernitenin hegemonik gücü İngiltere İmparatorluğu açısından (ona rakip olarak yükselen Almanya ve Rusya açısından da) stratejikti. Ortadoğu, Kafkasya, Orta Asya ve Hindistan'ın kontrolü açısından mutlaka denetim altında bulundurulmayı gerektiriyordu. Bu coğrafya tarihsel olduğu kadar güncel olarak da önemini bu gerçeklikten almaktadır.

Elitlerin kapitalist moderniteyi taklit etmeleri kaçınılmazdı

Jöntürkler ve İttihat ve Terakki Cemiyeti denen oluşumlar (1840'taki Tanzimat'tan günümüze kadar etkili olan modern milliyetçi ideolojiler ve iktidar yapılanmaları) ancak kapitalist modernitenin hegemonik hesaplarıyla olan bağları temelinde doğru çözümlenebilir. İzah edildiği gibi, can çekişen Osmanlı ve İran İmparatorlukları hegemonik denge hesapları nedeniyle yaşayan değil, yaşamalarına müsaade edilen fosil oluşumlar durumuna düşmüşlerdi. İmparatorluk bürokrasileri için iktidarda kalmanın tek yolu, bir veya birkaç hegemon güce dayanarak varlıklarını sürdürmekti. Dolayısıyla adı geçen bölgeler üzerinde İngiltere, Almanya, Rusya ve kısmen Fransa'ya bağlı yeni iktidar elitleri ayrışmaya başladı. Elitlerin kapitalist moderniteyi taklit etmeleri kaçınılmazdı. Bunların eski imparatorluk kültürleriyle yaşama şansları olmadığı gibi (kapitalist modernite kültürü onları çoktan fethetmişti), demokratik halk seçenekleri de söz konusu olamazdı. Varlıkları halk kültürünü gasp etme üzerinde inşa edilen bürokrasilerden ve onlara vücut veren üst tabakadan (istisnalar dışında) demokratik çıkış beklenemezdi. Bu kesimlerin yeni hegemonik güçlere eklenmekten başka şansları yoktu. Geriye bürokratik aydınlanmayla modernite taklidinin olduğu gibi aktarımı kalıyordu. Dünya genelinde (daha önceleri Fransa Devrimi sonrası Avrupa'da) olduğu gibi, Osmanlı bürokrasisi de bu yola girdi. Tanzimat Paşalarından sonra Genç Osmanlılar ve ardından 1890'lardan itibaren İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne dönüşmüş Jöntürk Hareketi bu yolda atılmış kritik adımlardı. İdeolojik olarak önce osmanlıcılıkla başlayan ve panislamizmle devam eden dönüşüm türkçülükle sonuçlanmıştı. Osmanlıcılıkla tüm imparatorluk bakiyelerinden bir ulus devlet yaratmak amaçlanmışken, hıristiyan uyrukların ayrılık eğiliminde olmaları karşısında, panislamizm temelinde müslüman halklardan (özellikle Arapları da kapsayan) bir oluşumla imparatorluk sürdürülmek istendi. Araplarda ayrılma eğiliminin güçlenmesiyle birlikte türkçülük eğilimi öne çıktı. Birinci Meşrutiyet deneyimi Genç Osmanlıların arzusu iken, II. Meşrutiyet'te islamcı ve türkçü ideolojiler daha baskın durumdaydı.

1913'ten günümüze kadar türkçülük zihniyeti, devlet ve devlet odaklı partilerin resmi ideolojisine dönüştü. Bu eğilimlerin hepsinde hegemonik güçlerin az veya çok etkisi vardır. Daha da önemlisi, ciddi bir masonik sızma vardır. Fransız Devrimi'nden beri masonlar tüm genç ulusçu laik hareketleri desteklemiştir; bir nevi burjuva sivil toplumculuğunun teolojik iktidar yanlılarıyla hesaplaşmasını ifade eder. Tanzimat'la başlayan süreçte her üç akımda da son derece etkili olmuşlar, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin oluşumunda ve iktidarında asıl yönetici elidi teşkil etmişlerdir. Bu akımlarda siyonizmin de etkisi olmuştur. 1896'da kendilerini resmen Yahudi burjuva milliyetçiliğinin temsilcileri olarak ilan eden siyonistler, Kudüs merkezli eski Yahudi-İsrail devletinin yeniden inşası peşindeydiler. Bunun yolu Osmanlı İmparatorluğu'nda etkili olmalarından geçmekteydi. Bunun için elverişli aygıt ise İttihat ve Terakki Cemiyeti'ydi. Cemiyet 1913 Ocak darbesiyle ideoloji olarak her ne kadar resmen Türkçülükte karar kıldıysa da, içerik olarak hayli karmaşık bir ideolojik ve politik yapılanmaydı. Buradaki Türklük sosyolojik bir olguya dayanmaktan ziyade, Türklerden daha çok her türlü milliyetin tortusal öğelerinden oluşan bir karmaşayı ifade ediyordu. Başta ordu olmak üzere, bürokratik kurumların kendilerine gelecek arama hesabının ağır bastığı bu süreçte, söz konusu oluşumun herhangi bir sınıfsal veya etnik temeli bulunmuyordu. Türkçülük başlangıçta bu yönüyle yapay ve tortusaldı. İktidarı ele geçirmesiyle birlikte kendine bir sosyal temel hazırlamak istedi. Bürokrasiden bir burjuva sınıf oluşturulmaya çalışıldı. Cumhuriyet iktidarları bu programı daha da geliştirerek günümüze kadar sürdürmeye çalıştılar. Süreç içinde merkeziyetçi ve ademi merkeziyetçi olarak bölünseler de, ideolojik ilkeleri hep aynı kaldı.

Çıkışta toplumsal ve sınıfsal temeli bulunmayan bu iktidarcı ve ideolojik elidin geliştireceği burjuvazi ancak devlet kapitalizmiyle oluşabilirdi. Devlet kapitalizmi kapitalizmin yaratıcılıktan yoksun en gerici biçimidir. Ya dıştan beslenerek gelişecek ya da içte toplum üzerinde amansız terörle artık değer elde ederek varlık bulacaktır. Dış destek ihtiyacı Yahudi sermayesinin sızmasına hep elverişli bir ortam yarattı. Kaldı ki, Selçuklulardan beri, özellikle 1550'lerden sonra kapitalist hegemonyanın yükselme çağında Yahudiler çok etkiliydiler. İspanya’dan atılmalarından sonra (1492) bir kolları Hollanda-Amsterdam, ikinci önemli kolları ise İzmir-Selanik-İstanbul merkezli olarak üslendi. Anadolu’da geleneksel olarak da Yahudi sermayesi hep var olageldi. Dıştan ve içten en örgütlü sermaye kesimi Yahudilerdi. Bu sermayenin Yahudilere yurt edinme hesabı önceleri Rusya, Polonya, Almanya, Hollanda ve Britanya adasında yoğunlaştı. Almanya, üzerinde en çok hesap yapılan ülkeydi. Burjuvazisinin oluşumunda Yahudilerin ideolojik, politik ve ekonomik rolleri yoğundu. En ideal Almanlığa öncülük ettiler. Kraldan daha kralcı bir yaklaşımla Alman milliyetçiliğini ve devlet eliyle kapitalizmini geliştirmede yaratıcı rol oynadılar. Rusya, Fransa ve İngiltere hegemonyacılığına karşı Alman hegemonyacılığını öne çıkardılar. Siyonizm daha çok Alman-Avusturya Yahudi burjuvazisinin eğilimiydi. İngiltere ve Rusya Yahudileri de faaldi. Fakat 1918’lere, Alman İmparatorluğu’nun yıkılışına kadar, Alman Yahudi burjuvazisi hep öndeydi.

Ortada bir Türk burjuvazisi yoktu

Osmanlı İmparatorluğu’nda II. Abdülhamit’le gelişen denge hesapları sonucunda Alman devlet sermayesine bağlılık öne çıktı. İttihat ve Terakki’de zaten güçlü olan Alman etkisi, özünde Yahudi sermayesinin etkisiydi. Buna masonların ve yerel Yahudi sermayesinin etkisi de eklenince, Yahudi milliyetçiliği İsrail siyonizminden önce Anadolu-Türkiye siyonizmini güçlü bir biçimde konumlandırdı. Meşrutiyet’in ilanı, 1 Ocak 1913 darbesi, 1919-22 ulusal kurtuluş süreci ve cumhuriyetin inşasında asıl rol sahibiydiler. İşte tam da bu nedenle türkçülük ideolojisi kendilerini maskelemelerinde ideal bir örtü rolünü oynadı, kullanıldı. Türkiye kapitalizminin oluşumunda genel geçer soyut tahliller açıklayıcı olmaktan çok, somut gelişmeyi olduğu gibi açıklamaktan uzaklaştırıcı ve körleştirici bir rol oynarlar, anlam saptırmasını gerçekleştirirler. Alman kapitalizminde Yahudi sermayesinin tüm ideolojik, kültürel ve iktidar aygıtlarındaki konumundan daha yoğun ve hükmedici bir etki gücü Türkiye kapitalizminde, özellikle onun dış politikasında, ordu yapılanmasında, ideolojik ve kültürel kurumlarında geçerlidir. Ortada bir Türk burjuvazisi yoktur. Gerçek Türklük olarak yoksul Türkmen ve reaya, köylü yığınları vardır. Türk burjuvazisi rolünde değme ‘yeşilçam filmleri’ne taş çıkartacak bir Yahudi sermayesi ve burjuvazisi vardır. Cumhuriyet burjuvazisinin bir numarası Vehbi Koç ve holdinginin hikayesine bakıldığında, tüm Türkiye burjuvazisinin hikayesi okunmuş olacaktır. Türk burjuvazisi oluşmadı, hiç olmadı denilmiyor; nasıl oluşturulduğuna somut olarak bakılıp çözümlenmesi gerekir deniliyor.

Kapitalist modernite döneminde temel inşacı güç olarak Yahudi sermayesinin gücünden kimse kuşku duyamaz. Entelektüel ve kültürel gücünden de kuşku duyulamaz. Aynı zamanda Yahudi aydınları ve emekçilerinin ezilenlerin ideolojik ve pratik hareketlerindeki öncü rolünden de kuşku duyulamaz. Burada amacımız anti semitik duygular geliştirmek olmayıp, kapitalizmin ve ona karşıt hareketlerin tarihsel toplumsal konumlanışını doğru belirlemektir.

1918’de Alman İmparatorluğu’nun yenik düşmesiyle İngiltere ve Hollanda’da merkezileşmiş Yahudi sermayesi öne çıktı. Daha doğrusu, 16. yüzyıldan beri birbirleriyle ulusal rekabet halinde olan her iki taraftaki hegemonik güç mücadelesinden (önce İspanya İmparatorluğu, sonra Fransa İmparatorluğu, en son Alman, Rus ve Osmanlı İmparatorlukları) nihai olarak hep İngiltere galip çıktı. Yahudi sermayesinin bu galibiyetteki rolü çok önemlidir: Tıpkı daha önceleri İngiltere’nin sömürgesi olan ABD’nin inşa edilmesinde ve hegemonik güç haline getirilmesinde olduğu gibi. Hitler’in ve Nazilerin ortaya çıkış nedenlerini bu gerçeklikte aramak gerekir. Adeta Alman kılığına girerek şoven tekelci bir devlet kapitalizminin inşa edilmesinde stratejik rol oynayan Yahudi sermayesi, Almanya’nın 1918’deki yenilgisinden sorumlu tutuldu. Hitler’in partisi dar görüşlü ve ufuksuz küçük burjuvalardan oluşuyordu. Büyütüldükleri şoven ideoloji, onlarda Alman kılıklı (maskeli) Yahudilere karşı muazzam bir nefret oluşturdu. Bu nefret soykırımla sonuçlandı. Çünkü onlar İngiltere’nin hegemonyasından ve Sovyet Rusya’nın kuruluşundan da Yahudileri sorumlu tutuyorlardı. Ayrıca Rosa Luxemburg gibi Yahudi kökenli çok sayıda sosyalist de içteki savaşta öncü rol oynamıştı. K. Marks da Yahudi kökenliydi. Tüm bu etkenler bir araya getirildiğinde, kapitalizm ve soykırım gerçeği daha iyi açıklanmış olur.

İlave edilmesi gereken diğer önemli bir gerçek, Yahudi milliyetçiliği (siyonizm) ile Yahudi evrenselciliği arasındaki ayrımdır. Her ne kadar İsrail ve dolayısıyla Yahudi milliyetçiliği etkili bir konumdaysa da, evrenselci Yahudiler hem uluslararası sermaye hem de emekçiler kampında her zaman etkide bulunmuşlardır. Milliyetçi Yahudilerin dikkat merkezleri İsrail iken, uluslararası (küresel şirketler yoluyla) Yahudilerin dikkati yerel ulus devletlerin ekonomi ve iktidar tekellerine, buralardaki güçlü konumlanışına, uluslararası şirketlerin, medyanın ve kültürel faaliyetlerin içindeki güçlü rolüne yöneliktir.

Her ulus devletçi milliyetçi ideoloji ve kültür, az veya çok bu sermayenin sadece rengine değil, özüne de bağlıdır. Her ulus devlet tekelciliğinde tıpkı ekonomik tekelcilikte olduğu gibi evrensel Yahudi sermayesinin eli vardır: Tıpkı ezilenlerin özgürlük ve eşitlik hareketlerinde sosyalist Yahudilerin oynadıkları evrensel rolde olduğu gibi.

Stratejik nedenlerle (Filistin’de inşa edilecek İsrail) gerek çıkışta, gerek girişte Anadolu toprakları Yahudilik için tarihi bir role sahiptir. Babillilerden, Asurlardan, Araplardan, Roma ve Bizans’tan beri bu stratejik rol hep geçerlidir. Kudüs’ten (kısmen Mezopotamya’dan) çıkışın yolu gibi, girişin yolu da Anadolu’dan geçer. Dolayısıyla siyonistler açısından Anadolu, İsrail için en önemli atlama taşı ve stratejik duraktır. Kaldı ki, İzmir-Manisa, Selanik-Edirne hattı bir grup Yahudi tarafından uzun süre anayurt konumunda değerlendirildi. Bunun için buraları geliştirdiler, kalkındırdılar.

Alman modelini kendine örnek alan Enver Paşa’nın düzenlediği 1 Ocak 1913 darbesi (daha öncesinde Meşrutiyet ilanı için de benzer bir hamlesi vardır) bu bağlamda değer taşır. O dönemde Yahudi kadrolar Almanya’da en güçlü konumlarını yaşamaktadır. Enver ve grubunu eğiten de Liman von Sanders, Goltz Paşa gibi bu tür kadrolardır. Alman ve Osmanlı İmparatorluğu’nun yıkılışı, öncülüğü İngiltere yanlısı Yahudi kadrolarına geçirdi. Kurtuluş Savaşı’ndaki büyük önderlik çekişmesi bu geçişle bağlantılıdır. M. Kemal Paşa’nın İngiltere’nin onayıyla Samsun’a çıktığı bir gerçekse de, Anadolu başkaldırısındaki rolü bağımsızlık ve yurtseverlik temelindedir. Bu durumun kavrayan İngiltere iki tedbir geliştirdi: Dıştan Yunan işgalini destekleyip isyanı bastırmak; bu mümkün olmazsa, İsmet İnönü ve Fevzi Çakmak üzerinden içte Mustafa Kemal’i kontrol altında tutmak. Yunanlıların (işbirlikçi Yunan burjuvazisi geleneksel olarak İngiliz-ABD yanlısıdır) yenilgisiyle birlikte, tüm ağırlık İsmet ve Fevzi Paşaların güçlü kılınmasına hasredildi. İsyanın başında ve isyan kararında İsmet ve Fevzi Paşaların rolü olmadığı gibi, her ikisi de İstanbul’da İngiltere ve müttefiklerinin denetiminde kalan orduda kendilerine verilen görevlerin başındaydılar. Herhangi bir önlem alınmadan, daha sonra harekete katıldılar, daha doğrusu gönderildiler. Bu temelde isyana öncülük eden beş paşadan dördü (Kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy, Rauf Orbay ve Refet Bele) çeşitli gerekçelerle tasfiye edildi. Geriye kalan Mustafa Kemal Paşa, gerek stratejik konumu gerekse oynadığı denge politikası nedeniyle yerini korudu. Şeyh Sait’e karşı komplo ile başlatılan 1925’teki komplo zinciriyle siyasi program halinde hayata geçirilen Beyaz Türk faşizmi diyebileceğimiz rejim, kendisini katı laik Türkçü bir sistem olarak tanımlasa da, özünde metafizik olan, çok daha dogmatik ve terörist olan yeni bir dindir; bu konuda tarihsel tecrübeye sahip olan Yahudi ideolojisinin güncel Türkiye Cumhuriyeti’ne biçtiği yeni dindir. Mustafa Kemal’in tanrılaştırılması, İnönü’nün peygamberleştirilmesi, Fevzi Çakmak’ın komutanlaştırılması (Yeşua, Davut örneği) Yahudi mitolojisinin bir gereğidir. Türk toplumunun ezici çoğunluğuna rağmen, ilan edilen ve siyasi programa dönüştürülen yeni dinin ideolojisi olan türkçülük, günümüze kadar devam eden terörün, soykırımların ve sömürünün gerçekleşmesindeki genetik kodu oluşturmaktadır.

İçinde Türk olmayan Türklük tarihi bir ideolojik inşadır

Mustafa Kemal İzmir suikastıyla sindirilmek istendi. Kürt isyanlarıyla provokasyona getirildi. Kendi yakın arkadaşı Fethi Okyar bu nedenle (Kürt isyanını kanlı bastırmadan yana değildi) başbakanlıktan alınıp yerine İsmet Paşa getirildi. Ordu da tümüyle Fevzi Paşa’nın denetimine bırakıldı. Mustafa Kemal’in konumu artık sembolik cumhurbaşkanı unvanıyla Çankaya’da bir nevi tutsaklıktır. İngiltere’nin de ulusal kurtuluş savaşında yenildiği söylenir. Bu düpedüz yalandır. 1922’den itibaren İngiltere’nin olası kurtuluştaki rolü kesinleşmiş gibidir. Desteğini Yunanlılardan çoktan çekmiş (Sultan Vahdettin’i de İngiltere geri çekti,) kendi has kadrolarıyla ulus devlet inşasına girişmiş, kocaman bir imparatorluktan Anadolu’ya sıkıştırılmış Türkiye Cumhuriyeti’yle amacına ulaşmıştır. Bunun diğer bir kanıtı, cumhuriyetin Sovyet Rusya’nın önünde hep bir baraj duvarı gibi tutulmasıdır. Bunun için Mustafa Suphilerle başlayan sosyalistlere yönelik soykırım günümüze kadar sürdürüldü. Ermeni soykırımı sadece bir başlangıçtı. Kürtler üzerindeki kültürel soykırım ise halen devam etmektedir. Diğer azınlıklar, kültürler, Süryaniler ve Türkmenler türkçülüğün dehşeti ve uyguladığı karmaşık küçük soykırımlarla gönüllü olarak kendilerinden vazgeçirildiler.

Bütün bunların evrensel ve milliyetçi Yahudiler ve Yahudi sermayesiyle ne ilişkisi vardır sorusu boş bir soru değil, son yüz yıllık Türklük tarihini anlamanın temel kritik sorusudur. İçinde Türk olmayan Türklük tarihi bir ideolojik inşadır; hem kuram hem de uygulama olarak yarı yarıya Filistin öncesi bir Ön-İsrail hazırlığıdır. Mustafa Kemal’in dengeleyici (dışta Sovyetler Birliği ve İngiltere, içte çeşitli sınıf ve tabakalar arasında) politikaları olmasaydı, hiçbir güç Anadolu’daki yeni oluşumları İttihat ve Terakki kadroları ile Enver Paşa’nın denetiminden çıkaramaz, Türkçülüğü Alman faşizmine taş çıkartacak bir şoven faşist tırmanışa geçmekten alıkoyamazdı. Bu da Cumhuriyet’in (cumhuriyet kurulur muydu? Bu da ayrı bir sorudur) daha II. Dünya Savaşı’na varmadan yıkılışı olurdu. II. Dünya Savaşı’nın hemen öncesinde Mustafa Kemal’in ölümü, 1938-45 yılları arasında İngiltere ile Almanya’nın Türkiye-Anadolu üzerinde rekabeti, 1945 sonrasında ABD hegemonyasının kesinleşmesi, Türkiye’nin sistem tercihini NATO’ya girerek resmileştirmesi 1922’nin devamı niteliğindedir. Cumhuriyet’in partisi olan CHP sistemin sigortası niteliğindeydi. 2000’li yılların başına kadar darbe ve komplolarla yürütülen sistemin diğer bir adı ‘Beyaz Türk faşizmi’dir. Bundan kasıt, yapay Türklük ve toplumun bu Türklüğe göre terörle homojenleştirilmesidir; bu tanım dışında kalan hiç kimseye ve hiçbir kültüre yaşam hakkı tanınmamasıdır.

ABD hegemonyasının ‘Yeşil Kuşak’ teorisiyle beyazdan yeşile kayan Türkiye kapitalizminin Anadolucu geçinen ve islami örtüye sarılan kesimi baştan beri çıkış yapma peşindeydi. Ona bu fırsatı Türkiye solu ve Kürdistan özgürlük hareketi verdi. Beyaz Türk faşizminin sola ve Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaşta yıpranması ve tecrit olması Anadolucu kanadı güçlendirdi. ABD’nin hem bölge halklarına, hem de Sovyet Rusya’nın yayılmasına karşı harekete geçirdiği islami milliyetçi hareket, Türkiye somutunda önce koalisyonlarla, 2000’lerden sonra ise tek başına iktidara yerleşti. Beyaz Türk faşizminde Yahudi siyonist milliyetçiliği ne denli etkiliyse, Yeşil Türk faşizminde de evrensel Yahudi sermayesi o denli etkilidir. Bunların en son karar kıldıkları sigorta partisi AKP oluyor. Türkiye bürokratik burjuvazisinin doğuşunda siyonist Yahudi milliyetçiliği ne denli etkiliyse, Anadolu burjuvazisinin (liberal, özel sermaye de denilmektedir) gelişiminde ve iktidara yerleşmesinde de küresel Yahudi sermayesi (karaimler) o denli etkilidir. Hitler türü faşizmi Enver Paşa, Nihal Atsız, Alparslan Türkeş ve MHP (Milliyetçi Hareket Partisi, kuruluşunu Fevzi Çakmak’ın Millet Partisi’ne dayandırır)

“Türkiye’nin son iki yüz yıllık tarihi dış hegemonik güçlerden bağımsız değildir; sıkı bağlılık içinde özenle oluşturulmuş ‘özel valilik’ statüsündedir. Türkiye’nin kritik kavşak noktasındaki konumu, uluslararası hegemonik dengenin özgün bir yansımasını gerekli kılmaktadır. Keskin bağımsızlık idealarına rağmen, hegemonik sistemin en çok tahkim edilen ve sarsılmamasına özen gösterilen bağımlı ülkesi, ulusu ve ulus devletidir”

"Hiçbir örnek ulus devletçiliğin bir soykırım rejimi olduğunu Ermenilerle Türkçü ulus devlet çatışmasından daha öğretici biçimde gösteremez. Ermeni halkının trajedisi, erken kapitalistleşen bir burjuvaziye ve komşularının üstünde bir kültürel gelişme düzeyine sahip olmasından ve kapitalist hegemonyacılığın acımasız oyunlarından kaynaklanmaktadır. Süryani-Keldani soykırımı da aynı mekanizma tarafından bu kez Kürdistan'ın iç güneyinde gerçekleştirilecektir."

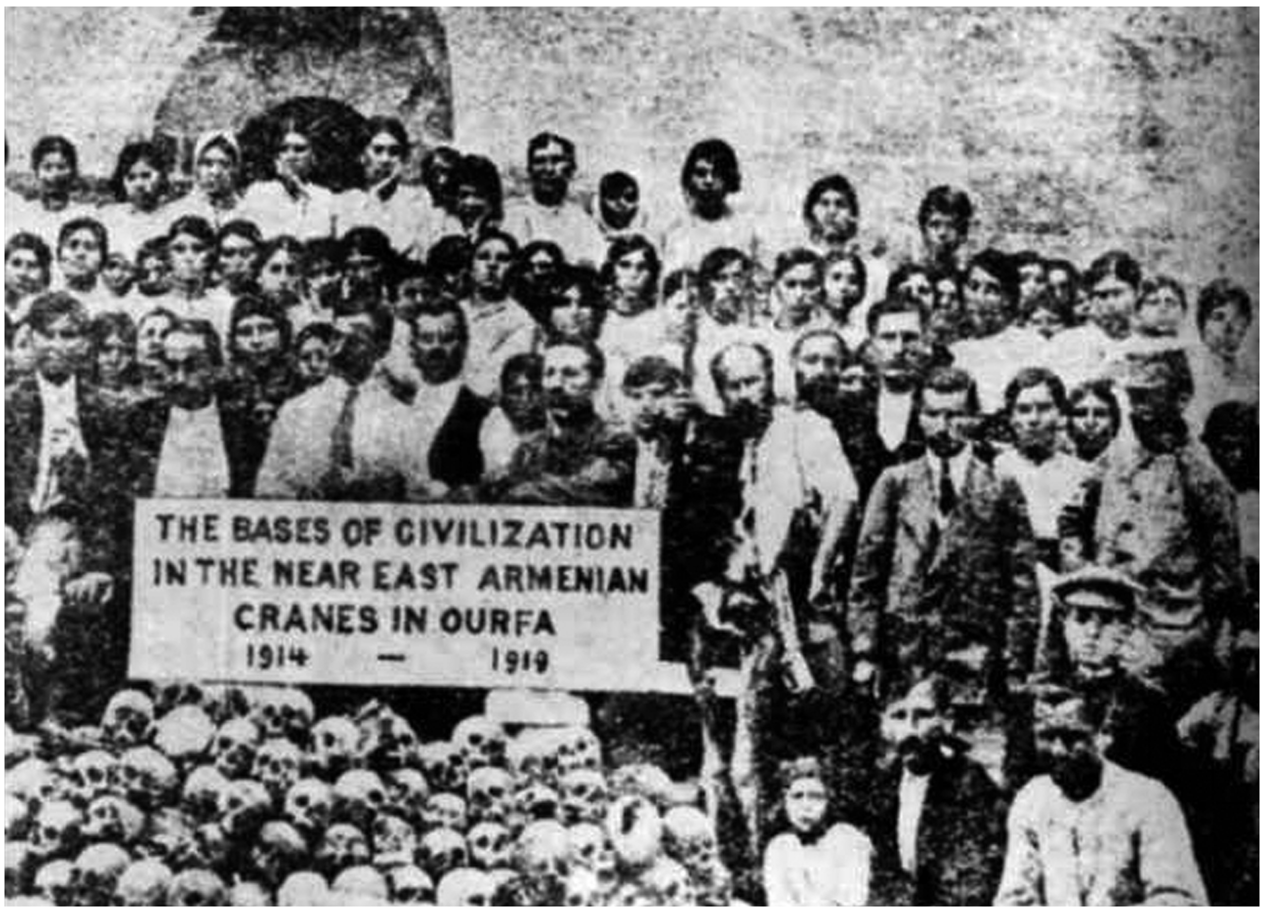

temsil etmek istedi. Almanya'nın yenilgisi Kara Türk faşizmi diyebileceğimiz bu kanadın iktidar şansını düşük kıldı. Faşizmin her üç kanadı da dış hegemonik güçlerin uzantısı olup, hangi güç sisteme egemen olursa onun devamı olarak iç iktidara yerleşir.

Türkiye'nin son iki yüz yıllık tarihi dış hegemonik güçlerden bağımsız değildir; sıkı bağlılık içinde özenle oluşturulmuş 'özel valilik' statüsündedir. Türkiye'nin kritik kavşak noktasındaki konumu, uluslararası hegemonik dengenin özgün bir yansımasını gerekli kılmaktadır. Keskin bağımsızlık idealarına rağmen, hegemonik sistemin en çok tahkim edilen ve sarsılmamasına özen gösterilen bağımlı ülkesi, ulusu ve ulus devletidir. Kapitalist hegemonik sistem doğru çözümlenmeden Türkiye doğru çözümlenemez. Tersi de geçerlidir. Sistemin evrensel çözümü Türkiye çözümüdür. Böylelikle soykırım gerçekleri de doğru çözümlenebilir.

c- Hıristiyan halklara yönelik terörü, Ermeniler, Süryaniler, Pontuslular ve farklı kültürlerden müslümanların yaşadıkları asimilasyonu ve soykırım denemelerini ancak kapitalist modernitenin Anadolu ve Mezopotamya coğrafyasındaki gerçekleştirimleriyle bağlantılı olarak çözümleyebiliriz. Ermeni soykırımını sadece Beyaz Türk faşizmine (İttihat ve Terakki Cemiyeti ile CHP'nin resmi ideolojisi ve siyasi programlı hareketi) bağlamak dar bir yaklaşım olur. Bu soykırımın kökeninde çok gerilere giden bir tarih ve daha karmaşık toplumsal etkenler vardır. Ermeni kabilelerin üst tabakası da, Yahudi sermayesi kadar olmasa da, Ortadoğu kültüründe sermayenin oluşumunda önemli bir yer tutar. Ermenilerin kentleri kendilerine erkenden merkez edinmeleri, zanaatçılıktaki ustalıkları ve üstün ticari nitelikleri, daha Hitit devleti zamanından beri onları sermayenin sahibi kılmıştır. Özellikle Anadolu ve Mezopotamya kentçiliğinde temel aktör konumundaydılar. Hıristiyanlıkla birlikte (MS 300'ler) hem bu rolleri daha çok farklılaştı, hem de varlıkları görünür hale geldi. Kapitalizmin Ortadoğu'da bir nevi erken doğumunu gerçekleştirdiler. Erken derken, sistematik bir doğuştan bahsediyoruz. Yoksa kapital birikimi Sümerlerden beri her kültürün marjinal unsurlarınca gerçekleştiriliyordu. Ermeni burjuvazisi hıristiyanlıkla birlikte ilk defa bu birikimi etkili ve sistemik hale getirdi. Zanaat ve ticaretteki etkili konumları bunu mümkün kılıyordu. Sermaye birikimi her zaman komünal düzenli kabile ve aşiret toplumlarının öfkesine ve karşı koyuşuna yol açar. Çünkü kendi eşitlikçi kültürleri üzerinde devamlı tahribat yapar. Kent, sınıf ve devlet oluşumlarını geliştirerek kurumsal çelişkilere yol açar. Ermeni soykırımının kökeninde bu yönlü bir çelişkinin varlığını hep göz önünde tutmak gerekir.

Türkçülük ideolojisinin gerçek yaratıcıları Yahudi aydınlardı

Kapitalist modernitenin yükselişe geçtiği çağın başlangıcı olan 16. yüzyıl, Ermeni burjuvazisinin de yükselişe geçtiği yüzyıldır. Hem İran hem de Osmanlı İmparatorluğu içinde manifaktür (el tezgahtarlığı) sanayisi ve ticaretinde başat rol oynuyorlardı. Bender Abbas ve İsfahan kentleri ile İran, İstanbul ve İzmir üzerinden Avrupa ve Uzakdoğu Asya'ya kadar geniş bir alanda faaliyet yürüten ticaret tekellerinde önemli pay sahibiydiler. Belli başlı birçok kentte gelişmiş Ermeni mahalleleri vardı. 19. yüzyıla kadar Ermeni büyük ve küçük burjuvazisi esas olarak ekonomik alanda etkilidir. Mimarlık sanatında da önde gelen bir role sahiptirler. Ortadoğu'nun birçok mimari eserinin altında imzaları bulunmaktadır. Batılı Hıristiyan misyonerlerin 19. yüzyılla birlikte Osmanlı İmparatorluğu'nda yoğun faaliyete geçişlerinde Ermenileri kazanmak ilk hedefleriydi. Süryani ve Rum kiliseleri kendi kendilerine yeterliydiler. Kritik durumda olan Ermeni kiliseleriydi. İslami halklar arasında son derece dağınık bir yerleşimleri vardı. Çoğunluk arz ettikleri coğrafyalar çok sınırlıydı. Özellikle Anadolu ve Mezopotamya'da kent ile kır arasındaki işbölümü çerçevesinde görülen karma yerleşim birimleri demografik yapının temel özelliğiydi.

Avrupa'nın, 19. yüzyıl milliyetçiliğinin misyonerler kanalıyla açtıkları okullar ve propaganda faaliyetleriyle Ermeni toplumu üzerinde güçlü kışkırtıcı etkilere yol açması kaçınılmazdı. Daha da önemlisi, Avrupa sermayesinin ilk küreselleşme hamlesiyle işbirliğine giren Ermeni burjuvazisi, dünya genelinde yaşandığı gibi, Avrupa'da oluşan ulus devlet amaçlı milliyetçiliğin yoğun etkisine girdi. Kendi sermayesini emin biçimde kullanabileceği ulusal pazar derdine düştü. Tıpkı Yahudi sermayesinin yurt arayışı gibi, Ermeni yurdu talebi de güçlü bir biçimde gündeme yerleşti. Ermeni toplumu kadim yerleşik bir halktı, ama çoğunluk ve homojenlik arz eden bir konumdan yoksundu. Dolayısıyla ulus devlet arayışı tehlikeli gelişmeleri beraberinde taşıyan bir amaçtı.

19. yüzyılın ikinci yarısında geliştirilen ilk milliyetçi örgütlenmeler, imparatorluk içinde nüfusları ve sermayeleri oranında bir siyasi katılımı hedeflemekteydi. Bu daha gerçekçi ve uygulama kabiliyeti olan bir programdı. I. ve II. Meşrutiyet'te de oldukça başarılı olmuşlardı. Fakat milliyetçiliğin doruklara tırmandığı 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlangıcında giderek bağımsız ulus devlet talebine yöneldiler. Talepte bulunulan topraklarda başta Kürtler ve Türkler olmak üzere birçok değişik kültür barınıyordu. Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi gibi bir oluşum olsaydı, belki de 1905 ve 1917 Rus Devrimlerine benzer devrimler temelinde Osmanlı İmparatorluğu'nda bir federatif sistemin kurulmasını hedeflemek en gerçekçi çözüm yöntemi olabilirdi. Sol Hınçak ve sağ Taşnak Partileri katı, dar milliyetçi örgütlenmeler olma konumunu aşamadılar.

Trajedinin altındaki diğer önemli bir tarihsel etken, hıristiyanlıktan da etkilenen ve karşıt etkilere yol açan Ermeni milliyetçiliğiydi. Yahudi milliyetçiliğinin Avrupa'da yol açtığı anti semitik etkilere benzeyen bir etki müslüman toplumlarda yankı buluyordu. Daha da vahimi, Yahudi sermayesinin Osmanlı İmparatorluğu'ndaki etkisiyle olan rekabetiydi. Genelde hıristiyan sermayedarlarla Yahudi sermayedarlar arasında daha imparatorluğun kuruluş yıllarında, İstanbul'un fethinde ve özellikle İspanya'dan kovulan Yahudilerin ağırlıklı olarak İstanbul ve Selanik'e yerleştirilmesinde kendini gösteren bu çelişki giderek kızıştı. Çünkü imparatorluktaki Rum ve Ermeni kültürü ve sermayesinin etkisi daha eskilere gitmekte olup, sürekliliğe ve yoğunluğa sahipti. Kaldı ki, imparatorluğun mali, sınai ve ticari faaliyet alanları bu üç etnisite ve iki din, millet (Osmanlı sisteminde bunlara millet denirdi) arasında paylaşılmıştı. Aralarında rekabet kaçınılmazdı. Avrupa kapitalizminin hegemonikleşmesi ve imparatorluk üzerinde yayılması bu rekabeti daha da kızıştırdı. 19. yüzyılda her üç etnik grupta sadece güçlü iktidar paylaşım talepleri değil, yurt arayışları da gelişiyordu. Bu arayışlar da birbirleriyle çelişkiliydi ve rekabeti körüklüyordu. Ayrıca hıristiyanlığın daha doğuşu sırasında Hz. İsa'nın Roma Valisi'nin işbirlikçisi Yahudiler tarafından çarmıha gerdirilmesi, genelde hıristiyanlarla Yahudiler arasında sürekli bir hoşgörüsüzlüğe ve nefrete yol açmıştı. Tüm bu etkenler birleşince, Osmanlı sarayı ve bürokrasisiyle daha güçlü mali ilişkilere sahip olan Yahudi sermayedarlar üstün bir konumu işgal etmekteydi.

İttihat ve Terakki Cemiyeti Yahudilerin güçlü desteğiyle, hem ideolojik (türkçülük faaliyetleri) hem de maddi (türkçülüğün esas besleyici kaynağı idiler) yönden katkılarıyla kuruldu ve geliştirildi. Alman militarizmini temsilen yeniden inşasına başlanan modern Osmanlı ordusunu eğiten Alman paşalar ve subayların büyük kısmı Yahudi kökenliydi. Hem II. Meşrutiyet'in ilanında, hem 31 Mart karşı darbesinin bastırılmasında, hem de I. Dünyası Savaşı'nın ardından gelişen ulusal kurtuluş savaşında Yahudi kadrolar stratejik rol sahibiydiler ve bu rollerini başarıyla oynadılar. Türkçülüğün tüm temel yapıtları ilk defa Yahudi aydınlar (Vambery, Cohen gibi) tarafından yayınlanıyordu. Türkçülük ideolojisinin gerçek yaratıcısıydılar. Türk toplumunun ezici çoğunluğu bu ideolojiye ters bir gerçekliği yaşıyor olmasına rağmen, eğitimsizliği ve örgütsüzlüğü nedeniyle etkisiz olup, bu kadrolar devletin yeniden inşasında da (İttihat Terakki ve CHP yoluyla) yine temel çekirdek rolünü oynayacaklardır. Yahudilerin bu bariz üstünlükleri karşısında, hıristiyan Ermeniler ve Rumların yeni devlet oluşumlarında etkili olma şansları çok azdı. Ekonomideki güçlü varlıkları, iktidarda bulunan rakipleri (Yahudi sermayedarları ve oluşturdukları Türkçü devletçi kolektif kapitalist sınıf) karşısında daha çok hedef haline gelmelerine yol açıyordu. Cumhuriyet ilan edildiğinde geriye pek bir şeyleri kalmayacaktı.

Küçük menfaatler için birçok halk katledildi

Ermeni soykırımı, bu genel tablo içindeki en trajik bölümdür. Ulus devlet için ayağa kalktıklarında (1914 öncesinde ve savaşın ilk yılında), İttihat ve Terakki yönetiminin 24 Nisan 1915 tarihli kararı temelindeki karşı saldırısıyla kendilerini binlerce yıllık yurtlarından atılmak ve yollarda imha edilmekle, geriye kalanların ise uzun süreli diaspora yaşamına mahkum edilmesiyle karşı karşıya bulacaklardı. Diaspora Ermenileri bir gerçekliktir, ama çok mutsuz, ezik ve yıkık bir gerçekliktir. Kurulan küçük Ermeni ulus devleti belki de bir teselli kaynağı olacaktı. Soykırımda sadece Türkçü burjuvazinin değil, Kürt feodallerinin de payından bahsedilir. Bunlar sadece Ermeni soykırımında değil, aynı dönemlerde daha değişik biçimlerde (özellikle Hamidiye Alayları'nda) yürütülen Kürt soykırımında da asli suçlu unsurlar durumundaydılar. Halen yürütülmekte olan Kürt soykırımında bunlar 'köy korucuları' olarak, Kürtlüğü inkar karşılığında mülklerini ve sermayelerini artırarak ve gerektiğinde sahte Kürtçülük yaparak lanetli rollerini oynamaya devam etmektedir.

Hiçbir örnek ulus devletçiliğin bir soykırım rejimi (genel olarak tarihi yadsıma, yerel kültürü ve demokratik otoriteyi yok etme) olduğunu Ermenilerle Türkçü ulus devlet çatışmasından daha öğretici biçimde gösteremez. Ermeni halkının trajedisi, erken kapitalistleşen bir burjuvaziye ve komşularının üstünde bir kültürel gelişme düzeyine sahip olmasından ve kapitalist hegemonyacılığın acımasız oyunlarından (küçük günlük bir menfaat karşılığında binlerce yıllık bir kültürü gözden çıkarmalarından) kaynaklanmaktadır.

Süryani-Keldani soykırımı da aynı mekanizma tarafından bu kez Kürdistan'ın iç güneyinde gerçekleştirilecektir. Asurlular ve Babilliler ile (Mardin Muhalmilerinin kendilerini Akadlara dayandırmalarını hesaba katarak) Akadlardan kalma bu üç hıristiyan kültürün ve diğer versiyonlarının tüketiliş öyküleri de son derece trajiktir. Bir dönemler üç görkemli imparatorluk (Akad, Babil, Asur) kültürünü yaşayan bu halklar, tarihin belki de ilk tüccar ve zanaatkar kavmiydiler. Kentle doğmuş, kentle büyümüşlerdi. Mitolojinin, dinin ve sanatın büyüleyiciliğini derinliğine yaşamışlardı. Sümer kültürünü dünyaya taşımışlardı. Uygarlığı dünyaya taşıyan kavimlerdi. Beş bin yıllık bu görkemli tarihten geriye ancak müzelik bir miras kalmış gibidir: Biraz özgün kilise kalıntıları, birkaç zanaat ve biraz da mimari eserleri ve moda sanatı. Öyküleri Ermenilerinkine benzer. MÖ 2000'lerden başlayan ilk kapital sahibi olmaları, ilk karhaneleri (Kar = karum, ilkçağın acentesi anlamındadır) açmaları, ilk kervan sahipleri olmaları asli özellikleriydi. Ticaret kolonilerini ilk kuranlardı. Güzel dokumanın ticaretini yapanlardı. Telkari zanaatının öncüleri, gümüşün ve altının en güzel işlemecileriydi. Ticari muhasebenin, binlerce tuğla tabletli mektubun yazıcılarıydı. Tarihin gurur veren yönü kadar hüzün veren bu yönleri hep iç içe var olageldi.

Roma için dillendirilen "hıristiyanlıkla savaşçı özelliklerini kaybettiği için çöktü" sözü, Doğu'nun hıristiyan halkları için de söylenebilir. Bu antik kültürler hıristiyanlığa sarılmasalardı, acaba daha çok yaşama şansına sahip olamazlar mıydı? Soru önemlidir ve güncel gerçeklikle ilgilidir. Bunlar ilk hıristiyanlaşan halklardı. Aynı kökenden geldikleri Arapları uygarlıkla tanıştıranlardı. Arap islamının doğuşunun da asıl hazırlayıcılarıydı. Kültürel mirasın en az ticaret kadar güçlü taşıyıcılarıydı. Çin ve Hint'ten Avrupa ve Afrika içlerine kadar sadece mal taşımadılar, çok zengin kültürel değerleri de taşıdılar, kültürel değerler yarattılar. Kültürleri birbirlerine tercüme ettiler. İşte tüm bu tarihsel mirasın sahipleri olan bu halkların tükenişi gerçekten incelenmeye değer tarihsel konuların başında gelir. Hem konuların hem de sorunların başında yer almaktadır.

Hıristiyanlıktan önce antikçağ dönemindeki kapitalle ilk tanışan unsurları başlarında taşımaları bu halkların talihsizliği olabilir. Kapitalin laneti Yahudilere de çok çektirdi. Soykırıma uğramaları da sonuçta kapitalizmdeki zaferleriyle ilgilidir. Benzer bir durumu kapital sahibi öteki kültürlerde de görmek mümkündür. Kaldı ki, bu kapitaller Akad, Babil ve Asur İmparatorlarının acımasız talan ve katliam seferlerinin bir nevi geri dönüşüdür. Geçerli olan biraz da 'etme, bulma dünyası' oluyor. MÖ 600'lerden itibaren hegemonyalarını önce Medler ve Perslere, daha sonra İskender, Helenler, Roma ve Bizanslılara kaptıran bu antik Mezopotamya kültürleri, hıristiyanlığın kurucu halkları olarak bir nevi karşı direnişi geliştirmek durumundaydılar. Süryani ve Keldani olarak ad değiştiren bu kültürler Roma, Bizans, Persler ve Sasanilere karşı hıristiyanlık kültürüyle yanıt oluşturdular. Bu önemli bir tespittir. Yeterince fiziki güçleri olmadığı için varlıklarını ancak yumuşak güçle, yeni bir dinsel kültürle devam ettirebilirlerdi. Hıristiyanlığı yaratmak zorundaydılar. Başka türlü davranmaları halinde her iki hegemonik gücün ayakları altında, elleri arasında yok olacaklardı. Dolayısıyla hıristiyanlığın yumuşak dili ("sağ yanağına vurulduğunda sol yanağını çevir!") bir tercih değil bir zorunluluktu. Bu temelde eski imparatorluk kültürü ve putperestliğinden yoksulların yeni barış ve kültür dinine dönüş yaptılar, dönüşüm yaşadılar. Tarihin zalim kültüründen mazlum kültürüne bir dönüş ve dönüşümdü bu. Hıristiyanlık bu anlamıyla ilk üç yüz yılında köleci sistemin dışındaki kolektif insanlığın ilk ciddi vicdani ve ahlaki hareketidir. Özgürlük bilincinin ilk önemli biçimlerindendir. Babil, Asur, Grek ve Ermeni kültürü o dönemin en gelişkin kültürüdür.

10. yüzyılda hıristiyan aklı ve vicdanı tüm Avrupa'ya damgasını vurdu

Kudüs Yahudi peygamberlik geleneğinde önemli bir merkez konumundaydı. Daha doğrusu, Urfa'dan sonra ikinci önemli tapınak merkeziydi. Roma döneminde dinsel üst tabaka işbirliğine yatınca, alt tabakanın temsilcisi olarak Hz. İsa'nın yolu açılmıştı. Yahudilerin zengin üst tabakası Roma'yla birlik olunca, İsa taraftarları azınlığa düştüler. Bu durumda geriye kalan en kültürlü topluluklar olan Grekler, Asurlular, Babilliler ve Ermeniler hıristiyanlığı en çok benimseyen halklar oldular; kolektif bilinç ve örgütlenme hareketi olarak paylaştılar. Hıristiyanlık ezilenlerin, yoksulların ilk kavimler ve kabileler arası dayanışma hareketi olarak da değerlendirilebilir. Komünist Enternasyonal'in bir nevi ilkel biçimidir.

Helenler, Ermeniler, Süryaniler ve Keldaniler MS 300 yıllarından itibaren patriklerin himayesinde kendi kiliselerini kurarak dini kurumsallaştırdılar. Hıristiyan halklar, kavimler haline dönüştüler. Dönemine göre bu önemli bir dönüşümdü. İslamiyetin çıkışına kadar da bu konuda oldukça başarılıydılar. Avrupa'nınkinden çok önce Ortadoğu kültüründe ve uygarlığında tarihsel bir aşamayı gerçekleştirmişlerdi. 6. yüzyıla geldiğimizde, batıda Bizans topraklarını tamamen hıristiyanlaştırmış olup, Avrupa'nın içlerine doğru hızla yayılan tarihsel Haçlılar hareketini çoktan başlatmışlardı. 10. yüzyıla gelindiğinde, hıristiyan aklı ve vicdanı tüm Avrupa'ya damgasını vuracaktı. Doğu'da Sasani İmparatorluğu'nu dinsel açıdan neredeyse düşürecek (Zerdüştlüğü geriletme) kadar güçlenmişlerdi. Hindistan ve Çin'in içlerine kadar yayılmışlardı. Burada öncü rolü Süryani din adamları olan patrikler oynuyordu. Hıristiyanlık tam da dünya dini haline gelecekti ki, islamiyet doğdu.

İslamiyetin ilk çekirdek savaşçılarını (mücahitler) ilkel dinler olan animizm ve totemizme inanan puta taparlardan dönüşenler teşkil ediyorlardı. Hz. Muhammed'in söyleminde uygarlık diyarları 'cennet' olarak tasvir ediliyordu. Aslında cennet kavramındaki öte dünyalılık, ölümüne savaşanların kazanacakları güzel yaşamlı memleketler, yani uygarlık diyarları oluyordu. Daha sonra Hz. Muhammed'in söylemi softalarca saptırılarak, ölümden sonra girilecek bir ahret yaşamı olarak yorumlandı. Doğru olan, bu dünyadaki (Arabistan çöl yaşamına kıyasla) cennet gibi güzel yaşamlı uygarlık diyarlarının fethedilmesiydi. Bu da ölümüne savaşçılığı gerektiriyordu. Buradaki ölümünelik ahretteki cennet olarak yorumlandı. Eğer islamiyeti doğru anlamak istiyorsak, bu tür yorumun bir söylem saptırması olduğunu çok iyi bilmek durumundayız. Bu vaat çölün ilkel kabile insanına çok çekici geldi. Bilindiği üzere daha bir yüzyıl dolmadan, bu insanlar Atlas Okyanusu'ndan Büyük Okyanus'a (Fas'tan Çin'e) kadar yayıldılar. İbrahimi bir din olarak İslamiyet de onun aynı kökenden (yahudilik ve hıristiyanlıktan sonra) üçüncü versiyonu olarak doğmuştu. Bu nedenle kendini tamamlanmış son din ve peygamberliği olarak ilan ediyordu. İlk iki versiyonun artık gereksiz olduğuna, üçüncü versiyonun tamamlanmış din ve Hz. Muhammed'in de son peygamber olduğuna binaen hak dini ve peygamberi olarak kabul edilmesi gerektiğini allahın emri ve dinin şartı olarak beyan ediyordu. Bu durumda yahudilik ve hıristiyanlıkla çelişme ve çatışma kaçınılmazdı. Kökenlerinin ortak olması, daha sonra yaşadıkları farklılaşmanın kabile ve kavim (günümüzde de ulus devletin iktidar ve kapitalist elitleri) üst tabakalarının çelişkileriyle birleşip çatışmalara dönüşmesini engelleyemeyecekti.

Bu bağlamda özellikle islamiyetin ilk hızlı yayılma alanlarında yaşayan Süryani, Helen ve Ermeni toplumları için olumsuz bir dönem başlamış oluyordu. Bu toplumlar ilkin siyasi ağırlıklarını yitirdiler. Kendilerini kollayan iktidarlar ve devletler yıkıldı. İslamik hegemonya başkaldırmamaları kaydıyla kendilerini sağ bıraktı. Buna karşılık ağır bir vergi olan 'cizye'ye bağlayıp, gittikçe çaresiz kalan ve yoksullaşan halklar, kavimler olma sürecine soktu. Fakat ekonomik ve kültürel tecrübeleri kendilerini islami iktidarlar döneminde de yine zengin kılmaya yetiyordu. İktidarlar kendilerinin ekonomik ve kültürel becerilerine muhtaçtı. Aynı husus Yahudiler için de fazlasıyla geçerliydi. Bu temelde varlıklarını kapitalist hegemonyanın Ortadoğu'da yayılmaya başladığı 19. yüzyılın başlarına kadar taşıdılar.

Avrupa hegemonik güçlerinden İngiltere, Mısır'dan Hindistan'a kadar uzanan hattı güvence altında tutmak için kendine bağlı unsurlar bulma peşindeydi. Bunları bir yandan Osmanlı sultanları eliyle (baskı ve şantaj politikalarıyla) temin etmeye, diğer yandan yerel unsurlarla da takviye etmeye çalışıyordu. Süryaniler bu politika için uygunluk arz eden önde gelen unsurlardandı. Körfez ve Irak'ın denetiminde öncü rol oynayabilirlerdi. Kuzeyden Rus Çarlığı da Ermeniler üzerinden aynı oyunu oynuyordu. İç etkenler olarak hıristiyanlık, erken kapitalistleşme ve misyonerlik faaliyetiyle güçlenen erken milliyetçilik Ermenileri felakete sürüklediği gibi, Süryaniler ve Keldanileri de büyük felaket (soykırım) sürecine soktu. Ermeni soykırımındaki mekanizma Süryaniler ve Keldaniler için de aynı biçimde çalıştı. Kuzey Kürdistan'da Hamidiye Alayları nasıl Ermeni felaketinde kullanıldıysa, Güney Kürdistan'da, Botan ve Behdinan'da daha erkenden, 1840'larda Kürt beylik güçleri Süryanilere karşı kullanıldı. Süryani katliamları yaşandı. Sonuçta hem provoke edilen Bedirxan Bey önderlikli Kürt hareketi, hem de Patrik önderliğindeki Süryani Milli hareketi tasfiye edilmekten kurtulamadı. Geliştirilen bu provokasyon Osmanlı Sultanlığı ve bürokrasisinin Kürdistan'da, İngiliz hegemonyasının da Irak'ta gelişmesine ve kökleşmesine yol açtı. Bu katliamdan sonra Süryaniler bir daha kendilerine gelemediler. Dağılma ve diaspora yolunda hızla ilerlediler.

Anadolu'nun son bin yıllık tarihinin gerçek yüzü açığa çıkarılmalı

Sünni islamcılık daha Emeviler döneminden beri hıristiyan halklar için bir talan rejimiydi. Onurlu bir halk olarak yaşamalarına fırsat tanımıyordu. Ortadoğu açısından hıristiyanlığın tasfiyesi kültürel bakımdan ve zenginlik açısından ürkütücü bir döneme işaret ediyordu. Bu kültürlerin kaybı büyük bir zihniyet ve maddi zenginlik kaybıydı, sanatın gerilemesiydi. Bu soykırım ve tasfiyelerin gerçekleşmesinde esas sorumlu güç kapitalist modernitedir. Müslüman işbirlikçiler ikinci derecede bir rol sahibidir. Halkları adına varlık ve özgürlük mücadelesini yürütenlerin doğru bir tarih ve toplumsal çözümlemeyle ve demokratik modernitenin bakış açısıyla geriye kalan kültürel miraslarını koruyabileceklerini ve özgür kılabileceklerini çok iyi bilmeleri gerekir.

Anadolu Helenlerinin tasfiye edilmesi öyküsü de benzer çizgiler taşır. MÖ 1000'li yıllarda başlayan İon kolonileşmesi MÖ 600'lerde Ege kıyıları başta olmak üzere kıyı ve iç bölgelere sızmış, yeni bir uygarlığın temelini atmıştı. Doğu kültürünü başarıyla özümsemiş ve yeni bir sentezle tarih sahnesine çıkmıştı. Bilim, felsefe ve sanat alanında görkemli bir döneme damgasını vurmuştu. Sümer uygarlığından sonra ikinci büyük uygarlık aşaması olmuştu. Sanılanın aksine, bu uygarlık Atina ve diğer yarımada kentlerinden kaynaklanmıyordu; tersine, Ege kıyılarındaki uygarlık, Atina'dan Marsilya'ya kadar Kuzey Akdeniz ve Karadeniz kıyılarını kolonileştirmişti. İskender'in fethiyle bu uygarlık Ege kıyılarından Hindistan'a kadar taşındı. Helen Çağı denilen bir dönem (MÖ 300 - MS 250) açılmıştı. Roma ve Bizans bu kültür üzerinde gelişmişlerdi. Aynı kültür Sasanileri de oldukça etkilemişti. Süryaniler kanalıyla Ortadoğu kültürüne tercüme edilmiş, islamiyetin doğuş ve hikmet yolunda (felsefede) gelişmesinde ana damarlardan birini oluşturmuştu. Bizans'ın kendisi bir nevi hıristiyan Grek İmparatorluğu'ydu. İslamiyetle gerileme sürecine girmekle birlikte, Helenler İstanbul'un fethine kadar siyasi güçlerini devam ettiriyorlardı. İstanbul'un fethiyle siyasi egemenliklerini yitirdiler. Fakat Ermeniler gibi ekonomik ve kültürel güçlerini yaşamaktan ve geliştirmekten geri durmadılar. Osmanlı İmparatorluğu'nun oluşumunda, denizcilik, ticaret ve zanaatçılıkta önemli yer tuttular. Bu konumlarını Yunan ulus devleti kuruluncaya kadar (1829) devam ettirdiler.

Bu tarihten sonra tarih kendileri için de acılı olmaya başladı. 20. yüzyılın başlarında gittikçe kan kaybediyorlardı. Balkan Savaşları ve I. Dünya Savaşı'ndan sonra durumları daha da güçleşti. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin Yahudi sermayedarlarla kurduğu ittifak, kendilerinin yanı sıra tüm hıristiyan halkların aleyhine çalıştı. Savaşta İngiliz yanlısı olmanın ağır faturasını ödediler. Başta İstanbul olmak üzere birçok kent ve köyden ayrılmaya zorlandılar. Ermeniler ve Süryanilere uygulanan politikanın benzeri onlara da uygulandı. Ulusal kurtuluş savaşından sonra mübadele yoluyla üç bin yıllık yurtlarını terk etmeye zorlandılar. İngilizlerin basit bir dönemsel çıkarı tarihin en önemli kültür ve uygarlıklarından birinin tasfiye edilmesine yol açmıştı. Geriye kalanlar da Beyaz Türk faşist terörüyle neredeyse tümüyle Anadolu'dan atıldılar. Varlıkları en az Ermeni ve Süryani trajedisi kadar ağır bir durumla sonlanmıştı. Karadeniz kıyısındaki halkların akıbeti de aynı oldu, aynı trajediyi paylaştılar. Halbuki onlar da (Pontuslular) bu alanda binlerce yıllık bir uygarlığı geliştirip yaşatmışlardı.

Hıristiyan bir halk olarak Gürcüler Kuzeydoğu Anadolu'da, Doğu Karadeniz kıyılarında çok eski bir tarihten (Hititlerden beri tanınmaktaydılar) beri bir uygarlık geliştirmişlerdi. Hıristiyanlık döneminde uygarlıkları daha da gelişmişti. Onlar da Ermenilerinkine benzer bir kaderi paylaştılar. Anayurtlarının büyük kısmını islamcı yayılmacılara kaptırıp küçük bir alana sıkıştırıldılar. Bunda Çarlık Rusyası'nın politikalarının payı da vardır. Ağır zorluklarla boğuşan bu halk yaşadığı travmalardan kendini hala kurtarabilmiş değildir.

Anadolu Yahudiliği daha önce bahsettiğimiz gibi Selçuk Bey'den beri (Hazara Yahudi devleti, MS 900'ler) Türk kabile üst tabakasıyla ittifak halindeydi. Değişik biçimlerde bu birlikteliği Kafkasya, Kırım, Doğu Avrupa ve Anadolu'da da sürdürdüler. İspanya'dan atılmalarından sonra Anadolu kendileri için emin bir sığınak olmuştu. Bunda imparatorluk maliyesindeki doldurulamaz yerleri önemli bir rol oynamıştı. Hıristiyan halklara karşı Osmanlı Sultanı ve bürokrasisiyle bağları gittikçe güçlenmişti. 1550-1600'lerde Osmanlı sarayını büyük ölçüde kontrollerinde bulunduruyorlardı. 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın ilk çeyreğinde imparatorluğun görünmeyen gerçek gücüydüler. II. Meşrutiyet, 1 Ocak 1913 Darbesi, I. Dünya Savaşı ve Ulusal kurtuluşta stratejik önderlik rolünü de görünmez biçimde türkçü maskeyle başarıyla oynamışlardı. Beyaz Türk ulusçuluğunun (faşizminin) gerçek mucidi ve inşacısıydılar. Ekonomiden kültüre, askeriyeden dış politikaya kadar tüm önemli kurumsal gelişmelere hem zihniyette hem de yapısallaşmada öncülük etmişlerdi. Bu rol (Anadolu Türk müslüman burjuvazisiyle aralarında bazı çelişkiler doğsa da) halen devam etmektedir. Cumhuriyet son tahlilde hıristiyan halklara karşı bürokratik Türk burjuvazisiyle Yahudi sermayesi arasındaki ittifakın bir ürünü olarak doğmuş, günümüze kadar bu niteliğini (Yahudi sermayesi İsrail'in kuruluşundan sonra kısmen çekilse de) sürdürmüştür. Selçuklulardan beri Anadolu'daki iktidar, ekonomi ve ideolojik tekellerde Yahudi kültürünün rolünü hesaba katmadan, ne hıristiyan halkların tasfiyesini ne de Türk iktidarcı, ekonomik ve ideolojik elitlerinin gelişmesini çözümleyebiliriz. Zaten bu ittifakı çözümlemeden, 1925 yılından beri Kürtlere yönelik yürürlükteki tenkili, tedibi, asimilasyonu ve soykırımı hiç anlayamayız.

Taslak halindeki bu değerlendirmeler savunma esprisi içinde Anadolu'nun son bin yıllık tarihinin gerçek yüzünü açığa çıkarmaya yöneliktir. Bu konudaki tarih bilincinde muazzam bir kirlilik ve körlük vardır. Bu kirliliği ve körlüğü aşmadan halkların, özellikle trajik konumda olan halkların kültürel mirasının değerini doğru anlayamayacağımız gibi, güncelde doğru yaşayamaz, geleceğe taşıyamaz ve özgür kılarak kardeşçe yaşamayı başaramayız.

Önderlik bizi hakikate çağırıyor

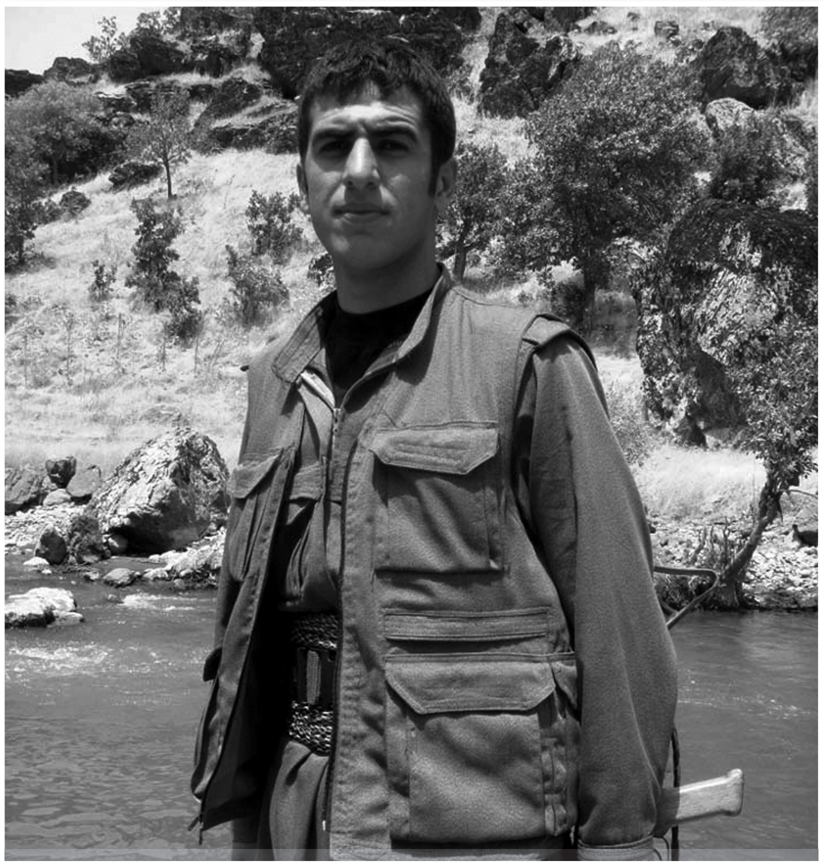

Adı, soyadı: Cengiz ÖZEK

Kod adı: Êrîş Avent Gever

Doğum yeri ve tarihi: Gever, 1988

Mücadele katılım tarihi: 2009

Şahadet tarihi ve yeri: 25 Mayıs 2012, Pınarbaşı/Kayseri

Her insan doğduğunda doğduğu yerin ve mensup olduğu halkın içinde bulunduğu durumla eş değer bir gelişim gösteriyor. Tabii Kürt halkı için yaşamın adının '**ölüm**' olduğu gerçeğini unutmadan, hep yalan yanlış bir tarihle yaşamaya inandırılmışlık üzerinde her türlü soykırımların denendiği, kendi kimliğimizin, gerçeğimizin dışında bir yaşam mücadelesi içinde yaşamaya, aslında yaşamamaya mahkum bırakılmış yaşam biçimini bizler de kapitalist modernite sisteminin ördüğü ağlar içinde sürüklenerek yaşamaya çalışıyorduk. İnsanlar isimlerini koyamadığı şeylerin karşısında nasıl davranacaklarını ve kendilerini nasıl savunacaklarını bilemezler. Bu kadar yalan bir dünyada bir de kişilik ve aile çarpıklığı eklenince içinden çıkılması zor yaşamlar yaşanıyor.

Kürdistan, tarihe ve insanlığa analık yapmış gerçeklik, bağımsızlık ve özgürlüğün sonlanmaz olanı, tarihin ardı arkası kesilmeyen iktidar ve özgürlük ikileminin yol açtığı savaşların en büyük tanığı, Hz. İbrahim'in halkına isyan etmeyi öğrettiği yer, İskender'e geçit vermeyen coğrafyasıyla halkların umudu ve dünyanın akan kanına kan bulma yeridir. Kürdistan halkı bu paha biçilmez zenginlikler üzerinde yaşayan dünyanın en eski özgür halkı olduğundan dolayı hegemonik güçler için hep tehdit olmuştur. Bizler için yaşam hakkı hiç olmamıştır. Her zaman soykırımlardan katliamlardan geçirilmiş, sessiz ve etkisiz kılınıncaya kadar, her türlü asimilasyon, imha ve inkar politikaları uygulanmıştır. Tüm bu insanlık dışı uygulamalar ve canavarlaşan sistem karşısında Kürtler kendi varlıklarını muhafaza edebilmek için her zaman bir biçimiyle direnmişler ve kesinlikle teslimiyeti kabul etmemişlerdir. Nasıl ki şimdi özgürlük mücadelemizin en büyük dostu dağlarsa, o zaman da Kürtlerin en büyük meşru savunmaları dağlara çekilerek yapılmış, bu şekilde kendi hayatlarını, gelenek ve göreneklerini koruyabilmişlerdir. Kürtler böylesi eski bir tarihe ve özgür yaşam mücadelesine sahiptirler. Kürtlerin neolitik devrimden sonra özgür yaşama sahip olmamasındaki en büyük engel, işbirlikçi teslimiyetçi önderlerdir. Bunların iktidara benzeşerek Kürt toplumunun çıkarları yerine kendi dar menfaatlerinin etrafında hareket etmeleri, bölge ve aşiret kısır döngüsünden kurtulamamaları, halka bu şekilde öncülük yapmalarından dolayı bir türlü akan kan durmamış, Kürt halkı insanlık tarihi içerisindeki hak ettiği yeri alamamıştır. Sistem Kürtlerin askeri ve isyancı yönlerini bildiği için, Kürtleri hep parçalı bırakarak ve çok küçük tavizler karşılığında yaralı biçimde tutarak kendi hükümranlığını sürdürmüştür.

Önderliksel çıkış, hem kendi Kürt gerçekliğimizi hem de yok edilmemiz üzerine yapılan hesapları ve imha-inkar siyasetini açıkça bize göstererek, bundan sonra Kürt halkının kendi özgürlüğü için savaşmaktan başka çaresinin kalmadığını, bunun da ancak PKK saflarında olduğunu net bir şekilde gösterdi. Kürtler, kapitalizmin Ortadoğu ve özellikle Kürdistan'da ördüğü sistemin ağlarını ancak ahlaki ve politik toplumun öncüsü olma rolünü alan ve bunun için büyük bedeller veren PKK sayesinde iyi anlayıp, onunla hareket ederek dünyada hak etmiş oldukları yeri alabilirler.

Zaten içinde bulunduğumuz zaman diliminde kapitalizmin ulus devlet anlayışı tamamen bir çıkmaza girmiş durumdadır. Kendini tümüyle deşifre etmiş bir sistem son çırpınışlarını yaşarken, insanlığın doğuş beşiği olan Ortadoğu halkları da artık kendi hür ve özgür iradeleri ile yaşamak için baş kaldırmış bulunuyor. İnsanlar, ardı arkası kesilmeyen özgür yaşam tutkuları ve kendilerine yeni nefes boruları açmak için mücadele veriyor. Bir gencin kendini ateşe vermesi ile adeta domino taşı gibi ulus devlet anlayışları bir bir yıkılıyor. Tabii sistem boş durmuyor ve bu onurlu halk direnişlerinden kendine pay çıkarmak için Truva atı rolünü oynayacak kesimlere yönelik desteklerini artırdıkları göz önündedir. Bu yeni Ortadoğu dizaynını en çok etkileyecek kesim PKK olacağından, ABD'in uşakları ve TC, her şekilde Kürtleri kıskaca almaya çalışıyor. Hegemonik güç şunu biliyor; Ortadoğu'daki halk ayaklanmalarının çoğu örgütsüz, öncüsüz ve ideolojisiz; yani kapitalizme herhangi alternatif sistemleri yok. Kürt halkı ise Önder Apo etrafında örgütlü, ideolojik, askeri düzeyde kazandığı birikim ve mücadele tarzıyla sisteme alternatif, demokratik moderniteyi kurmada son derece kararlı, inançlı ve tecrübelidir. İşte sistemin belini kıracak olan da budur. Kürtlere karşı yapılan tüm soykırım ve katliamlara karşı dünya üç maymunları oynuyor. Ortadoğu yeniden şekillenirken Kürtler ne pahasına olursa olsun, bu sefer hak ettiği özgür yaşama kavuşacaklardır. Arap baharı diye nitelendirilen sürece Kürtler damgasını vuracaktır. PKK, Kürt halkının gücüne dayanarak yarattığı muazzam direniş geleneği sayesinde hiçbir güce dayanmadan halkların demokratik konfederal sistemini kuracaktır. Yeter ki demokrasi, sosyalizm ve özgür yaşam için mücadele veren onur, şahsiyet, şeref ve namus sahibi insanlar, topluluklar olsun. Halkların birliktelik gücünün önünde duracak hiçbir teknoloji ve sistem yoktur.

TC tüm sistemini Kürleri yok etme ve Türkleştirme üzerine kurmuştur. Su, yatağını ve kendini akıtacağı yeri mutlaka bulur. Bu suyun içinde çok şey sürüklenir. Bazen hırçın akar ve önündeki her şeyi sürükler, bazen normal akar, –bu da bazı şeyleri sürükleme gücüne sahiptir– bazen de çok durgundur kendi ile hiçbir şey sürükleyemez. Fakat balıklar suda kendilerine bir yaşam yönü ve doğrultusu çizmişlerdir. Balıkların yaşamı bu suya bağlıdır. Yani bunlar için yaşam suyun hızı kadar, kendi güçlerine ve iradelerine de bağlıdır. PKK de gittikçe çoğalan bir damla gibi başladı. Her geçen gün kendine yeni kollar katarak önünde durulması güç olan bir debi oluşturdu. PKK'de önemli olan, partinin hızı kadar bireyin de hızıdır. Bitmemesi ve tükenmemesi bu iki doğrultunun aynı hıza ve tempoya ulaşması sayesinde sağlanabilir. Kişinin hızı dediğimiz şey ise; bağlılığı, kararlılığı, inancı ve iradesidir. Yoksa genel bir ölçü her zaman vardır. Bu zaten inkar da edilemez.

Ben birey olarak bu dağlara vermiş olduğum karar sonucu ulaştığımda, bunun bir hızının olması gerektiğini ve sadece sürüklenerek değil, çok kulaç atarak doğrultuya gitmenin kararlılığı ile yaşama katılmaya, Önderlik gerçeğini anlamaya, gerillanın büyük kahramanlıklarla kanıtladığı mücadelesine bağlılığımı güçlendirmeye ve yoldaşlığına olan büyük inancımla, özgür Kürt ve Kürdistan'ı yaratmaya olan büyük umudumla pratiğimi geliştirmeye çalıştım. Fakat kişilik yetmezliklerim, sorunlarım, siyasal askeri ve örgütsel eksikliklerim oldu. Tabii içinden geldiğimiz sistemin etkilerinden kurtulmak çok kolay olmuyor. Örgütü çok zorladığımız konuların başında zaten eski alışkanlıklarımızı değiştirmemizdeki zayıflıklardır. Kapitalizmin hiçleştirdiği ve bireycileştirdiği bir toplumdan kopup tam tersi bir sisteme geldiğinde insan da mutlaka zorlanmalar olacak. İçinde olduğum çevrenin ve ailemin etkisi bende epey hissediliyordu. Ailem Gever'in yerli ailelerindendir. Bu özelliklerinden dolayı ne tam sistemle bir olmasından ne de tam bir yurtseverlikten bahsedilebilir. Feodal, liberal ve küçük burjuva özellikleri bir arada yaşanıyordu. Şu açık ki, içinde olduğumuz bölgenin gerçekliğinden kopuk olmamız da beklenemezdi. Ben lise yıllarında çalışmalara katıldım. Her yeni bir şey yaptığımda ilgim ve merakım daha çok artıyordu. Bu durum legal çalışmalar derken illegal çalışmalarda bayağı kendini hissettirirdi. Şunu açık söylemek gerekirse; illegal çalışmalar beni daha çok çekiyordu. Dediğim gibi ailemin durumu daha çok uzaktan bakan; yani "Kürdistan adına bir şey olacaksa bizim çocuğumuz olmasın, zaten biz oyumuzu veriyoruz, bizden bu kadar" yaklaşımı vardı. Beni de bu şekilde etkilemeye çalışıyorlardı. Herhalde çevreden aldığım en iyi özellik, doğru gördüğüm şeyin kararını verip, o şekilde devam etmemdi. Ailem bu yönümü çok iyi biliyordu. Gittikçe evde siyasi konuları daha açık konuşur ve tartışır hale geldim. Ailemde gözle görülür değişimler yaşanıyordu, bu beni daha çok sevindiriyordu. Nasıl Önderlik ilk gruptan sonra herkesi kendi aile çevresinden örgütlemeye başladıysa, ben de az da olsa bunu yapmaya çalıştım. PKK'nin mücadele gerçekliği beni etkilediği kadar ailemi de etkiliyordu. Belki sistem içerisindeki yaşamımda yaşadığım en büyük heyecan ve mutluluklardan biriydi. Benim için katılmak artık kaçınılmazdı. Daha evdeyken bir sözüm vardı: Eğer gerçekten katılma kararı almışsam ve bunu gerçekleştirmişsem, bu mücadeleyi en üst düzeyde yürüteceğim ve ne olursa olsun hiçbir zaman PKK dışında bir yaşamı kabul etmeyeceğim. Benim için bir şeye karar vermek demekti. PKK'de olmakla PKK'ye çalışmanın arasındaki farkı çok iyi hissettim. Örgüt içinde benim de artık bir yurtseverden çok bir militan gibi davranmam gerektiği ve sorumluluklarımı en iyi şekilde yerine getirmem gerektiği yoğunlaşmaları beni hep zinde tuttu. Yani anlayacağınız o küçük dünyamdan çıkıp PKK'nin büyük okyanusunda yol aldıkça ne kadar cüce olduğumu hissettim. Kişilik sorunlarım beni bayağı zorladı. Sistemde zorluklardan ve güçlü şeylerden hep kaçıyordum. PKK'de her ne olduysa zorluklar hoşuma gitmeye başladı. Kendimle olan mücadeleyi artık iliklerime kadar hissediyor ve vazgeçmiyordum. Nasıl söylesem, tamamen kendine hayran bırakan bir Önderlik, PKK ve halk gerçekliği yaşıyordum. İnsanın neler yapabileceğine ve insan gücünün sınırsızlığına ilk defa PKK içinde tanık oldum. Sistemdeki aile, arkadaşlık, aşk, dostluk, yurt sevgisi insanı hiçleştirmeye ve bunalıma sürüklerken PKK'de büyük özgürlük tutkusuna, aşk derecesinde yurt sevgisine, birbirini yücelten büyük yoldaşlık ilişkilerine, insanda yaşamak için büyük bir irade kararlılık, inanç ve bağlılık geliştirdiğini fark ettiğimde benim için kendimizi kandıran yalan gerçekliklerin ve bir türlü doğru bir militan kişiliğine kavuşamamanın bahaneleri artık tamamen ortadan kalkmıştı. Ben kişilik gerçekliğimin bilincine, PKK gerçekliği içinde kendi gerçeğimin gittikçe gerçek olduğu bilincine, Önderlik gerçekliğine yavaş yavaş yaklaşıyordum.

Bir gün dört kelebek, karşılarında bir şeylerin olduğunu (ateşin yandığını) görürler, hepsi farklı yorumlar. Bu şeyin ne anlama geldiğini öğrenmek isterler ve yola koyulurlar. Birincisi ateşin etrafı aydınlattığını, ikincisi ısı verdiğini, üçüncüsü biraz daha yaklaşır, kanatlarının yandığını ve ateşin yakıcı olduğunu anlar ve gelir. Dördüncü kelebeğe söylerler, fakat dördüncü kelebek bunların tam bir anlam ifade etmediğini görür. Çünkü hiç biri ateşin tam içine girmemiş "O'' anı yaşamamıştır. Son kelebek yola koyulur, ateşe her yaklaştığında farklı anlamlar çıkarır ve gittikçe arkadaşlarının söylediklerini görür, hisseder ve hep daha ileriye gider ateşin aydınlattığını, ısıttığını ve yakıcı olduğunu anlar. Ama onu çeken bir hakikat vardır; yoluna devam eder ve ateşin içine girer. Ateşin gerçek sırrına ulaşır. Ve mutluluk içinde kanatlarını çırpar. Çünkü o canı pahasına bile olsa hakikate ulaşmıştır. Önderlik hakikate ulaşmış bir kişilik olarak karşımızda ve bizi hakikate çağırıyor. O anı yaşamak ve ölümsüzleştirmek gerekiyor. Oraya ulaşmak için Önderlik felsefesi ve ideolojisinden mayalanarak PKK'de gördüğüm yaşamın gerçek sırrı ve yaşam bilincini yüksek kavrama düzeyi doğrultusunda yürümek ve o anda kanatlarımı çırpıp özgürlüğe ulaşmanın eylemi içinde olmak istiyorum. Önderliği anımsatan, anlatan, yaşayan, yaşatan, hisseden ve pratikleştiren herkes ve her şey beni daha çok kendine çekiyor. Her yönüyle anlamlandırma beni daha çok eylemli kılmaya yetiyor. Kendimi ve Kürt gerçekliğini tanımama yol açan Önderlik gerçeğine karşı, kişi olarak kendimi daha pratikleştirerek eylemli kılmak, az da olsa cevap olmak istiyorum.

İnsanlar kendilerine mutluluk getiren şeyler için muazzam anlamlar biçerler. Bunlar kimisi için yaşamın anlamı, kimisi için özgür yaşam, kimisi için bir aile kurma, kimisi için iktidar olmadır. Herkesin farklı bir mutluluk payesi vardır. Tabii biz Kürtler ve Apocu fedai militan olma yolundaki adaylar için en büyük mutluluk ve heyecan; Önderliğin, demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmasını oluşturmaktır. Ben de bu gerçeklikler karşısında kişiliğimi, duruşumu ve Kürdistanlı olarak her şeyimi gözden geçirip "kendini bilme, tüm bilmelerin temelidir'' deyişiyle, yüksek erdemlilik ve hakikat savaşçılığına, eylemimle az da olsa bir katkıda bulunmaktan başka hiçbir şey düşünmüyorum. En son Önderlik üzerinde uygulanan tecride karşı bedenlerini ateşe veren ve fedai militan duruşu ile eyleme giden ve eylem yapanlar, artık bize tamamen yüksek düzeyde Önderliği sahiplenme ve savaşmamız gerektiğini gösterdiler. Örgüt hem halkı hem de kadrolarını bu şekilde eğitiyor ve hazırlıyor. Fakat biz kadroların tarihi sorumluluğu yüklenme ve pratikleştirmedeki zayıflıklarımız buna engel oldukça, düşman da bundan yararlanarak daha alçakça

Önderliğimize yükleniyor. Onur ve şeref sahibi hiç kimse bunu kabul edemez. Belki eskiden Kürtler sadece askeri yönlerini kullanarak bazı isyanlar yapmışlardır. Fakat Önderlik gerçeği Kürtlerin bu özelliklerine yeni bir yaşam felsefesi ve ideolojisi ekleyerek örgütlü bir halk hareketi ortaya çıkardı. TC'nin tüm saldırılarına rağmen bunun bedeli ne olursa olsun Önderlik ilkelerinden ve tutarlı duruşundan tek bir adım bile geri atmadı. Önderliğimizin ilkeli ve açık olan mesajları ile özgürlük hareketimizin topyekun direniş çağrısı temelinde imha ve inkara karşı büyük özgürlük savaşı; yok edilmeye karşı her alanda var olduğumuzu, sessizleştirmeye ve silikleştirmeye cevap niteliğinde her yerde sesini Kürtçe duyurma ve olduğumuz her alanı özgür direniş kalesine çevirme, siyasi ve askeri bir bütünlük temelinde devrimci halk savaşını gerçekleştirerek, eskinin özgür ve kimseye boyun eğmeyen binyıllarca kendi toprakları ve yurtları üzerinde özgür yaşamış Kürt halkı için yeniden özgür olma ve bu bilinci bize kazandıran tüm bu mirasın kurucusu olan Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü gerçekleştirmenin çağrısıdır. Önderliğimizin ve Kürdistan'ın özgürlüğü için her yerde örgütlenmiş parti gerçekliğini, örgütlenmiş ve pratikleşmiş halk gerçekliğini, bunları gerçekleştirecek olan bizlerin; yani PKK'nin militan kadrosunun dördüncü dönemin militan görev ve sorumluluğunu büyük bir tarza dönüştürüp kendimizde içselleştirerek ve pratikleştirerek gerçekleştirebiliriz. Bu dördüncü stratejik dönemin bize verdiği Apocu fedai militan perspektifidir.

Bize dayatılan ölümü PKK ile yaşama çevirerek, özgür yarınları inşa etme temelinde kanımın son damlasına kadar büyük intikam eylemcisi ve savaşçısı olacağım. TC bize açıkça savaşmadan özgürlüğün geçekleşemeyeceğini göstermektedir. Benim için Önderliğe ulaşmak; yaşama doğru bir anlam biçmek ve bu gerçeklikler karşısında kendimi sorumlu görmektir. Biz savaşımımız ve mücadelemizdeki kararlılıkla büyüdük, halkımıza özgürlük tohumları ektik. Son zamanlarda artık tamamen kendi sistemimizi gerçekleştiriyoruz. Önderliğin belirlediği ilkeler doğrultusunda düşman yola gelirlerse gelir, gelmezse artık parti tamamen devrimci halk savaşını devreye koyacaktır. Yani bu yıl, 2012 artık Kürtlerin özgür yaşam yıllı olacaktır. Birey olarak devletin hiçbir zaman samimi olduğuna ve olacağına da inanmıyorum. Çünkü Türkiye'nin tarihi hep komplo ve katliamlar ile dolu. Aslında tüm sistemler yani devletin var olduğu tüm sistemler Kürtlerin yok edilmesine bağlıdır. Bir Kürt olarak bu devletten hiçbir şey beklemiyorum ve zaten PKK de bundan dolayı Kürtlerin ve ezilen halkların hakkını bir bir mücadele vererek alıyor.

Örgütte olduğum süreden içinde örgütün büyük emeği ve çabasına, halkımızın düşman gerçekliği karşısındaki duruşuna, cezaevlerindeki yoldaşlarımızın kendi dillerine ve özgür yaşama olan bağlılıklarındaki irade ve ısrarlı duruşuna, gerillanın büyük mücadelesine ve bunların hepsinin yaratıcısı olan Önderliğin duruşu, kişiliği ve gerçekliği karşısında kişi olarak ancak fedai eylemle cevap olabilirim. Ne kadar cevap olabilirim onu bilemem. Süreç kendini işe doğru verme ve gereklerini yerine getirme zamanıdır. Düşman bizi toplum olarak hep yaralı bırakmaya çalıştı. Fakat şu bir gerçek ki yaralarımızı bir bir sarıyoruz. Kendi yarasını kendi iyileştiren her canlı mutlaka intikamını alır. PKK de Kürt halkının tarihi intikamını mutlaka alacaktır. Ben de birey olarak bu gerçeklikler karşısında bu anlamlı ve büyük mücadeleye eylemim ile cevap olmak istiyorum. Kahraman şehitlerimizden M. Hayri Durmuş arkadaşın ***"mezar taşıma halkımın borçlusuyum''*** diye yazılmasındaki büyük görev anlayışı ve sorumluluğu, Mazlum Doğan arkadaşın ihanete ve teslimiyete karşı ***"BERXWEDAN JÎYANE''*** eyleminin inancı, Zilan arkadaşın doğru militanlaşan ve fedaileşen eyleminin iradesi, Beritan arkadaşın işbirlikçiliğe karşı Kürt kadınının Önderlik etrafındaki muazzam kararlılığı, Güneşimizi Karartamazsınız eylemini gerçekleştiren tüm yoldaşlar Önderliğe, özgür yaşama olan inanç ve umutlarını hep dile getirmiş ve pratikleştirmiştirler. Ben de büyük kahramanlarımızın ardılları olarak sizin şahsınızda yok edilmeye çalışılan özgür Kürt ve ilerici insanlığa olan tutkumu eylemimle selamlayacağım...

– Bu yaşamı ya özgür yaşayacağız ya da yaşanmamış sayacağız
– Devrim büyük tutkuların eseridir
– Bê Serok jiyan nabe

Özgür Kürt ve Kürdistan'ın yaratıcısı Önderliğime

Önderliğim, aslında şu an neler yazacağımı ve neler dile getireceğimi yine şaşırdım. Çünkü siz söz konusu olduğunuzda her şey düğümleniyor, sanki karşımdasınız da heyecandan donup kalmışım. Önderliğim sizin yaratmış olduğunuz PKK ve Kürt halkının içine tam girdiğimde, yaşadığım eksiklikleri, asimilasyonu, aldatılmışlığı, aile çarpıklığını ve sistemin düşürücülüğünü gördüm. Böylece sizi daha çok anlamaya çalıştım. Bu doğrultuda bir katılım sahibi olmaya çalıştım. Fakat bu katılımım tam istendiği gibi ya da sizin gerçekliğinizin, ölçülerinizin belirlediği düzeye ulaşmadı. Ben de sizin yaratmaya çalıştığınız yeni Kürt kişiliğinde kendi gerçekliğimi hissettiğim ve bu doğrultuda size daha çok yaklaştığımı görüyorum. Bu bana çok heyecan veriyor ve bu heyecanımın sizin çizmiş olduğunuz doğrultuda şekillenmesi için yaşamın hakikatini anlamada, özgür kişilik ve toplum yaratımında kendime daha çok yükleniyorum. Önderliğim, bu gerçekler karşısında yaşamımızın, kişiliğimizin gelişimini size borçlu olduğumu ve bu borcu az da olsa hafifletmek istiyorum.

Önderliğim, 13 yıla yakındır düşmanın elindesiniz bunu dile getirmek bile bana çok zor geliyor. Alçak düşman belki sizi bizden ayırmaya çalıştı, fakat yüreklerin birbiri için çarptığı kuşku götürmez bir gerçekliktir ki sizin yarattığınız mücadele zafere doğru ilerliyor. Önderliğim siz büyük çaba ve emekleriniz ile yaratmak istediğiniz özgür ve bilinçli toplumu ortaya çıkardınız. Bunların karşılığını hiçbir zaman veremeyeceğimiz ortadadır. Öyle ki size karşı gelişen her saldırıda, baskıda, tecritte kahraman gerilla ve Kürt halkı sizin için kendini ateş topuna çevirip düşmanı bertaraf ediyor. Bu sizin nasıl milyonlaştığınızın, toplumsallaştığınızın kanıtıdır.

Önderliğim, ben de sizin bir militan adayınız olarak sorumluluklarımı ve görevimi yerine getirmek istiyorum. Size yapılan her baskı, tecrit, zehirlenme ve alçakça saldırılar, yarattığınız her bir gerillanın şehadete ulaşması, halkımızın her gördüğü işkence az değilmiş gibi özel savaş yöntemlerinin sanki hakkımızı verecekmiş gibi davranması karşısında kinim ve öfkem milyonlarca büyüyor.

Önderliğim, kalbim bazen o kadar hızlı atıyor ki durdurmak bir yana daha da büyüyerek kendini düşmanda patlatmak ve bu düşmana amacımıza, size olan bağlılığımızın kararlılığına, özgür yaşama olan büyük tutkumuzun iradesini bir daha göstermek istiyorum. Belki tasvip etmediğiniz bir eylem, ancak size yapılan alçak saldırılar, halkımızın her gün sokaklarda katledilmesi, yüce kahramanlık sergileyen yoldaşlarımın kahpece kimyasal silahlarla yok edilmeye çalışılması, bize doğanın kanunu olan ve amacımıza ulaşmak için mecburi zor kullanımını yani ölmemek için savaşmayı tek seçenek olarak önümüze koyuyorlar. Artık herkes Kürtlerin hiçbir şeye boyun eğmeyeceğini anlamalıdır.

Önderliğim, ben de bu kadar başkası için olabilmeyi yani sizin ve Kürt halkının özgürlüğü için kendimi fedai eylem için hazır görüyorum. Her bir an daha yoğun duygular yaşıyorum ve bu yoğunlaşmaları sizin yarattığınızı bilerek sizi fedai eylemimle kendimde daha vazgeçilmez kılmak ve yaratmak istiyorum. Düşmanın yaptığı bu kadar şeyin mutlaka cevabı olmalı yoksa ne tarih ne biz kendimizi affetmeyeceğiz. Bu yüzden bunu gerçekleştireceğim, layıkıyla cevap olmaya çalışacağım. Ben gerçek kişiliğime veya bir başka deyişle öz kimliğime PKK de ulaştım. Benim asıl adım ERİŞ AVENT GEVER DİR. Ve bu böyle kalacaktır. Sistemdeki, yalandan örülmüş yaşamdan ibaretti. Ne yazarsam yazayım sizi hissetmeden, yaşamadan, yaşatmadan söyleyeceğim her şey anlamsız kalabilir. Artık sözden çok eylem zamanıdır. Bundan dolayı yazdıklarımdan çok yapacaklarım anlamlandıracaktır.

– Bê Serok Jiyan Nabe!
– Bijî Serok Apo!
– Bi Can Bi Xwîn Em Bi Te Re Ne Ey Serok!

Özgürlük inancı ve tutkusu ile savaşan tüm yoldaşlara

Önderliğimiz ve halkımız üzerinde uygulanan tecrit, soykırım ve katliamlar hat safhasına çıkmıştır. Belki düşman şu ana kadar bizi tamamen yok edememiştir. Fakat şu da bir gerçek ki biz de düşmana ölümcül darbeyi vuramamışız. Şunu herkes biliyor ki; gerilla savaşı ve böylesi coğrafya ile halkıyla bütünleşmiş bir hareket çabuk çabuk bitirilemez. Süreci zamana yayarak, bıkkınlık yaratarak halk üzerindeki etkimizi kırmak istiyorlar. Böl, parçala, yönet politikasını her zamankinden daha fazla uygulamaya çalışıyorlar. Kürt özgürlük mücadelesi fedai savaş tarzı ile gücünü ispatlamıştır. Tabii bireysel taktik yetmezliklerimiz, kişisel zayıflıklarımız ve sürecin hassasiyetine tam giremediğimizden örgütün istediği savaş düzeyini yakalayamadık. Bu da düşmana moral vermiştir. Klasik savaş tarzımızı aştığımızda Çelê, Şemzînan, Farqîn eylemlerindeki gibi sonuçlar ortadadır. Düşmanın özel savaş medyası ile sanki bitiriliyoruz gibi propaganda yapması aslında korku imparatorluğunun gittikçe daralmasıdır. Yine Kürt halkının şahlanan mücadelesinin getirdiği kazanımların korkusundan dolayı kendilerini hiç o rüyadan uyandırmak istemiyorlar.

Yoldaşlar

Hiçbir zaman sizin Önderlik çizgisinde ve ideolojisindeki bağlılığınızda şüphem olmadı. Siz duruşunuzla, eyleminizle, pratiğinizle zafere büyük kilitlendiğinizi gösterdiniz, gösteriyoruz, göstereceğiz. Ben eylemime giderken sizin bu büyük inanç, irade, kararlılık ve özgürlük tutkusu ile Önderlik paradigmasının koruyucu teminatı olduğunuzu ve bu yolda ne pahasına olursa olsun dönmeyeceğinizi bildiğim için eylemime çok büyük moral ve size yakışır bir yoldaş olmanın verdiği heyecanla yöneleceğim. PKK yoldaşlığı, tarihte az rastlanır bir durumdur, çünkü et ve tırnak gibi birbirinin olma söz konusu. Ben hiçbir mutluluğun, doğru yoldaşlık ve özgürlük savaşçısı olmanın verdiği gurur kadar değerli olduğunu sanmıyorum. Önderliğimiz boşuna yoldaşlığını muazzam, hassasiyet, duyarlılık ve inançla yoğurmadı. Bizler Önderliğimizin teminatı olmak zorundayız. Artık bizler kendimize orta düzeyde bir sahiplenmeyi kabul etmemeliyiz. Önderliğimize yapılan her baskıda TC'ye kan kusturmalıyız. Kimse Önderlik etrafındaki ateş çemberinden geçip el uzatma cüretini bile göstermemelidir. Süreç çok kritik ve hassastır. Bizler de mücadele ve eylemlerimiz ile Önderliğimize karşı olan hassasiyetimizi ve duyarlılığımızı göstermeliyiz. En ufak bir şeyde bile kır ve kırsalda düşmana atacak adım hakkı vermemeliyiz. Önderliğimizin "24 saat gerillacılık'' perspektifi ile sürece katılmalı ve bu süreci büyük eylem bilinci ile en yüksek seviyeye taşımaktan başka bir sorumluluğumuz olmadığını bilmeliyiz. Yaşamımızı Önderlik, hareket, halk ve mücadele uğruna gözümüzü kırpmadan veriyoruz. Biz ölüm bilincine vardığımız için yaşamımızı böyle taçlandırıyoruz. Bizler Hakilerin, Kemallerin, Semaların, Zîlanların, Berîtanların, Nudaların ve Harunların yoldaşıyız. Bu kahramanların yoldaşı olmak ancak onların izinde doğru bir militan kişiliğine ulaşmakla olunur. Bizler bunda kararlıyız ve onların başlattığı maraton koşusunun finalini ellerinden aldığımız bayraklar ile Önderliğe ulaştırmaya çalışacağız. Bizler için başka hiçbir şey söz konusu olamaz.

Değerli yoldaşlarım

Sizinle geçirdiğim tek bir dakika bile bana çok heyecan vermiştir. İnanın ki sizinle halaya durmak, sohbet etmek, yürümek ve dağlardaki o büyük haykırışlarımız bana tarifi imkansız duygular yaşattı. Şuna inanıyorum ki; biz birbirimizle o kadar bütünleşmişiz ki her bir yoldaşta binlerin yüreği çarpıyor. Sistemin bizden bu kadar korkması, var gücü ile saldırması bu yüce mücadele yoldaşlığındandır. Düşmanın belki çok şeyi yok etme imkanı var, ama Önderliğin yarattığı yeni toplum biçiminin kurmay gücü ve uygulayıcısı PKK yoldaşlığını asla yok edemez. Örgütte iki şey için çok "keşke" dedim. Birincisi; Kuzey'de savaşmadığım için, fakat savaş alanlarında yoldaşlarımın yaptığı savaş akan kanıma az da olsa derman oluyordu. Benim için TC devletine karşı savaşmak, geçmişin intikamını almak çok farklı. İkincisi; PKK'ye daha erken katılmadığımdır. Ne mutlu bize, öyle bir halk gerçekliğimiz var ki çocuklarını tereddüt yaşamadan gönderiyor. Biz eylemimizle şehitlik mertebesine ulaşacağız, ama inanıyoruz ki bizim yerimize gelenler, Kürdistan özgürlük teminatı ve koruyucuları olarak gözümüzü arkada bırakmayacaklar.

> "Bize dayatılan ölümü PKK ile yaşama çevirerek, özgür yarınları inşa etme temelinde kanımın son damlasına kadar büyük intikam eylemcisi ve savaşçısı olacağım. TC bize açıkça savaşmadan özgürlüğün geçekleşemeyeceğini göstermektedir. Benim için Önderliğe ulaşmak; yaşama doğru bir anlam biçmek ve bu gerçeklikler karşısında kendimi sorumlu görmektir"

Önderlik felsefesi ve ideolojisi ile tanrıçalaşan Zilan hevalin çizgisinde mücadele eden özgürlüğün yaratıcıları kadın yoldaşlara

Önderlik nasıl Kürt halkını küllerinden yarattıysa, kadının toplumdaki yerini yeniden alması ve özgür bir toplum için rolünü oynaması gerektiğini ortaya çıkararak, Kürt kadını şahsında tanrıça kültürünü yeniden yarattı. Tabii ki Önderlik öyle bir gerçeklik ortaya çıkardı ki, toplumda en çok ezilen ve yok edilen kesim, dağlarda özgürlük mücadelesi ve halkı için inanılmadık işlere girişip ve gerçekleştirerek bu konudaki irade, bağlılık ve kararlılıklarını gösteriyorlar. Bizler PKK'yle birlikte kadının özgür olması hatta toplumdaki belirleyici rolünü oynaması gerektiğini anlamaya başladık. Erkek iktidarcı bakış açısı ve geleneksel yönlerimden dolayı doğru bir cins mücadelesi yürütemedim. Ailemden aldığım bazı özelliklerim sanki yetecekmiş gibi davranmam ve kendimi böyle yansıtmam, aslında yeterince zayıflığımın bilincinde olmadığımı gösterdi. Örgüt içinde belki kendimi korumaya çalıştım. Bu konuda bireycilik vardı, fakat cins mücadelesini doğru yürütemediğim kesindir. Fakat Önderlik öyle bir tanrıça kültürü yarattı ki, her şeye rağmen hem halk içinde hem de cins mücadelesinde büyük bir tempoyla yani özgür toplumu kurmadaki belirleyici rolünü ortaya koyuyor. Kadın savaş içerisindeki mücadelesi ile herkese ve her bakımdan kadının gücünü göstermiştir. Sokaklarda annelerimiz ve kız kardeşlerimiz, dağlarda kadın yoldaşlarımız bu mücadelenin dinamik gücü olduklarını ortaya koydular. İnanıyorum ki Önderlik çizgisinde doğru bir cins mücadelesi ile dünyadaki tüm kadın ve erkeklere, Kürt kadınının tanrıça kültüründeki ısrarını ve toplumun korucu rolünü oynadığını gösterecektir. Tanrıçalaşan kadın şehitlerimiz, duruşları ile irade, fedai yaşam tarzı ve bağlılıkları ile bu potansiyeli açığa çıkarmıştır. Örgütün içinde Önderliğin yaratmaya çalıştığı özgür erkek ve kadın yaratımını tam yerine getiremediğimden dolayı başta tanrıçalaşan tüm şehitlerimize, kadın yoldaşlara ve tüm Kürt annelerine eylemimle özeleştirimi vermeye çalışacağım.

Onur ve şerefiyle savaşıp büyük dönüşümler yapan kahraman Kürt halkına

Her millet ve toplum kendi özgürlükleri için savaştılar, savaşıyorlar ve şehit veriyorlar. Tabii biz hiçbir halkla kıyaslanmayacak kadar katliamlardan, soykırımlardan geçirildik. Kürt ve Kürdistan kelimesi adına dünya üzerinde hiçbir şey bırakılmak istenmiyordu. Böyle bir zulme başkaldırmak öyle kolay olamazdı. Önderlik bir bir toplumun kangrenleşmiş haline çözüm bularak onları yeniden diriltti. Kürt halkı yeniden dirilmenin verdiği ruhla özgürlük hareketine katıldı ve her şeyi ile destek oldu. Çünkü tarihte Kürtler hep kendi gelenekleri ile yaşamış ve gelişim göstermişledir. Ta ki Türkler Anadolu'ya gelip bizden yardım alıp, güç olana kadar. Kürtler için yaşam Türklerle aynı çıkarlar doğrultusundaydı. Fakat Türkler hiçbir zaman bize karşı samimi ve doğru yaklaşmamışlardır. Güç olduktan sonra bizi hep ikinci plana atmışlar ve asimile etmek için ellerinden geleni arkalarına koymamışlardır. Biz beraber içtiğimiz bir tas suyun değerini bilirken, onlar o bir tas suyun içine zehir koymasını kendilerine layık görmüşlerdir. Kürtçe ve Kürt giysileri giymek suç sayılmış ve öldürülmüşüz. Bizler Şêx Saîdleri, Seyîd Rızaları, Alişerleri ve Koçgirîleri unutmadık ve unutmayacağımız için bugün özgürlük mücadelesini durmadan yükseltiyoruz. Dünyada her halk kendi dilini konuşurken bizlere kendi dilimiz yasaklandı. Bir toplum kendi dili, rengi, cinsi ve kültürü ile yaşayamıyorsa, nasıl o toplumun var olduğunu söyleyebilirsiniz. İşte Kürtler için can alıcı nokta burasıdır. Yani Kürt ve Kürtlük adına ne varsa yok etmeye ve bizi de bu duruma mahkummuşuz gibi alıştırmaya çalışmışlar ki, reflekslerimiz yok denilecek kadar azalmış. Başka bir yerde bir toplumun dilini, bayrağını, rengini inkar edin, kıyametler kopar. TC yöneticileri gelip Amed'de "Kürtçe medeni bir dil değil, anadilde eğitim hakkı tanımayacağız" diyor. Bir başkası bizim bayrağımıza "paçavra" diyor. Bir başkası Kürtlere her türlü soykırımı reva gören açıklamalar yapıyor ve bütün bunlar karşısında biz sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz. Biz bu kadar kendimiz olmaktan çıkarılmışız. Onur, gurur, şeref ve yurtseverliğe dair azıcık bir damarımız bile varsa bu bizim için her gün serhildan ve her yeri ayağa kaldırma gerekçesidir. Kürt halkının ayağa kalkması ve mücadelesine olan bağlılığı inanın tüm medeniyetlere örnek oluyor. Evlatlarını tereddütsüz özgürlük savaşına gönderiyorlar. Fakat Kürt ve Kürtlük adına hassasiyetimiz ve duyarlılığımız çok gelişmemiş. Hiç kimse gelip Amed gibi bir yerde rahat rahat her şeyi konuşmamalı, bu onun ölüm fermanı olmalı. Kimse gelip halkın seçtiği kişileri halkın içinden alma cesareti göstermemelidir. Kimse o değerli annelerimize dokunamamalıdır. Kimse mücadelemizin yaratıcısı olan Önderliğimize saldırı düşüncesini bile aklına getirme cesaretini gösterememelidir. Bunlar bizim her şeyi topyekun savaş alanına çevirme nedenimiz olmalıdır.

Kürt halkı kahramanlıkları ile mücadeleye her zaman sahip çıkmıştır. Fakat içinde olduğumuz süreç çok daha yüksek düzeyde sahiplenmeyi ve direnişi yükseltmemizi gerektiriyor. Bu gereklilik, tüm maddi ve manevi şeylerden önce gelmelidir. Artık Kürtler Önderlikleri ile özgür ve statüye kavuşmuş bir Kürdistan'da, ne pahasına olursa olsun özgür yaşamalıdırlar. Bizim için bu süreç bunları gerçekleştirmeyi farz kılıyor. Bizler dünyanın en eski halkı olarak kendi hür ve özgür iラademizle kendi kendimizi yönetmek ve yaşamak istiyoruz. Kürt halkı içine girdiği kararlılıkla bunu gerçekleştirecektir.

Gençler tarihe yön veren duruşları ile toplumun en dinamik gücü olduğunu ispatlamışlardır. Kürdistan gençleri için ise, artık her yeri eylem alanına çevirmeli ve gerilla saflarına katılarak mücadeleyi daha da başarıya götürmelidir. Kürt gençleri, Kürt halkı ve Önderliği etrafındaki ateş çemberini daha da büyüterek sürece katılmalı ve özgürlüğün teminatı olmalıdır.

Kürt halkının yükselen mücadelesi karşısında bizler gerilla olarak ancak pratiğimiz ve eylemlerimiz ile cevap olabiliriz. Kürt özgürlük gerillaları olarak Kürt halkının özgürlüğü için kanımızın son damlasına kadar hep mücadele edip savaşacağız. Eskiden Kürtlüğümüzden hep utanıyor, lanetlenmiş bir halk olarak gösterilip başımızı hep öne eğiyorduk. Fakat şimdi Kürtler özgürlükleri için savaşıyor ve mücadelesi ile var olduğunu gösteriyor. Artık kimseye karşı boynumuzu eğmeyeceğiz. Kim bizi kurbanlık koyun yerine koymaya çalışırsa biz onu kurbanlık yapmalıyız. Kürtler için derlerdi; iki Kürt yan yana geldi mi anlaşamazlar, mutlaka kavga ederler. Önderlik öyle bir Kürt ruhu yarattı ki şimdi her yerde milyonlarca Kürt aynı mücadele için ayağı kalkıyor. Bu büyük kalkışla beraber düşmana son darbeyi iyi vurmak gerekiyor. Bu bilinçle sizlerin bir evladı olarak, halkımın bu onurlu özgürlük mücadelesinin şehidi olmak benim için büyük bir görevdir.

Her yurtsever insan bu sürecin getirdiği görev ve sorumlulukla mücadele etmeli ve bulunduğu her evi, mahalleyi örgütlemeli ve direnişi geliştirmelidir. Şunu hiçbir Kürt unutmamalı: Kürtler hep yalnız bırakılmış ve kimsesizleştirmiş bir halktır, kimseden medet ummamalıyız. Bize yapılan her saldırı karşısında dünyanın gözü görmüyor, kulakları duymuyor, sesi çıkmıyor. Bu gerçekler bizi daha çok birbirimize bağlamalıdır. Ancak böyle özgürleşebiliriz.

– An Azadî An Azadî!
– Her Bijî Têkoşîna Kurd!
– Bijî Partiya Karkerên Kurdistan!
– Önderliğe Özgürlük,
Kürdistan'a Siyasi Statü!
– Bê Serok Jiyan Nabe!

Aileme

Her insan belirli bir bilinçlenmeden sonra bir amaç için yaşar. 20 yaşıma kadar size layık olmaya çalışarak, hep yaşamımı düzenlemeye çalıştım. Sizin iyi bir çocuğunuz olmaya çalıştıkça aslında ülkemden ve halkımın gerçekliğinden uzaklaşıyordum. Yurt ve özgürlük sevdası gelişmiyordu. İnanın benim üzerimdeki emeğinizi ve çabanızı bildiğim için bunun cevabını ancak özgürlük mücadelesinde özgür yarınlar için savaşarak verebileceğimi düşünüyorum. Kimse kendi çevresinden bağımsız kendini ele alamaz. Sizi mutlaka özledim. Sizi andığım zamanlar çok oldu. Aslında şunu söylemek gerekirse; benim üzerimde belirli emekleriniz vardı. PKK'ye katılma kararımı biliyordunuz. Bilmenizi belki ilk başta istemiyordum. Ama zamanla iyi ki gitmeden bu konuları tartıştık ve bana katıldığınızı düşünüyorum. Yani size açık ve net bir biçimde neden katıldığımı söyledim. Örgüt içerisindeyken zamanla benim annem Kürdistan'ın değerli yurtsever annelerinden biri olmaya başladı. Ailem ise Kürt halkı olmaya başladı. Evim gittikçe Kürdistan oldu. Hayatım gittikçe PKK oldu. Arkadaşlarım gittikçe özgürlük savaşçıları, yoldaşlarım oldu. Küçücük dünyam gittikçe evren oldu. Annemin iyi bir aile evladı olmaktan çok Önderliğin iyi bir militan adayı olma bilincim oldu. Aslında söylemek istediğim, PKK çok farklı ve ben halkım için savaşmak istedim. İnsan PKK'de çok değer ve bilinç kazanıyor. Bilinç kazandıkça daha çok seviyor. Örgüt, kimseye zorla iş yaptırmaz, ama beni savaşa göndermesi için örgütü bir hayli zorladım. Yarın eylem haberimi duyarsanız inanın bu benim istemim ve örgüte dayatmamla olmuştur. Kim ne derse desin bunların dışındaki hiçbir şeye inanmayın. Anne biliyorsun, ben en gizli şeylerimi de sana söyledim. O zaman nasılsa şimdi de bunu böyle başın dik bir şekilde tililliler çekerek karşılamanı istiyorum. Bu eylemim sizi örgüte daha çok yakınlaştırsın. Hatta gençlerimiz onur ve gurur içerisinde yaşayacakları PKK'ye katılsınlar. Benim bildiğim; ailem artık bu işe sonuna kadar bağlanacak, özgürlük mücadelesini büyük kararlılıkla sahiplenecektir.

Anneme,

Ben senin evladın olarak büyüdüğüm için bazı konularda gerçekten çok şanslıyım. Senin o boyun eğmez yönün ve otoriten karşısında hep etkilenmiştim. Tam bir Kürt annesi profilin vardı. Şimdi bir gerilla annesisin ve buna göre davranmanı senden istiyorum. Her gerilla artık senin evladın olmalı. Bana içinin yandığı kadar yoldaşlarımı da yaşa ki biz büyük yüreklerle bu mücadeleyi zafere ulaştıralım. Senden tek bir istediğim daha var. O da eylemimi duyduğunda başın dik, gururlu, onurlu bir şekilde tililliler çekerek karşıla. Gözlerinde tek bir damla yaş olmamalı. Siz annelerin değeri çok büyüktür.

Babama,

İnan ki senin için ne yazacağımı bilemiyorum. Ne zaman ve ne kadar zor durumda olsan da bizi iyi yetiştirmeye çalıştın. Duygusal ve onurlu oluşunuz benim üzerimde de yansımasını bulmuştu. En azından dünyaya sizin evladınız olarak gelmem, benim için bir şanstı. Size toplumda tek küçük kelime söylenmemesi için dağlarda mücadeleme elimden geldiğince dürüst ve samimi katılmaya çalıştım. Sizin verdiğiniz terbiyeye bir de örgüt terbiyesi eklemeye çalışarak, halkımın özgürlük savaşçısı olmaya çalıştım. Bunu başarırsam size ve bu özgürlük çizgisine layık olduğumu, bu çizginin doğru bir temsilcisi olduğumu gösterecektir. Baba, senden de annem gibi bu olayı karşılamanı istiyorum. Erkan, Eylem ve Mazlum Doğan'a çok selamlarımı söylüyorum. Onlar da kendi halkı için doğru bir temelde savaşsınlar, en büyük onur ve gurur özgürlük için savaşmaktır. Benim üzerimde emeği olan amcalarım, dayılarım, teyzelerim yengelerim, halalarım ve tüm akrabalarıma selamlarımı gönderiyorum. Gençlerin ise benim için hep ayrı yerleri olmuştur. Sizler de ne pahasına olursa olsun hep Kürt halkı için savaşmalısınız. Kendinize layık göreceğiniz tek şey, PKK etrafında doğru bir mücadelenin sahibi olmaktır. Şimdi tek tek isim yazsam çok olur. Fakat herkese verdiğim değer ortadaydı, iyi biliniyor. Ve bu şekilde beni mazur görürseniz sevinirim. Belki içinizde bazıları katılmıştır (ben sadece Agit arkadaşı biliyorum) fakat yine de daha çok katılmanız gerekiyor. Burada samimi, doğru ve içten arkadaşlık yaptığımız tüm dostlarımıza da selamlarımı söylüyorum. Tüm korku kapılarını kırıp Kürt gerçekliğinin içine girin ve sizi ne kadar hoş karşıladığını, ısıttığını göreceksiniz. Annem şahsında tüm yurtsever annelerin ve babam şahsında tüm yurtsever babaların ellerini öpüyorum. Evlatlarınız sizlere layık oluyor. Ben de layık olursam ismim ERİŞ AVENT GEVER diye anılırsa çok mutlu olurum, mezar taşıma bile bu ismi yazın.

– Bijî Serok Apo!
– Yaşasın özgürlük ve demokrasi mücadelemiz!
– Kahrolsun uluslararası 15 Şubat komplosu!

Devrimci selam ve saygılar
Eriş Avent Gever
11 Şubat 2012

Fedailik PKK'nin yaşayan özüdür

Adı, soyadı: Ramazan YILMAZ
Kod adı: Andok (Rezan) Farqin
Doğum yeri ve tarihi: Farqin 1986
Mücadele katılım tarihi: 2007
Şehadet tarihi ve yeri: 25 Mayıs 2012, Pınarbaşı/Kayseri

Adım Rezzan Andok, 1986 Diyarbakır Silvan doğumluyum. Aslen Batman'ın Kozluk ilçesi Beştarak(Golaye) köyündenim. Devlet baskısı ve ekonomik sebeplerden kaynaklı aile Amed'in Farqin ilçesine göçtüğünden dolayı orada doğup büyüdüm. Ailem yurtseverdir. Özellikle çalışmaların yoğun olduğu ve bu çalışmaların ciddi bir biçimde çevrede de etkisini gösterdiği bir dönemde yurtseverliğini korumuş, düşman karşısında duruş sahibi olmuş bir geleneğe sahiptir. Bunun yanında içinde büyüdüğüm çevre de aynı biçimde bir tuttum sahibi olduğu için partiyle tanışmam çok zor olmadı. Çatışmaların Farqin'e yayıldığı, devletin kontra-gerilla örgütlemesi, Hizbullah'ın katliamları, faili meçhullerin yoğun olduğu dönemi yaşamam partiye olan ilgi ve katılımım üzerinde ciddi bir etkisi oldu. Yaşanılan olaylar, devletin aile üzerindeki baskısı (özellikle babamın o dönemde sık sık gözaltına alınıp işkence görmesi), düşmana büyük öfke ve intikam duygularımın gelişmesine neden olurken bununla birlikte örgüte büyük özlem ve tutkuyu yarattığını, küçük yaşta olmama rağmen yaşanılan çelişkilerden bu sonuca ulaştığımı söyleyebilirim. Ancak o dönemde pratik anlamda yapabileceğim bir gücün olmadığı kadar pratiğe sevk edecek bir bilincimin de geliştiğini söyleyemem. Daha çok ailenin de desteğini tam alarak düşmanın yozlaştırma mekanı olan okula yöneliyordum. Ailenin değimi ile ''Büyük adam olma'' istemi ve çabasını veriyordum. Çünkü böylesi korkunç düşmana ancak büyük adam olunarak cevap vereceğime inanıyordum. Zamanla oluşan kişiliğin düşmana darbe vurmayı bir yana düşmanla bir işbirliğinin geliştiğini hissetmeme rağmen bunu aileye, çevreye anlatabilmek büyük bir ikna gücü ve çabayı gerektiriyordu. Bunu yapacak kapasitem yoktu. Ancak her zaman başvurduğum dostluk ilişkilerimle güç olmayı, düşmana karşı öfkemi canlı tutma yönelimi içerisindeydim. Şunu hiç unutmamam gerektiğine inanıyordum: Düşmana karşı öfkem ve partiye olan tutkum büyüdükçe büyük özlem ve büyük "İNTİKAM" gerçekleşecekti.

PKK'de yaşam kendini özgürlük değerlerine adamaktır

Genç yaşlarda çalışmalara başladım. Çalıştıkça Önderliğin yaratımlarını görüyor, heyecanlanıyor ve moral alıyordum. Ama hala bir teorik birikimim yoktu. Sadece duygularım ve düşmana olan kinim örgütlenmemi sağlıyordu. Belli oranda çevremdeki arkadaşlarımı harekete geçirmeye yetiyordu. Ama sorumluluk ve bilinç geliştikçe, Önderliği anlamaya, doğru bir mücadeleye yönelmem gerektiğini hissediyordum. Çok iyi biliyordum ki bende oluşan kin ve nefret kendi açımdan başlangıç için büyük bir etki oluşturmuşsa da partiye tam olarak fedai bir biçimde katılma yönünden yetersiz kalıyordu. Her insanın hayatında dönüm noktaları ve yeni oluşumlara sebep olabilecek tarihi önemde olaylar olur. Kendi açımdan da bu olaya denk, bu noktaya denk bir kaç olaya değinmek isterim. Birincisi, '92 veya '93 döneminde çevremde milis örgütlemesi biçiminde oluşan birimler vardı. Bir seferinde bu gruplarından biri devlet güçleri ile yaşanan çatışma sonucu saatlerce direnmiş sonunda da dört şahadet yaşanmıştı. Bu şahadetlere uygulanan bazı yöntemler insanın kabul edebileceği tarzdan değildi. Direniş sonucunda şehit düşen: Hadi, Feremez, Nazmi ve Vedat arkadaşların cenazeleri ile oynanmış, beyinleri çıkarılarak tavada kızartılmıştı. Onurlu ve vicdanlı bir insan sadece bu olayı bile kendisine esas alırsa dünyanın en büyük kinini taşır ve düşmana çok büyük bir intikam duygusu geliştirmesine yeter. Bu olayı hatırladığımda insanlığın ne hale düşürüldüğünü sorguluyorum.

İkincisi: Önderliğin '99'da uluslararası komplo sonucu esir düşmesi ve yaratılmak istenen ortam. Kendi açımdan ciddi bir şok etkisi yaratmış ve Önderliğe büyük tutkuyu geliştirmiştir. Sanki her şey bitmiş ve tek tek herkes alınıp öldürülecek havası vardı. Bu tabii ki Önderliğin Kürt halkı için neyi ifade ettiğini açıklamak açısından önemli bir olaydır. Yani herkes bitmişti. Çünkü Önderlik Kürt halkı için her şeydi.

Üçüncü önemli bir olay olarak da yavaş yavaş katılmaya başladıktan sonra 2006 kışında Viyan Soran arkadaşın şahadeti bende ciddi bir sarsıntı yaratmış ve ciddi anlamda yoğunlaşmaya sevk etmişti. İlk defa "FEDAİ" kavramıyla tanışmış, arayışlarımın bu yönlü bir seyir kazanmasını sağlamıştı. Özgürlük mücadelelerinde egemen sistem sinsi, komplovari, kirli yöntemlerle direnişin önünü kesmeye çalışıp, bastırmaya yönelmiştir. TC devleti de fırsat bulduğu her dönemde halka, harekete ve Önderliğe pervasızca yönelmiştir. Özellikle Önderliğe dönük tecrit koşullarını ağırlaştırarak İmralı sisteminin ağır koşullarını bir koz olarak kullanmaya ve bunu kadro ve halka kabul ettirmeye çalışmıştır. Kuşkusuz düşman bunu kadro ve savaşçıların etkisiz olduğu dönemlerde yapmıştır. Bu yönüyle İmralı tecridinin yaşanması başta kadronun cevapsız, direnişsiz, zayıf olduğu dönemlerde ağırlaştırılmaktadır. Ağır yönelimler geliştikçe fedai duruşların çıkması olması gerekenleri ifade etmektedir. PKK özgürlük tutkusunun Kürdistan'da canlanmasının zeminini, Kürdistan da fedai kişilik, duruş ile yaratmış ve fedai bir mücadelenin gerçekliğini oluşturmuş bir partidir. Bunun için diyoruz ki "fedailik PKK'nin yaşayan özüdür." Fedai bir parti ve bunun en büyük fedaisi Önderlikdir. Bundan kuşku duymak ve gerekeni yapmamak en büyük ihanettir. Fedailik her zaman halkın toplumun ve bireyin özgür irade ve vicdani sorumluluk olarak en özgür eylemi ve en büyük yoldaşlığın zirveleştiği odaktır. Fedailer güvendikleri değerler için eylem yaparlar. Biz de en büyük amaç bu yönüyle Önderliğe bağlılık, Önderlik çizgisinin sevilen bir yoldaşı ve fedaisi olmaktır. Bireyin bu gerçekliği görüp yapabileceği en kısa zamanda özgürlük mekanı olan dağlara ve onun yoldaşlarının yoldaşı olmak kararını vermesi gerekmektedir.

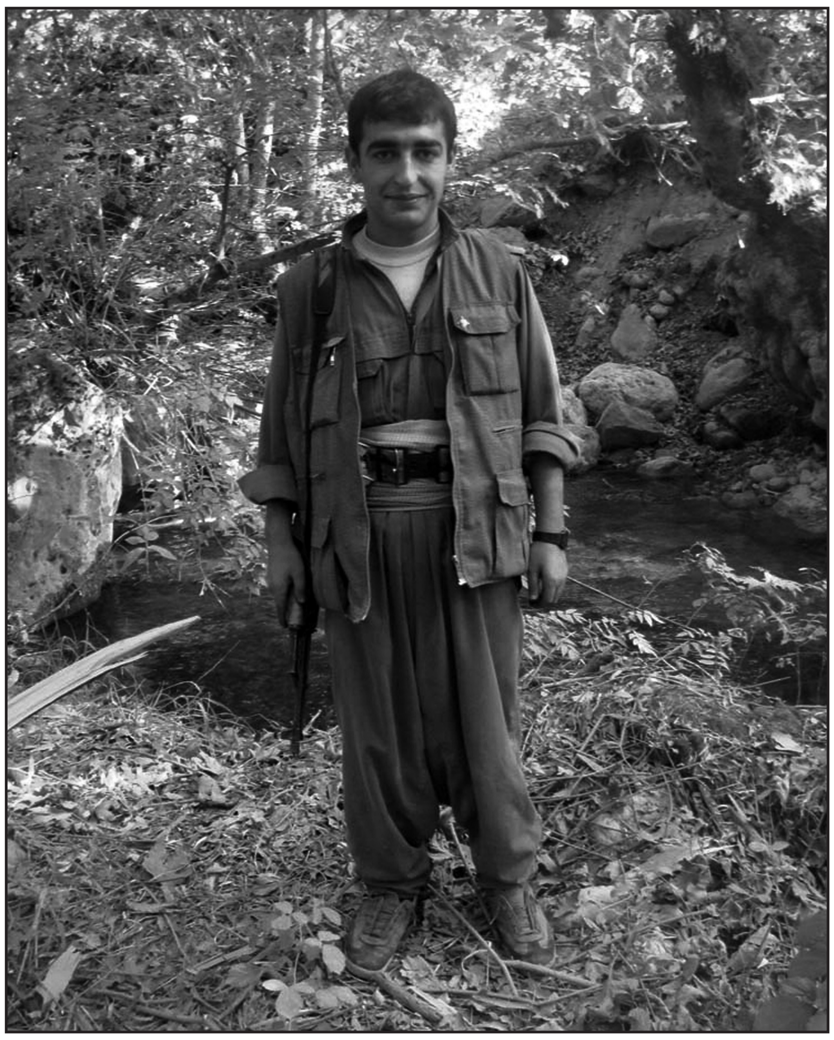

Beş bin yıldır sömürülen kadın değerlerinin eylemcisi tüm dünya güçlerini karşısına alan en büyük savaşçı Önder Apo'nun eylemcisi, yine yüzyıllardır herkesin kendisine göre sömürülüp değerleri gasp edilen Kürdistan ve halkının bir eylemcisiyim. En önemlisi kapitalist sistemin genlerime kadar işlediği kendi öz değerlerime ulaşma yönünde bir eylemciyim ve ben çocukluk hayallerimin gerillasıyım. Bu müthiş bir sorumluluk ve aynı düzeyde bir mücadeleyi gerektirmekteydi. Fiziki olarak katılmış ama bazı his ve duyguların dışında her yönü ile sistemin oluşturduğu bir kişi ile karşı karşıyaydım. Paramparça edilmiş bir kişilik ile ancak sürüm sürüm sürünerek bir savaşım verilebilinirdi. Bu tabii ki yetmiyor, ciddi bir bilinç örgütlülük ve eylem istiyordu. İşte dağlar, gerilla ve eğitim bunun ilacıydı. Kendi değerleri ile yozlaşan kişiliğim aşılması çok zor bir anlamı ifade ediyordu. Zorlanmıyor muydum? Kesinlikle zorlanıyordum ama moral, irade, azim ve fedakarlık gerillayı ayakta tutan değerlerdir. Bunlarla yaşandığı sürece oluşuyor ve hedefime yaklaştığımı düşünüyordum. Yoldaşlarımı ve gerilla yaşamını seviyorum. Bir ilke olarak yaşama kendi irademle katılmayı esas aldım. Oluşan irade tamamıyla Önder Apo'nun yarattığı değerler ile açığa çıkıyordu. Yaşamak için savaşmak, büyük savaşabilmek için de doğru yaşamak gerekiyordu.

PKK'de yaşam kendini tüm özgürlük değerlerine adamaktır. Bu yönüyle bizler artık kendimizin değil tüm insanlığındık. Çünkü Önder Apo kadar hiç kimse tüm insanlık için bir ruh ve bilinç yaratmamıştı. Önder Apo'nun yaratmış olduğu paradigma tüm insanlığa hitap ediyor. Bizler katılacaksak bu paradigmaya göre, savaşacaksak bu paradigmaya göre savaşmak zorundayız. Bende olduğu gibi kuşkusuz herkesin birçok gerekçe ve intikam duyguları vardır. Önemli olan bunları örgütlemek, düşmana büyük darbe vuracak düzeye getirmektir. Bizler Önderlik ile buluşmadıkça bir hiçiz. Bunun için düşmana büyük vuracak koşulları barındıran partiye katılmak gerekiyor. Varsa bir gücümüz parti ile yoğurmamız gerekiyor. Ancak partileşerek büyük bir savaşım verilebileceğinden hiç kuşku duymamak gerekir.

Ancak zafere kilitlenmiş bir savaşçının yaşamı anlamlı olabilir

Tüm bunların yanında birey yaşarken, kendini oluştururken, belli amaçlar doğrultusunda kendine yön vermek durumundadır. Amaçlar kişinin yaşadığı ortam ve o dönemdeki koşullar çevresinde belirlenir. Yine vicdani bir yansımanın ifadesi olarak da açığa çıkar. Kendi amacımı belirlerken beni en çok etkileyen olgunun vicdan olduğunu söyleyebilirim. Sorgulamalarım bana her zaman bazı gerçekleri açık bir şekilde gösteriyordu. Ben yaşamımı belirlerken; Önderlik gerçeği, halk gerçekliği ve parti gerçekliklerini göz ardı edemezdim. Bu yönüyle bir karar verilirken bu çerçevede olmasına özen gösterdim. Dolayısıyla amaç büyük ve Önderlik gerçekliği ile bütünleşmeliydi. Yine Kürt halk gerçekliğine denk bir çıkış ve partilileşmiş bir militan ile yola başlanmak zorundadır. Kendimi bunlar ile kıyasladığımda çok büyük ve ciddi bir çaba verdiğime inanıyordum. Çabamım büyük olması bende belli dönemlerde amacımdan uzaklaştıran bir duruşu göstermiş olsa da kendimdeki kararlılık ve bağlılığın canlanması ile her zaman amacıma ulaştığıma inandım. PKK oluşmuş ve yaşanılan yeni bir yaşamın mekanıydı. Önder Apo da bunu en çok yaşayan ve yaşatandı. Dolayısıyla yönelimlerin olduğu ve Önder Apo'ya saldırıların gerçekleştiği dönemlerde gelişen fedai duruşlar beni amacımda netleştirdi. Daha öncede belirttiğim gibi bu saldırılar bütün yetersiz yoldaşlığımızın bir sonucuydu. Bu noktada ben de diğer yoldaşlar gibi tarihin bir daha tekerrür etmemesine katılıyordum. PKK gerçekliğinde saldırılar Kemal'ce, Hayri'ce, Mazlum'ca durdurulur. Önderliğe yönelimi durdurmak Zîlan'ca bir tavrı göze almakla gerçekleşebilir. Ben de bunlardan kopuk bir yaşamı asla kabul edemezdim, etmeyeceğim de.

Gelinen aşama, yaşadığım dört buçuk yıllık gerilla yaşamı beni bu gerçeklikleri görmeye yöneltti. Çok değerli, anlamlı yoldaşlıklar yaşadım. Harun Ahmet, Azat, Tirej Erdal ve şu an bile her an her saat şehadet haberlerini aldığımız bir çok yoldaşımız. Tabii ki hiçbir mücadele bedelsiz başarıya ulaşamaz. Ancak bizler, son dönemlerde verdiğimiz bedeller ile bu savaşı başarıya götürmemiz gerekiyordu. Halkımız her gün işkence tutuklama yaşarken, çocuklarımız artık ihanet etmeyecek hayaller kurmamak için 5 yaşından alınıp eğitilmek bir yana öldürülüyor, işkence görüp tutuklanıyorlar. Gerçekten de tarih hiç bir zaman böyle bir düşman ile karşılaşmamıştı. Tarihte yaşanılan tüm savaşların bir kuralı, ilkesi, ahlakı vardı. Ama T.C ve AKP bu kural ve ilkeler bir yana ahlaksızlaşmış bir gerçekliğin somut ifadesidir. Ahlaksızlık en somut bir biçimde taçlandırılıyor. İmralı tecridini görmeyen, sarsılmayan iliklerine kadar hissetmeyen bir kişinin militanlığından, savaşçılığından, yurtseverliğinden, insanlığından kuşku duymak gerekir. Bu gerçekliği görüp de PKK'nin yaşayan özüyle bütünleşmeyip kendini, bu özle yani fedailikle gerçekleştirmeyen kişilik kesinlikle unutuyor, duygusuzlaşıyor, direngenliğini yitiriyor ve teslimiyeti yaşıyordur.

Kürt gerçekliğinde hisler, duygular, sevgiler ve umutlar körelmişken Önder Apo bunları tekrar canlandırdı. Hissettiği için Zîlanca tavırlar açığa çıktı. Sevdiği için Fikriler, Semalar oluştu. Direndiği için Beritanlar tanrıçalaştı. Ve zalimler tarihin en büyük direnişi ile karşı karşıyadır. Ancak bu zalimler tarihin en büyük savaşına da kendini hazırlamışlardır. O zaman bizim yapabileceğimiz kendimizi en büyük savaşa hazırlamak ve fedaileşmektir. Bu yönü ile bende kendimi fedai eyleme hazırlarken yaşamın ne kadar güzel olacağını görebilmekteyim. Yaşamı sevenler ancak büyük eylemler yapabilirler. Çünkü bizler özgür yaşamı yaratmak için bir mücadelenin içindeyiz. Zilan'ca tavır sergileme isteminin bende müthiş bir heyecan yarattığını belirtebilirim. Zilan en büyük sorumluluk duygusudur. Ve ben bu süreçte kendimi sorumlu hissediyorum. Büyük bir çıkışın yaşanması gerektiğine inanıyorum. Biliyorum ki şuanda benim gibi yüzlerce arkadaş var. Hareketimizin belirttiği gibi düşman bunu bildiği için baharın gelişinden müthiş korkuyor ve köşeye sıkışmış her yere pervasızca saldırıyor. 2012 senesi, PKK'nin tarihten almış olduğu direniş geleneği ile bir başarı ve özgürlük yılı olacaktır. Buna katkı sunmak, bunun savaşçısı olmak en onurlu pratik olacaktır. Ve kesinlikle zafere yakın olduğumuza inanmak zorundayız. Zafere kilitlenmiş bir savaşçının yaşamı anlamlı olabilir. Bizler kesinlikle düşman karşısında elini kaldırmış bir gerçekliğin savaşçıları değiliz. Biz buna ihanet deriz. Bizler bin sefer ölür ama yine kalkıp düşmana mermi sıkmasını kendine esas alan ve düşmanı bin kere öldüren bir gerçekliğin savaşçılarıyız. Bizler bize yaşama hakkı vermeyen, yaşamı haram eden ve yaşatmayan bir gerçekliğe karşı savaşanlarız.

Bir halk ancak Önderliği ile var olur

Biz özgürlük savaşçıları kendimizi savaşın sanatıyla donatır ve savaş alanına öyle çıkarız. Bizler kadınla kölece yaşamı ve bunun ifadesi olan güdülerle yaşamayı değil kadınla anlamlı, özgür, onurlu bir yaşamın aşığıyız. Kadına aşığız. Çünkü kadın toplumsallığın oluştuğu merkezdir. Bizler kadınla beraber savaşırken, güzelleşiyor, güzelleştikçe seviliyor, sevildikçe de özgürleşiyoruz. PKK yaşamı yönünü anatanrıçaya dönmüş öyle savaşıyor. Bunun içindir ki erkek, devlet, iktidar bir korku içerisindedir. O da biliyor ki bu savaş zafere ulaşırsa adalet, eşitlik, doğallık, iyi, güzel, gerçek sevgi ve aşk tekrar canlanacak; kar, çıkar, sömürü ortadan kalkacaktır. Bunu gören insanlık tüm gücü ile ana kadına dönecek ve özünü yaşayacaktır. Kadın köleliğin kalktığı mekanlar, özgür mekanlardır. Biz bu mekanlarda yaşamış bireyler olarak özgürlüğe olan tutkumuz gereği kadınla yaşamayı ve savaşmayı anlamlı buluyoruz. PKK'de kadın savaşmasını bilen, boyun eğmeyen, melekleşen, özgür yaşayan, erkeğe teslim olmayandır. Yaşanan bazı düşkünlükler PKK'nin özüyle çelişmekte, ne PKK erkeğini ne de kadınını temsil etmektedir. Biz buna müthiş karşıyız ve yaşamayacağız. Nasıl ki yıllardır içimizde teslimiyeti yaşayan anlayışlar son süreçte bir bir açığa çıkmışsa, kadına yaklaşımda güdüsel, düşürücü anlayışlar da yerle bir edilecek ve tümden bitecektir. PKK'deki kadın bunu hak etmiyor, diyoruz. Bunu yaşamamak için bilinç, irade, örgütleme, savaş, Önderlik felsefesine bağlılık gerekmektedir. Biz kendimizi ancak bununla donatırsak özgürlüğe yürüyebiliriz. Biz bu yürüyüşlerin yoldaşıyız. Kadının yoldaşı olabilmek, kadınla beraber savaşabilmek, zafer elde edebilmek zihniyet devrimini gerçekleştirebilmek bizim vazgeçilmezimizdir. Onun için kadın özgürleşmedikçe toplum özgürleşemez, diyoruz. Kürt toplumunun özgürlüğü kadın özgürlüğünden geçer, diyoruz. Çünkü erkek kendini yalana dayandırır. Yalanla oluşturulmuş bir sistemle yıllarca savaşıyoruz. Kürt kadını hiç bir zaman bu sistemin kadını olmadı, sürekli direndi. Belki günümüz gibi elinde kleşi, bombası, ağır silahı yoktu ama sevgisi ile dili ile kültürü ile direndi. Özü ile yaşadı ve doğurduğu çocuklarına aktardı. En çok şiddetle karşılaşmasına rağmen yılmadı, umut ve ışık gördüğü her düşünceye bağlandı, aşık oldu. Ama kandırıldı, metalaştı, tecavüze uğradı. Kimse bu kadınlar Önderliğe nasıl bu kadar bağlıdır dememeli, gerçeklik tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Önderlik erkeği öldürmüştü. Bu gerçeği görüp savaşmayan, Önderliğe katılmadan bir kadın nasıl dayanabilir ki. Bir militan erkek ya da kadın bu gerçeklikten asla uzaklaşarak yaşayamaz, uzaklaştığında düşer, gelenekselleşir ve sistemi yaşar. Biz de yaşanan sorunların kaynağında da bu uzaklaşma yatmaktadır. Biz Ronahi, Beritan, Berivan, Viyan , Nuda, Dicle, Bese, Tekoşin, Çiçek ve Zilan tarzını yaşamsallaştırdığımız oranda aşkımızı güçlendirebiliriz.

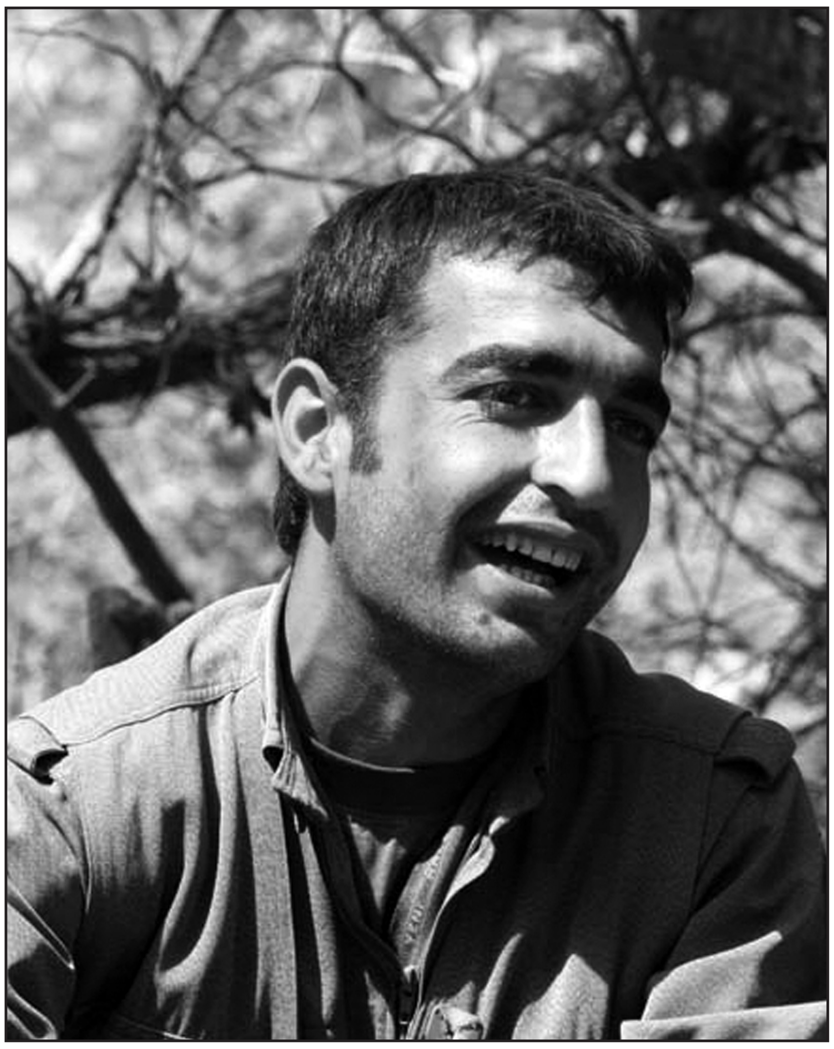

Zafer ve özgürlük tutkusu ile Önderliğine bağlı bir halkın çocuğu olmak gurur verici bir duygudur. Tüm soykırım, imha-inkar ve gasp ile karşılaşan Kürt halkı PKK ile yeniden direndi, dirildi. Tam anlamıyla yeniden yaratıldı. Kürt halkı özgürlük mücadelesine binlerce çocuğunu feda etti. Yetmiyor birçok çıkışta en büyük fedai duruşları sergiledi. Tarih boyunca var olma-yok olma savaşımının içinde olan bu halk Önderlik ile artık varlığını kanıtlamış ve özgürlük mücadelesine kollarını sıvamış bir konuma gelmiş bulunmaktadır. Bu halkın geleceği artık kendi elindedir. Özgür olacaksa kendisi, köle olacaksa yine kendisi karar verecektir. Kürt halkı şunu çok iyi biliyor: İmralı'da tutsak bırakılan Önder Apo değil Kürt halkının özgürlük tutkusu, mücadele azmidir. Önderliksiz bırakılmayı bir kader olarak bize kabullendirmek istiyorlar. Hayır, beş bin yıldır Kürt halkı Önderini arıyor ve bulmuştur. Bu bir kader de olsa onu alıp değiştiriyoruz. Bir halk ancak Önderliği ile var olur. Bu saatten sonra artık kimse Kürt halkını birbirine düşman edemez, yok edemez ve savaştıramaz. Önder Apo Kürt halkının zihni, ahlakı, politikasıdır. Bir toplum ancak ahlak, zihniyet ve politika ile ayakta durabilir, varlığını sürdürebilir. Onun için Önderlikle en çok bütünleşmemiz gereken bir dönemden geçiyoruz. Tabii ki Bekolarımız hala var ama onlar bizim için artık bitmiş gücünü yitirmiştir. Bu gerçekleri gördükçe de kahrolmaktadırlar. Önder Apo işbirlikçiliği, ihaneti ve teslimiyeti yok etme savaşımında büyük devrimler yaratmıştır. PKK halkı ile bütünleştiği bir dönemden geçmiştir.

Topyekün bir saldırı var. Bizlerde ancak topyekün direnerek bu komployu boşa çıkarabiliriz. Önderlik kendi açısından yaratmış olduğu yeni paradigma, felsefe, taktik ve strateji ile komployu boşa çıkarmış, "görüşmeye çıkmıyorum" tavrı ile yeni dönemin ruhunu yansıtmıştır. Bizler de bu ruha denk bir duruş ile süreci karşılamamız gerekiyor. Ruh direniş ruhudur. Ruh serhildan ruhudur. Ve artık zafer, özgürlük ve başarının tam zamanıdır. Buna inanıyor bunun da fedaisi olduğumuz için çok şanslıyız. Değil tutuklama, gözaltı, soykırım, asimilasyon bu halkı durdurduramaz. Bin tane atom bombası da olsa artık bizi durduramaz.

– Bîjî Serok Apo
– Bîjî raperina gelekî
– An jîyanek azad an jî ne dana jîyankırın
– Yaşasın özgürlük mücadelemiz

Aileme

Raporuma yazdığım tüm noktaları sizin de anlayacağınızdan hiç şüphe duymamakla beraber başta size hitaben bir yazı yazmama kararını vermiş olsam da özellikle düşmanın basın oyunlarından haberdar olmanız için bir kaç noktayı dile getirmek istedim. Belki yapacağım eylem televizyona, basına farklı yansır kaygısı ile sizin beni anladığınıza inanıyor, size müthiş bağlı olduğumu belirtiyorum. PKK'de kararları hiç kimse vermez, tarihi sorumluluklar ve vicdani muhasebeler insanı karar almaya götürür. Şunu iyi bilmenizi isterim: Bu yaşam tamamıyla kendi irademle seçilmiş ve bu tarzda bir eylemi de ben kararlaştırdım. Gerillada yaşadığım süre boyunca sizi çok özledim. Bir kaç kere arama ve ulaşma fırsatı bulsam da hem sizin hem de kendimi hazırladığım eylemim için güvenlik noktasında sıkıntı yaratacağını düşündüm ve aramadım. Bu eylemle onurlanacağınızı biliyorum. Siz de biliyorsunuz ki fedailerin arkasından ağlanmaz, gurur duyulur. Bunun için diyorum, beni güçlü karşılayın düşmana olan kininizi haykırın, kültürünüzü ve dilinizi koruyun. Bu noktada bir özeleştiri vermek istiyorum; gerilla ortamında dımılki konuşacak çok arkadaş olmadığı için ben son süreçteki çabama rağmen tam olarak dilimi koruyamadım. Ama rüyamda kendimde ve hayalimde hep öyle konuştum. Fazla bilgi sahibi olmadığım için tam olarak kimin ne iş yaptığını, öldüğünü bilmiyorum ama tüm insanlarımı sevdiğimi, onlar için mücadele ettiğimi bilmelerini isterim. Sadece babamı bir kaç kez TV'de gördüm yıpranmış ve yaşlanmıştı. Sağlığına dikkat etmesi gerektiğini düşünüyorum. Benim böylesi bir mücadelenin içine girmemde katkılarını unutmayacağım. Onun için borçluyum, böyle bir tarzla ödeyeceğime inanıyorum. Canım anam, benim katılacağımı ilk senin hissettiğini anladığımda korkmuştum. Sonra anladım ki sen sonuna kadar benimlesin. Ve ben senin için de savaşıyorum, bunu biliyordun. Sen tüm annelerin acısını her zaman hissettin. Güçlü olmanı istiyorum. Senin vermiş olduğun ahlak, terbiye ve eğitimin olmasaydı bu günlere gelemeyeceğimi biliyorum. Bunun için ben aslında senin eyleminim. Sana aşığım, bağlıyım seni çok seviyorum. Ve kesinlikle diyorum ağlama beni sahiplenmek istiyorsan güçlü olman gerekiyor, sonsuz sevgilerimle oğlunuz REZZAN

Devrimci selam ve saygılar
Rezan Andok

ANDOK VE ERİŞ YOLDAŞLARIN İZİNDE

2012 YILINI BÜYÜK ZAFER YILI YAPALIM

baştarafı 32'de

Karşımızda iflah olmaz gözü dönmüş insanlık düşmanı bir rejim var

Kalleşlik sıfatının binyıllık tarihi süreç içerisinde kime yakıştığını insanlık netçe görüyor. Kaldı ki Türk faşizmini, AKP yönetimini, Kürtlere dayatılan soykırım rejimini sadece kalleşlikle tanımlamak bile çok yetersiz ve hafif kalıyor. Bu rejim kalleşliğin de ötesinde bir katliam rejimidir, bir soykırım rejimidir, bir diktatöryadır. Hitler faşizmini de geride bırakan bir diktatörlük biçimidir. Dünyada hiçbir diktatörlüğün yapmadığını yapacak kadar insanların kimliğini, dilini, ismini yasaklayacak, böylece cismini anlamsız hale getirecek kadar insanlık dışına düşmüş bir katliam rejimidir. Böyle olduğu için bu kadar tanınmaz bir duruma tarihsel süreç içerisinde kendini getirmiş olduğu için bugün herkesle çatışmalı konumdadır. Kendinden başka neredeyse dost bulamayacak kadar bir yalnızlık ve tecrit içine düşmüştür. Bu tecrit olmanın, yalnızlığın öfkesini halkımızdan çıkarmaya, dolayısıyla da eşi görülmeyen insanlık dışı bir katliam rejimini, faşist rejimi halkımıza dayatmak istemektedir. Bu konuda kendisini de kurtarmayı ifade eden bütün çabalara rağmen batakta debelenmekte, ölüme gitmekte kesin bir ısrarın sahibi olmaktadır.

Önder Apo'nun Türkiye'yi de kurtarmayı ifade eden, Türk toplumunu özgür ve demokratik yaşama çekmeyi içeren bütün aydınlatıcı, çözümleyici çabalarına; özverili ve çözümleyici yaklaşımlarına rağmen AKP rejiminin, AKP faşizminin çözümsüzlükte, kültürel soykırımdaki ısrarı, artık bu rejimin iflah olmazlığının, kendini değiştirme, dönüştürme kabiliyetine sahip bulunmadığının açık kanıtı olmaktadır. Geriye kalan bu kokuşmuş rejimi yıkıp atmaktır. Bu çürümüş cesedi gömmek gerekmektedir. Yoksa Türkiye toplumuna da, çevresindeki bütün halklara da büyük kötülük yapılıyor. İnsanlık için dayanılmaz, öldürücü kokular yayıyor. İnsanlığı tehlikeli bir çatışma süreci içerisine çekmek istiyor. İşte Ortadoğu'daki tutumu göz önünde… Irak'a, İran'a, Suriye'ye yaklaşımı, bütün Arap alemiyle çatışmalı durumu gözler önünde. Ermenilere, Rumlara yaklaşımı gözler önünde.

Karşımızda gerçekten de iflah olmaz, gözü dönmüş insanlık düşmanı bir rejim var. Kendisinin var olması için her şeyi yok edecek kadar faşist, gözü dönmüş, katliamcı, soykırımcı bir rejim var. Bu gerçeği elbetteki çok iyi görmeliyiz, doğru anlamalıyız. Kendi gerçek yüzü, hile, kalleşlik, zulüm ve katliam olmasına rağmen dönüp bu sıfatlarla herkesi suçlamaya çalışacak kadar da kendinden geçmiş, kendini esas alan bir yapıdadır. Dolayısıyla artık bu rejim gerçeğini doğru ve tam anlamanın, ona gerçek, özgürlükçü, insani cevabı vermenin zamanıdır. İşte Eriş yoldaş "artık sözden çok, eylem zamanıdır. Bundan dolayı eylemim sizi aydınlatacaktır" derken bu gerçeği ifade etmektedir. Düşman gerçeğini, AKP gerçeğini, onun karşısında alınması gereken doğru, devrimci ve özgürlükçü tutumu ifade etmektedir. Bu biçimde de süreci aydınlatmakta, bize doğru yolu göstermekte, devrimci, intikam mücadelesine bizi çağırmaktadırlar. Artık hiçbir tereddüde, muğlaklığa yer bırakmayacak kadar AKP'nin faşist, sömürgeci ve soykırımcı yüzünü ortaya koyarak bu konuda Önder Apo'nun yaptığı tahlilleri somut bir ifadeye kavuşturarak, bunun karşısında devrimci, yurtsever, intikamcı duruşun ne olması gerektiğini ve bunun nasıl gerçekleştirilmesi gerektiğini bize öğretmektedirler. Bu anlamda gerçekten de fazla söze gerek yoktur. Andok ve Eriş yoldaşlar gerçeği, onların ortaya koydukları fedai ruh, direniş eylemi düşman gerçeğini, sömürgeci gerçekliği net bir biçimde aydınlatmaktadır. Bunun karşısında devrimci yurtsever tutumun ne olması gerektiğini de somut bir biçimde ortaya koymaktadırlar. Bu anlamda Andok ve Eriş yoldaşlar gerçeği, onların gerçekleştirdikleri fedai eylem gerçeği bizim için bir yol göstericilik, aydınlatıcılık ve ne yapmamız gerektiği konusunda da kesin bir emirdir, talimattır. Biz artık bundan sonra bu emir ve talimat temelinde yürüyeceğiz. Bu emrin gereğini yerine getirmek için çalışacağız, savaşacağız. Bu emrin gereğini pratikte başarıyla yaptıkça da kazanacağız. Önder Apo'nun özgürlüğünü, Kürdistan'ın özgürlüğünü, Kürt halkının komşu halklarla birlikte özgür ve demokratik bir yaşamı kardeşçe gerçekleştirmesini sağlayacağız.

Andok ve Eriş yoldaşlar gerçeği bize Önderlik gerçeğini doğru anlamanın, ona doğru katılmanın ve Önderlikle doğru bütünleşmenin ve yoldaş olmanın yolunu netçe gösteriyor. Bu bakımdan da son derece açık ve emredici bir gerçekliği ifade ediyorlar. Önder Apo'ya bağlılığın, ona sahip çıkmanın öyle ağlayıp sızlamakla, ah vah etmekle olmayacağını, yine sadece kendine zarar veren bir tutumla gerçekleşmeyeceğini; tersine her şeyden önce Önderlik gerçeğini doğru anlamak, doğru duymak, hissetmek, ruhumuzla, duygumuzla, düşüncemizle Önderlik gerçeğiyle bütünleşen bir düzeye ulaşmak, ardından da Önderlik ilke ve amaçları doğrultusunda son gücümüze kadar başarı çizgisinde yaşayıp mücadele etmek olduğunu, bu temelde gericiliğe, düşmana vuran, özgür ve demokratik yaşamı yaratan bir tutumu ifade ettiğini netçe gösteriyorlar. Bu anlamda da son derece aydınlatıcı, düzeltici ve emredici bir gerçeklikleri var. Bu büyük direnişin en başta Önder Apo'ya yöneltilen saldırılara karşı bir direniş olduğu, bunun intikamını alma, hesabını sorma direnişi olduğu tartışma götürmüyor. Bunun için de düşmana onun anladığı dilden en ağır darbeyi vurmak gerektiğini, istemeseler de son çare olarak bu yoldaşlarımız görüyor ve uyguluyorlar. Böylece doğru Önderlik anlayışını, Önderlikle doğru yoldaş olmanın tutumunu, Önderlik militanı olarak üzerlerine düşen görev ve sorumluluğun ne olduğunu ve onu nasıl yerine getireceklerini netçe ortaya koymuş oluyorlar.

Eriş yoldaş "size olan bağlılığımı, özgür yaşama olan büyük tutkumu bir daha göstermek istiyorum" diyor. Böyle bir eylemin Önderlikçe tasvip edilmediğinin bilincinde olduğunu da belirterek, "ancak size yapılan alçak saldırılar, halkımızın her gün sokaklarda katledilmesi, yüce kahramanlık sergileyen yoldaşlarımın kahpece kimyasal silahlarla yok edilmeye çalışılması bize doğanın kanunu olan ve amacımıza ulaşmak için mecburu zor kullanımını, yani ölmemek için öldürmeyi tek seçenek olarak önümüze koyuyor" diyor. Eğer gerçekten insanlık dışı bir vahşetle, saldırıyla yüz yüze olunmasa, eğer gerçekten çok yüce amaçlar için olmasa, eğer gerçekten son çare olmasa tabii ki böyle bir eylemi gerekli görmüyor. Ama gerçeklerin o kadar çok derinden farkındaki her şeyi ifade ederek böyle bir eyleme yönelmenin büyük bir zorunluluktan kaynaklandığını, insanca yaşayabilmek, özgürce var olabilmek için başka çarenin kalmadığını ifade ediyor. Önderlik gerçeğini anlama, Önderliği doğru kavrayarak onu hayata geçirme düzeyi işte böyle ortaya çıkıyor. Andok yoldaş bu durumu, "tecridin ağırlaştırılması Elefterya, Erdal, Dengtav ve Derwişleri yaratmıştır. Ben de bunlardan kopuk bir yaşamı asla kabul etmeyeceğim" diyerek netçe ortaya koyuyor. Eylemlerinin Önderliğe bağlılığın gereği olduğunu, Önderlik gerçeğiyle bütünleşmeyi ifade ettiğini, Önderliği sahiplenmeyi ve savunmayı içerdiğini ve dolayısıyla Önderlik şahsında Kürt halkını, Kürdistan'ın özgürlüğünü, bölge halklarını, özgür insanlığı sahiplenip savunmaya çalıştıklarını net bir biçimde ortaya koyuyor.

"Biz Önderlik ile buluşmadıkça bir hiçiz"

Andok yoldaş AKP hükümetiyle birlikte TC yönetiminin tamamen ahlaksızlaştığını ifade ediyor. Bu temelde de şu çarpıcı tespiti yapıyor; "İmralı tecridini görmeyen, sarsılmayan, iliklerine kadar hissetmeyen bir kişinin militanlığından, savaşçılığından, yurtseverliğinden, hatta insanlığından kuşku duymak gerekir" diyor. İşte böyle bir tespite dayalı olarak militanlığın, yurtseverliğin, insan olmanın bir gereği olarak bu büyük direniş eylemine yöneliyor. Onda bu cesareti ve kararlılığı yaratan kesinlikle bu bilinçtir. İmralı sistemini ve ona karşı direnen Önderlik gerçeğini bu düzeyde derinden anlama, kavrama durumudur. Ruhuyla, duygularıyla, düşüncesiyle Önderlikle bütünleşme, Önderliği duyma, hissetme ve anlama, onu yaşayıp yaşatma gerçeğine ulaşma durumudur. Andok yoldaş Önder Apo'nun Kürt halkı açısından nasıl büyük bir anlam ve değere sahip olduğunu şu çarpıcı cümleyle net bir biçimde ortaya koyuyor; "Önder Apo Kürt halkının zihni, ahlakı ve politikasıdır" diyor. Devamla, "biz Önderlik ile buluşmadıkça bir hiçiz" diyerek aslında Önderliksiz yaşamın Kürdistan'da bir yaşam gerçeği olmadığını, böyle bir yaşamın anlamlı yaşam, özgür yaşam olamayacağını net bir biçimde ortaya koyuyor. Bu duygu ve düşüncesini şu cümleyle de pekiştiriyor; "Zafer ve özgürlük tutkusuyla Önderliğine bağlı bir halkın çocuğu olmak gurur verici bir duygudur" diyerek gerçekten de Önderliğin Kürt halkı açısından nasıl bir anlam ifade ettiğini, Önder Apo öncülüğündeki Kürt halkının zafer yürüyüşünün ne anlama geldiğini, bunun içinde yer almanın hele hele bunun militanı olmanın ne büyük onur verici, yüce bir tutum ve duygu ifade ettiğini büyük bir heyecanla ve net bir biçimde ortaya koyuyor. Şurası çok net bir gerçeklik ki; Andok ve Eriş yoldaşların eylemleri tümüyle Önderlik çizgisinin, Önderlik gerçeğinin uygulanması oluyor. Aslında Önderlik gerçeğinin günümüzde içinde bulunduğumuz süreçte militanca sahiplenilmesinin ve yaşanmasının nasıl olması gerektiğini tartışılmaz bir kesinlikle bize gösteriyor. Bu anlamda da Andok ve Eriş yoldaşların eylemleri bizim için bir Önderlik emri, Önderlik talimatı olma özelliği taşıyor. Onlar eylemleriyle bize bu süreçte Önderlik militanının ne yapması ve nasıl mücadele etmesi gerektiğini açıkça göstermiş oluyorlar. Bu anlamda hem bir talimat hem de bir yoldaşça çağrı olma özelliği taşıyorlar. Bizim de bütün bir hareket ve halk olarak bu büyük çağrıya cevap vereceğimiz ve bu talimat temelinde hareket ederek, gereğini günün yirmi dört saatindeki yaşamımızda ve pratiğimizde başarıyla yerine getireceğimiz kesindir.

Eylemleriyle olduğu kadar Eriş yoldaş mesajıyla da bize bu çağrıyı yapıyor. Önderlik etrafındaki ateş çemberini daha da büyütmemiz gerektiğini bize emrediyor. Dolayısıyla "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla Önderlik etrafında ateş çemberini, devrimci direniş temelinde daha da geliştirerek süreci Önder Apo'yu savunma ve özgürlüğünü sağlama süreci haline getireceğimiz kesin tutumumuz oluyor.

Andok ve Eriş yoldaşlar, doğru Önderlik bağlılığının en seçkin temsilcileri oldukları gibi doğru partileşmenin ve yoldaşlaşmanın da en seçkin temsilcileri olma özelliğini kesinlikle taşıyorlar. Parti ve gerilla mücadelesi içerisinde son derece duyarlı, dikkatli, kendilerini Önderlik çizgisinde eğiterek görevlere sahip çıkmayı esas alan tutumları zaten bütün yoldaşlarca biliniyor. Onlar hep iyiliğin, güzelliğin, doğruluğun temsilcisi oldular. Büyük bir sorumluluk duygusunu temsil ettiler. Genç yaşlarına rağmen yok edilmek istenen bir halkı kurtarma ve insanlığın özgürlük mücadelesine katkıda bulunma gibi büyük bir görev ve sorumluluk altına kendilerini soktular. Her zaman cesaretin, fedakarlığın ve yoldaşça bağlılığın büyük temsilcisi olarak hareket ettiler. Böyle büyük bir eyleme yönelirken bile tıpkı Mehmet Hayri Durmuş yoldaşın 14 Temmuz ölüm orucu direnişini başlatırken "mezar taşıma borçlu yazın" demesi gibi, eylemlerini bir özeleştiri olarak kabul etmemizi

> **"Karşımızda gerçekten de iflah olmaz, gözü dönmüş insanlık düşmanı bir rejim var. Kendisinin var olması için her şeyi yok edecek kadar faşist, gözü dönmüş, katliamcı, soykırımcı bir rejim var. Bu gerçeği elbetteki çok iyi görmeliyiz, doğru anlamalıyız. Kendi gerçek yüzü, hile, kalleşlik, zulüm ve katliam olmasına rağmen dönüp bu sıfatlarla herkesi suçlamaya çalışacak kadar da kendinden geçmiş, kendini esas alan bir yapıdadır"**

RAMAZAN YILDIZ (ANDOK FARQÎN)
ŞEHİT CENGİZ ÖZEK (ERİŞ DILDAR)

isteyecek denli bir mütevazılığın, alçak gönüllülüğün sahibi olduklarını netçe ortaya koydular. Bu tutum ve sorumluluk duygularını Andok yoldaş mesajında “Zilan, en büyük sorumluluk duygusudur ve ben bu süreçte kendimi sorumlu hissediyorum, büyük bir çıkışın yaşanması gerektiğine inanıyorum” şeklinde ifade etti ve o büyük direniş eylemini böyle bir sorumluluk duygusunun gereği olarak yerine getirdi. “Ancak zafere kilitlenmiş bir savaşçının yaşamı anlamlı olabilir” diyerek de kendisini bir zafer eylemcisi kıldı. Andok yoldaş, “Yoldaşlarımı ve gerilla yaşamını seviyorum” diyerek PKK’ye ve özgürlük mücadelesine nasıl büyük bir duyguyla, tutkuyla bağlı olduğunu netçe ortaya koyuyor. Yoldaşlık bağlılığının, sevgisinin partileşmenin, dolayısıyla zafere kilitlenmiş bir militan gerçeği haline gelmenin temel ölçütü olduğunu netçe gösteriyor. Eriş yoldaş bu gerçeği “insan PKK’de çok değer ve bilinç kazanıyor. Ben öz kimliğime PKK’de ulaştım. Benim asıl adım Eriş Avent Gever’dir ve bu hep böyle kalacaktır” diyerek partileşmenin, partiye katılmanın nasıl yeni bir kimlik kazanma olduğunu, yeni bir kişilik edinme olduğunu, kendini yeniden yaratmayı ifade ettiğini netçe göstermiş bulunuyor. Parti ve gerilla yaşamının, yoldaşça yaşamın kendisini ne kadar mutlu kıldığını Eriş yoldaş şu çarpıcı cümlelerle ortaya koyuyor; “ben hiçbir mutluluğun doğru yoldaşlık ve özgürlük savaşçısı olmanın verdiği gurur kadar değerli olduğunu sanmıyorum” diyor. Yine mücadelesini sürdüren biz yoldaşlara hitap ederken “sizinle geçirdiğim tek bir dakika bile bana çok heyecan vermiştir” diyor. Bu sözlerin anlamı son derece açıktır. Süreci doğru anlamanın, Önderliğe doğru katılmanın, Önderlik çizgisinde doğru militanlaşmanın kesinlikle partileşmekten, parti yaşamından mutluluk ve heyecan duymaktan, yoldaşlar birliğine her şeyiyle katılmaktan geçtiğini netçe ifade etmiş oluyorlar. Böylece parti birliğini bozan, parti yaşamını zedeleyen her türlü tutum ve anlayışın ne kadar büyük bir tehlike, yanlış olduğunu netçe ortaya koyuyorlar. Bütün bu sözleriyle, geçen süreçteki yaşamlarıyla ve son eylemleriyle bize doğru yoldaşlığın, birlik olmanın Önderlik çizgisinde partileşip sıkı bir örgütlülüğe kavuşmanın süreci anlamak ve zafer yaratıcı bir direniş eylemi geliştirebilmek açısından ne kadar hayati önem taşıdığını göstermiş bulunuyorlar. Yoldaşlığın en büyük kuvvet, en yüce değer olduğunu, yeni özgür insanı, militan Kürdü yoldaşlık bilinci ve duygusunun yarattığını, Önder Apo’nun da bu yoldaşça yaşamı yaratarak düşmanın Kürt toplumunda gerçekleştirmek istediği bölünüp parçalanmayı ortadan kaldırıp bu büyük demokratik ulus birliğinin yolunu açtığını netçe gösteriyor ve ifade ediyorlar. Bu yoldaşlarımız mevcut söz ve eylemleriyle bizi daha çok birlik olmaya, daha iyi örgütlenmeye, daha fazla partileşmeye, dolayısıyla gücümüzü çok daha ileri düzeyde birleştirerek düşmana karşı öldürücü darbeler vuracak bir düzeye ulaştırmaya çağırıyorlar. Dahası çağrı olmaktan da öteye bize böyle olmayı her bakımdan emrediyorlar. Eriş yoldaş şunu açıkça ifade ediyor; “biz eylemimizle şehitlik mertebesine ulaşacağız, ama inanıyoruz ki bizim yerimize gelenler Kürdistan özgürlük teminatı ve koruyucuları olarak gözümüzü arkada bırakmayacaklar” diyor. Böylece yaşamlarını ortaya koydukları, verdikleri özgürlük, eşitlik, demokrasi ve adalet amaçlarının mutlaka gerçekleşmesini bize emrediyorlar, vasiyet ediyorlar. Kendileri en değerli varlıkları olan yaşamlarını bu uğurda vererek bize bu görevin mutlaka başarılması sorumluluğunu yüklüyorlar. En büyük tarihi görev ve sorumluluk altına bizi sokuyorlar. Bir de bizlerin kendi çizgilerinde yürüyerek bu amacı mutlaka başaracağımıza dair yüksek inanç ve kararlılıklarını belirtiyorlar. Bu kadar kendine güven, yoldaşa güven, halka güven var. Bu elbette ki Önderlik çizgisiyle bütünleşmekten, Önderlik çizgisinin zafer kazanacağına, başarı elde edeceğine dair büyük güvenden kaynaklanıyor. Tıpkı Kemal Pir’in “ben bu harekette zaferi görüyorum” demesi gibi Önderlik çizgisinde mutlak zaferi gören bir bakış açısının, buradan oluşan büyük güvenin yarattığı bir sonuç oluyor bu.

Elbette Andok ve Eriş yoldaşların izinde yürüyenler; bizler Kürt gençleri, kadınları, tüm Kürt halkı bu büyük vasiyetin, talimatın gereğini mutlaka yerine getireceğiz. Düşmanın böl parçala yönet politikalarına karşı büyük bir duyarlılıkla, bilinçle mücadele edeceğiz. Parti birliğini, yoldaşlık birliğini en yüksek insani birlik olarak ortaya çıkartacağız. Kemal Pir yoldaşın öngördüğü, Önderlikle ruhsal birlik düzeyine taşıyacağız. Önder Apo’yla ruhsal, duygusal, düşüncel ve yaşam ölçülerinde birleşmeyi ifade eden parti birliğini, yoldaşlık birliğini tüm toplumun, Kürt halkının yeniden yaratılması ve diriltilmesinin yolu olarak, öncülüğü olarak geliştireceğiz. Bu temelde başlamış bulunan demokratik ulus birliğini geliştirip zafere taşıyacağız. Bu kahraman yoldaşlarımızın diğer alanlarda olduğu gibi yoldaşlık ve parti birliği konusundaki emredici söz ve pratiklerinin gereğini, onların izinden yürüyen ve amaçlarını başarmak için her şeyini ortaya koyan yoldaşlar olarak mutlaka yerine getireceğiz.

Gerillanın vuramayacağı hedef yoktur

Andok ve Eriş yoldaşların direnişleri, eylem biçimi hiç kuşkusuz devrimci halk savaşının doğru vuruş tarzının ne olması gerektiğini bize netçe göstermiştir. Başaran gerilla tarzını ortaya koymuştur. Bu bakımdan çokça tartıştığımız tarz ve taktikte yenilenme, başarıyı esas alma nasıl gerçekleşecek sorusuna kendi cephelerinden önemli bir cevabı oluşturmuşlardır. Andok ve Eriş yoldaşların direniş eylemlerinin kuşkusuz bu açıdan da değerlendirilerek doğru derslerin çıkartılması gerekir. Bir kere Andok ve Eriş yoldaşların fedai eylemi bize gerillanın her türlü hedefi her koşul altında vurma gücüne sahip olduğunu netçe göstermiştir. Gerillanın vuramayacağı hiçbir düşman hedefinin, yenemeyeceği hiçbir düşman gücünün olmadığını, gerillanın büyük bir yaratıcılık, inisiyatif ve zafer çizgisindeki vuruculuk olduğunu netçe göstermiştir. En başta bu dersi doğru bir biçimde çıkartmamız gerekir. Dikkat edilirse düşmana darbe vurabilmek için daha çok imkan ve fırsat gerekmiyor. Kararlılık gerekiyor, inisiyatif gerekiyor, ani hareket etme, karar verme gücüne sahip olmak gerekiyor. Pratik gösteriyor ki aslında yoldaşlarımız planladıklarını tam gerçekleştirmiş değiller. Vurdukları hedef, vurmayı düşündükleri ya da planladıkları hedefler değildir. Belki de tasarlayıp planladıkları hedeflerine vurma imkanını yakalayabilselerdi, direniş eylemlerinin sonuçları bundan kat kat daha fazla olacaktı. Belki de düşmana tarihinin en öldürücü darbelerinden birini vurmuş olacaklardı. Fakat o fırsatı yakalayamama durumunda bile gerillanın çaresiz, çözümsüz olmadığını gerçekleştirdikleri eylemle netçe ortaya koydular. Eğer gerçekten gereken kararlılık, netlik ile hareket ederse bir gerilla gücünün düşman karşısında sonuna kadar savaşabileceğini, mutlaka düşmana ağır darbeler vurabileceğini eylemleriyle netçe gösterdiler. Böylece gerillanın vuruş tarzının yenilmez olduğunu, sonuç alıcı olduğunu, mutlaka başaran, kazanan çizgide olduğunu ortaya koydular. Diğer yandan hiçbir düşman tedbirinin, tekniğinin, saldırısının gerillayı eylem yapmaktan alıkoyamayacağını, gerillayı kuşatıp etkisiz kılamayacağını, teslim alamayacağını gösterdiler. Koşullar ne olursa olsun biraz örgütlü ve duyarlı hareket edebilen, kararlı bir gerillacılığın her koşulda düşman tedbirlerini aşabileceğini, düşmanın ortaya çıkardığı engelleri aşarak hareket edebileceğini, düşman tekniğini boşa çıkartabileceğini ve mutlaka ezici bir darbeyi vurabileceğini ortaya koydular.

Kuşkusuz yaptıkları eylemi biçim olarak her yerde, her zaman uygulanacak bir eylem biçimi düzeyinde görmemek, ele almamak gerekir. Gerillacılıkta sonsuz yaratıcılık ilkesi vardır. Hiçbir eylem biçimi olduğu gibi tekrarlanamaz. Tekrar, gerillacılık için ölüm demektir. Ne kadar başarılı sonuç vermiş olursa olsun bir eylem biçimi ikinci, üçüncü defa tekrarlamaya kalkıldığında orada mutlaka başarısızlık ortaya çıkar. O nedenle de yenilik, yaratıcılık, gerillacılığın temel ilkelerinden birisidir. Bu bakımdan bu yoldaşların eylem biçimini olduğu gibi tekrarlamaya çalışmak, taklit etmek istemek elbette doğru olmaz ve başarılı sonuç vermez. Fakat buradan çıkartılması gereken temel ders şudur; Andok ve Eriş yoldaşların kararlılığıyla, irade gücüyle, inisiyatifiyle, yaratıcılığıyla hareket etmeyi bilmek gerekir. Onlar gerillacılığın bu temel ilkelerini eksiksiz yerine getirmişler ve günümüzün devrimci halk savaşını yürüten gerillasının nasıl bir kararlılığa, iradeye, inisiyatife, yaratıcılığa, girişkenliğe, ani karar verme ve bunu hayata geçirme gücüne sahip olması gerektiğini netçe göstermişlerdir. Bu bakımdan bu yoldaşların eyleminden, tutumundan çıkartacağımız çok önemli dersler vardır.

Fedai tarzıyla, fedai kararlılığıyla hareket edenlerin, gerilla yaratıcılığı ve inisiyatifini gösterenlerin her halükarda direnebileceğini, eylem yapabileceğini, her türlü düşman engelini aşarak, düşman tedbirini, tekniğini boşa çıkartarak mutlaka faşist sömürgeciliğe ezici darbeler vurabileceğini ortaya koymuşlardır. Demek ki gerilla çaresiz değildir. Gerilla gerçekten kararlı olursa, dikkatli hareket ederse, yaratıcı davranırsa, inisiyatifli davranırsa, kısaca modern gerillacılık ilkelerine göre hareket ederse derin gizlilik, ince kamuflaj gibi temel gerilla ilkelerini hayata geçirir ve mutlaka düşmana darbe vurmayı hedefleyen bir arayış, tutum ve pratik içinde olursa o gerillacılığın ulaşamayacağı düşman hedefi, vuramayacağı düşman gücü, ezemeyeceği düşman yapısı kesinlikle yoktur. Böyle bir gerillacılık her yerde, her türlü düşmanı vurabilir, her türlü düşman saldırısını boşa çıkartabilir. Ama elbette bunu büyük bir ustalıkla, yaratıcılıkla, inisiyatifle yapar. Yerinde ve zamanında hareket ederek yapar. Gerillacılığın vur kaç ilkesine uygun davranarak yapar. Düşmanın istediği yerde ve zamanda onunla çatışarak değil, tersine kendisinin istediği yer ve zamanda düşmanla savaşa girerek bunu yapar. Bu bakımdan da Andok ve Eriş yoldaşların direnişinden çıkartacağımız önemli dersler var. Mutlaka düzeltme yapmamız gerekiyor. Öyle çaresiz kalan, inisiyatif gösteremeyen, yaratıcı olamayan durumlardan kendimizi kesinlikle çıkartmalıyız. Düşmanla karşılaştığında tek tutumun düşmana vurmak, daha fazla vurmak olarak gerçekleşmesini mutlaka sağlamalıyız. Bu düzeyde kendine güven, kendini düşmandan üstün görme, gerektiğinde yumruk yumruğa kalındığında bile düşmana vurabileceğine dair kendinde güven ve inanç oluşturma kesinlikle gereklidir. Bu yoldaşlar öyle hareket ettiler. Düşmanın takibine rağmen eylem yapamayacak bir duruma düştüklerine kanaat getirmediler. Hem takibi fark ettiler, hem de düşmanın oyununu bozacak şekilde anında hedef belirleme, hedefe önceden planlanmasa da etkili bir biçimde vurabilme gücünü gösterdiler.

Gerilla özgür yaşamı yaratabilmek için savaşıyor

Demek ki insan isterse, kararlı davranırsa, elindeki savaş araçlarını doğru kullanırsa, büyük bir güvenle, cesaretle düşman üzerine yürürse ve mutlaka “ben bu düşmanı vuracağım, ezeceğim” kararlılığı ve inancıyla hareket ederse her koşulda, her halükarda mutlaka düşmanına vurur. Eylemleri bu gerçeği açıkça gösterdiği gibi Eriş yoldaş bize bıraktığı mesajında bu durumu, “insan gücünün sınırsızlığına ilk defa PKK içinde tanık oldum” diyerek de açıkça ifade etmektedir. Önder Apo’nun “en büyük teknik insandır. Sınırsız güç, insan gücüdür” değerlendirmesini çok iyi gördüğü, anladığı anlaşılmaktadır. PKK militanlığının böyle bir çizgide geliştiğini, gerillacılığın temel ilkelerinin bu olduğunu, bu biçimde netçe görmüş olmaktadır. Bu görüşle de “bizden bu kadar” yaklaşımını kesinlikle reddetmektedir. Onun doğru olmayan, tasfiyeci bir yaklaşım olduğunu eylemiyle gösterdiği gibi mesajıyla da net bir biçimde ifade etmektedir. Bu konuda Andok yoldaşın bıraktığı mesajlar daha anlamlı ve öğretici olmaktadır. “Zafere kilitlenmiş bir savaşçının yaşamı anlamlı olabilir” diyor Andok yoldaş.

Demek ki yaşamın anlamlı olabilmesi, başarı kazanabilmesi, sonuç verebilmesi için bir kere baştan zafere, yani başarıya kilitlenmesi gerekiyor. Başarıyı esas alması gerekiyor. Başaracağına dair kesin bir inanca, güvene, iddiaya, iradeye sahip olması gerekiyor. Ancak zafere kilitlenmişse bir savaşçının sonuç alması, başarı kazanması, dolayısıyla anlamlı bir yaşamı ortaya çıkartması mümkün olabilir diyor. İnsan gücünün, gerilla yaratıcılığının ne kadar etkili olduğunu bu sözlerle bir kere daha bize ifade etmiş oluyor. Diğer bir cümle olarak “yaşamı sevenler ancak büyük eylemler yapabilirler” diyor. Büyük eylemciliğin, başarma gücünün yaşam gücüyle bağını ortaya koyuyor. Bu söz tıpkı Kemal Pir yoldaşın “biz özgür yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz” sözünü hatırlatıyor. O büyük 14 Temmuz ölüm orucu direnişçiliğinin nasıl bir çizgide geliştiğini Andok yoldaşın sözü de netçe gösteriyor. Yaşam sevgisiyle dolu olanlar, özgür yaşama tutku düzeyinde bağlananlar, büyük bir yaşam gücüne, iradesine sahip olanlar ancak büyük eylemin sahibi olabilirler. Bu eylem bir askeri eylemse de, gerilla eylemi ise de ancak böyle bir yaşamı yaratma tutkusuyla öyle bir eylemciliği ortaya çıkarabilir. Bu durumu şu cümleyle de daha çok perçinliyor Andok yoldaş: “Yaşamak için savaşmak, büyük savaşabilmek için doğru yaşamak gerekiyordu.” Bu da gerillacılığın temel ilkesini, Önder Apo’nun tanımladığı, geliştirdiği gerillacılığın yaşam ve savaş ilkesini ifade ediyor. Yaşamla savaşı bağlama düzeyini bize gösteriyor.

Yaşamak için savaşıyoruz, savaşımızın temel amacının yaşamak olduğunu, yaşamı yaratmak olduğunu, özgür yaşama, anlamlı yaşama ulaşmak olduğunu belirtiyor. Yoldaşlarımız eylemleriyle olduğu kadar kendilerini böyle büyük bir eyleme götürecek yaşam gerçeğini bu konuda netçe tanımlıyorlar. PKK dışındaki yaşamın asla yaşam olmadığını, hiçbir biçimde insan olarak onurluca yaşamaya fırsat, izin vermediğini gördükleri, hissettikleri, yaşadıkları için PKK’ye katıldıklarını; doğru, güzel, anlamlı, insani yaşamı PKK ortamında, gerillacılıkta bulduklarını netçe mesajlarında dile getiriyorlar. Zaten böyle büyük tutkuyla en zor koşullarda bile başarılı bir eylem yapabilmeleri, onların bu konuda ne kadar net ve kararlı olduklarını açıkça gösteriyor. PKK gerçeğinin, Önderlik çizgisinin, gerilla mücadelesinin nasıl büyük bir yaşam gerçeği olduğunu, yaşamı yarattığını, Kürdistan’da özgür ve demokratik yaşamın bu temelde nasıl var edildiğini netçe ortaya koyuyorlar. Ama büyük savaşabilmek için de doğru yaşamak gerektiğini belirtiyorlar. Büyük savaşçı olabilmek için de yaşamı doğru anlamak, doğru temelde yaşama bağlanmakla bağını ortaya koyuyorlar. Yaşamak için savaşmak, büyük savaşabilmek için de doğru yaşamak, yaşamı doğru anlamak, yaşama doğru katılmak gerektiğini ifade ediyorlar. Demek ki gerilla özgür yaşamı yaratabilmek için savaşıyor. Bunun için büyük bir yaşam gücüdür, özgürlük gücüdür. Kürt halkının yeniden özgürce var olma gücüdür. Ama aynı zamanda gerillanın büyük savaşabilmesi için de doğru yaşam ilkesine kesinlikle ulaşması gerekiyor. Yaşam tarzını, hareket tarzını, vuruş tarzını mutlaka gerillacılığın doğru ilkeleri temelinde geliştirmesi gerekiyor. Doğru gerillacılık ilkelerine ve tarzına ulaşmadan, modern gerillacılık ilke ve esaslarını, ölçü ve özelliklerini pratikte doğru ve yeterli bir biçimde hayata geçirmeden demek ki büyük savaşmak mümkün değildir. Bu, Andok yoldaşın bize verdiği derstir. Bizim için talimat değerinde olan bir talebidir, istemidir. Bu gerçeği kesinlikle böyle görüp anlamak, bunun gereğine göre hareket etmeyi bilmemiz gerekiyor. Her türlü zorluğu yenmek için de değerli bir formül ortaya koyuyor Andok yoldaş; “kesinlikle zorlanıyordum, ama moral, irade, azim ve fedakarlık gerillayı ayakta tutan temel değerlerdir” diyor. Her türlü zorluğu yenmenin ilacı olarak, morali, iradeyi, azim ve fedakarlığı gösteriyor.

“Andok ve Eriş yoldaşların eylemleri tümüyle Önderlik çizgisinin, Önderlik gerçeğinin uygulanması oluyor. Aslında Önderlik gerçeğinin günümüzde içinde bulunduğumuz süreçte militanca sahiplenilmesinin ve yaşanmasının nasıl olması gerektiğini tartışılmaz bir kesinlikle bize gösteriyor. Bu anlamda da Andok ve Eriş yoldaşların eylemleri bizim için bir Önderlik emri, Önderlik talimatı olma özelliği taşıyor”

Gerillayı yenilmez kılan, her türlü düşman gücüne karşı savaşabilen, direnebilen, zafer kazanabilen bir çizgiye çeken temel değerler olarak, moral düzeyi, irade gücünü, çalışma, mücadele etme azmini, aynı zamanda cesaret ve fedakarlığı gösteriyor. Demek ki bu yoldaşların eylemleri kadar sözleri de, bize bıraktıkları mesajlar da derin dersler çıkartmamız için hazine değerinde bir zenginlik içeriyor.

Bütün bunlardan şunu çıkartıyoruz; demek ki Kayseri eylemi bir tesadüf olarak gerçekleşmemiş. Andok ve Eriş yoldaşlar her türlü düşman saldırısına, kuşatma ve takibine karşı bu düşmana ağır darbe vuran, siyaset gündemini belirleyen, düşmanın yüreğine korkular salan başarılı eylemi, bu büyük iradeleri, bilinçleri, kararlılıkları, yaşam ve savaş çizgisini, Önderlik görüşleri temelinde doğru ve tam anlamalarıyla gerçekleştirmişler. Bütün bunlar bir tesadüfle olmamış. Bilinçle bağı var, kararlılıkla bağı var; gerillacılığı doğru anlamak ve kendini gerillacılığın temel ilkelerine doğru bağlamakla kesinlikle bağı var. İşte biz bu bağı görmeli, bu temelde bu büyük eylemin savaş tarzı ve taktiği açısından, gerillalaşmak açısından bize verdiği dersleri doğru ve yeterli bir biçimde çıkarıp özümsemeliyiz. Andok ve Eriş yoldaşlar gerçeğini gerillacılık açısından, savaş çizgimiz açısından, askerileşme açısından anlamak ve onların izinde doğru yürümek, ancak böyle mümkün olur.

Andok ve Eriş yoldaşların eylemleri bir savaş çağrısıdır

Andok ve Eriş yoldaşlar gerçeği, gerçekleştirdikleri tarihi direniş eylemiyle net bir biçimde ortadadır. Bu konuda gerçekten çok söze gerek yoktur. Eriş yoldaşın ifade ettiği gibi, artık sözden çok eylem zamanıdır. Bu direniş üzerine çok konuşmak ve tartışmaktan çok, temel dersleri doğru ve yeterli bir biçimde çıkartarak onları özümsemek ve yirmi dört saat gerillacılık şiarı çerçevesinde bu ölçü ve özellikleri başarıyla hayata geçirmeyi bilmektir. İşte bu da şehitler gerçeğini doğru anlamayı gerektiriyor. Süreci doğru ve tam anlamayı, düşman karşısında büyük bir kin ve öfke oluşturmayı gerektiriyor. Elbette bu, her şeyden çok Önderlik gerçeğini doğru anlamak, derinliğine kavramak, irademizi Önderlik iradesi ile, ruh, duygu, düşünce ve yaşam tarzı düzeyinde bütünleştirmeyi bilmeyi gerektiriyor. Parti gerçeğini, yoldaşlık gerçeğini, parti örgütlenmesini ve birliğini, Önderlikle ruhsal birlik düzeyinde ele alıp büyük bir coşkuyla, heyecanla yaşamayı, gerçekleştirmeyi ifade ediyor. Partileşmenin temel ölçüleri oluyor. Yine gerillacılıkta doğru ve başaran tarzın ne olduğunu ve nasıl oluştuğunu bize netçe gösteriyor. 4. Stratejik dönem gerillacılığının nasıl olması gerektiğini, savaş tarzının ve çizgisinin nelerden oluştuğunu net bir biçimde ortaya koyuyor. Devrimci halk savaşının nasıl bir ruhla, anlayışla, tutumla, tarzla yürütülüp başarıya götürüleceğini, devrimci halk savaşı gerillacılığının nasıl olacağını, bunun vuruş tarzının, yaşam tarzının, örgüt ve kararlılık düzeyinin nelerden oluşması gerektiğini tartışmaya yer bırakmayacak kadar net bir biçimde önümüze koyuyor. Savaşta başarının öyle teknik güce, büyük kuvvete, daha fazla imkana dayanmadığını, tam tersine zafer kazanan, başaran bir savaşçılığın temel özelliklerini doğru anlama, kararlı davranma, inisiyatif ve yaratıcılık göstermeyle gerçekleştiğini, kendini bu tür ölçü ve özelliklerle donatan bir gerilla savaşçılığının her halükarda düşman saldırılarını kırma ve düşmana ezici darbe vurma gücüne sahip bulunduğunu net bir biçimde ortaya koyuyor.

O halde buradan öğreneceğimiz çok şey var. Andok ve Eriş yoldaşların duruşundan, tarzından, eylemlerinin sonucuna bakarak öğreneceğimiz, çıkaracağımız çok husus var. Gerillacılığın kendini burada yenileme ve kazanma imkanı, fırsatı var. Bu eylem temelinde gerillacılıkta geliştirdiğimiz değişim ve düzeltme çabalarını tarz ve taktikte yenilenmeyi sağlayarak gerçekleştirme mümkündür. Önderlik savunmaları temelinde doğru anlayışın, tarih anlayışının, güncel anlayışın ne olduğunu içinde bulunduğumuz sürecin bize yüklediği temel tarihi görev ve sorumlulukların neyi içerdiğini gördük, anladık. Bu temelde kendimizi eğitip yenilemek, 4. Stratejik dönemin zafer kazanan gerillası haline getirebilmek için anlayışta, sistemde, tarzda ne tür düzeltmeler yapmamız gerektiğini, neleri değiştirip yenilemekle yükümlü olduğumuzu, uzun süredir yürüttüğümüz tartışmalar, eğitimler, toplantı ve kararlarla netçe belirledik. Şimdi Andok ve Eriş yoldaşların bu başarılı eylemleri ise bütün bunların hayata geçirilmesi, eteğe kemiğe büründürülmesi oluyor. Bütün bunların başarıyla uygulanabileceğini, söz değil eylem gerçeği olduğunu ve her halükarda pratiğe geçirilebileceğini gösteriyor. Dolayısıyla doğru gerillacılığın nasıl olması gerektiğini, nelere dayanması gerektiğini, hangi ilke ve özelliklere dayalı olarak yürütülmesi gerektiğini bize netçe gösteriyor. Andok ve Eriş yoldaşların bu emredici çizgilerinde yürümeyi bilmemiz gerekiyor. Bu kahramanların yoldaşları olarak, onların ortaya koyduğu başarı çizgisinde kararlılıkla yürüyerek, zafer kazanan başaran gerillacılığı mutlaka yaratmamız gerekiyor. 2012 yılını büyük devrim yılı, büyük zafer yılı, Önder Apo'ya özgürlük ve Kürt sorununa çözüm yılı haline getirmeyi mutlaka gerçekleştirmemiz gerekiyor.

Andok ve Eriş yoldaşların direnişleri bir ruhtur, o ruhla dolmalıyız. Andok ve Eriş yoldaşların direniş eylemleri bir emirdir. Yirmi dört saat bu emrin gereklerini başarıyla yerine getirebilmeliyiz. Andok ve Eriş yoldaşların eylemleri bir savaş çağrısıdır. Bu çağrıya devrimci halk savaşını geliştirerek zafer kazanan bir gerillacılığı yaratarak cevap vermeliyiz. Andok ve Eriş yoldaşlar gerçeği Önderlik gerçeğimizi doğru anlama ve bu gerçeğe katılma tutumudur. Onlardan Önderliği doğru anlama ve Önderliğe doğru katılarak bütünleşmeyi öğrenmeliyiz. Andok ve Eriş yoldaşlar gerçeği bir partileşme ve birlik olma çağırısıdır. Bu çağrıya parti ve demokratik ulus birliğini en ileri düzeyde geliştirerek cevap olmalıyız. Bu temelde Andok ve Eriş yoldaşların bize bıraktıkları mektupları tüm yoldaşlara sunuyoruz. Bütün komutan ve savaşçı yoldaşları Andok ve Eriş yoldaşların söz ve eylemleriyle bize verdikleri mesajları doğru anlamaya ve özümsemeye, onların izinde yürüyerek devrimci halk savaşını zafer çizgisinde geliştirmeye, bu temelde 'Önder Apo'ya özgürlük ve Kürdistan'a statü' hamlemizi 2012 yılında büyük bir devrim atılımı olarak başarı çizgisinde gerçekleştirmeye çağırıyoruz.

Haziran ayıyla birlikte yeni bir hamle sürecine girdik. Haziran ayı mücadele tarihimizin fedailik ayı oluyor. Zilanlaşmanın, Semalaşmanın, Gulanlaşmanın ayı olmayı ifade ediyor. Dolayısıyla tüm yoldaşları Zilan, Gulan ve Sema yoldaşların fedailik çizgisinde kahramanca yürümeyi bilmiş Andok ve Eriş yoldaşlar gerçeğini doğru ve tam anlayarak, bu temelde Apocu fedai militan çizgiyi yaşam ve savaşımızda tam gerçekleştirerek bu yeni özgürlük hamlemizi başarıyla yükseltip zafere taşımaya çağırıyoruz.

Üretici ve yaratıcı bir gerilaydı Hozan

Adı, soyadı: **Fehrezat NEZİR**
Kod adı: **Hozan XEZALÊ**
Doğum yeri ve tarihi: **Qamişlo, 1980**
Katılım tarihi: **1999, Qamişlo**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 2007, Erzirom**

1999'da Önderliğimiz şahsında özgürlük hareketine karşı gerçekleştirilen uluslararası komplo sürecinde Kürt halkının gösterdiği öfke, geliştirdiği direniş, taktire şayandır. Doğu'da, Güney'de, Kuzey'de, Avrupa'da, dünyanın her yerinde Kürt halkı büyük bir direniş gösterip Önder Apo'yu sahiplendi. Yediden yetmişe onlarca Kürt yurtseveri kendini ateş topu yapıp Önderlik etrafında kenetlendi. Onlarca yoldaş fedai eylemi gerçekleştirdi. Komployu düzenleyen güçler bu durum karşısında şoke olup şaşkınlıklarını gizleyemediler. ABD'nin o dönemki Dışişleri Bakanı olan Albright; "Kürtlerin bu şekilde tepki vermesini beklemiyorduk" demişti. Yani Kürt halkının ortaya koyduğu direniş ve sahiplenme, komplo düzenleyicilerini dahi şaşırtmıştı. İşte böylesi bir süreçte halkımız direnişi yükseltirken, Kürt gençleri de komplonun hesabını sormak için akın akın gerillaya katılıyordu.

Bu süreçte birçok parçadan olduğu gibi, en fazla da Önderliğimizi yakından tanıyan yurtsever Güneybatı Kürdistan halkımızdan yüzlerce genç gerillaya katılım sağladı. İşte '99 sürecinde katılan arkadaşlardan biri de Hozan Xezalê arkadaştı. Hozan arkadaş, Kürdistan'ın Güneybatı parçasından Qamişlo'da doğmuştu. Parti kültürüyle şekillenmiş, oldukça yurtsever bir aileden geliyordu. Hozan arkadaşla birlikte iki kardeşi daha partiye katılmıştı. Arkadaşlar, ona sivil yaşamında hitap edildiği biçimiyle; 'Ebu Xezalê' diyorlardı.

Hozan arkadaş gerillada temel eğitimini gördükten sonra askeri birliklerde görev yapmaya başladı. Qendîl'de 2000 yılında başlayan YNK savaşında aktif yer aldı. Bu, Hozan arkadaşın ilk savaş deneyimiydi. Bu savaşta yeni olmasına rağmen en ön saflarda yer alarak ciddi tecrübeler kazanır. Sonrasında buradaki güçlerde yer alıp tüm çalışmalara katılır. Ancak Hozan arkadaşın özlemi Kuzey'dir.

Önderliğin ve hareketimizin '99'dan sonra başlattığı demokratik çözüm sürecine yönelik TC'ye yaptığı tüm çağrılar sonuçsuz kalmıştı. Bunun nedenle meşru savunma mücadelesinin yükseltilmesi için HPG bünyesinde 2003 yılından itibaren yoğun bir örgütsel, eğitsel, pratik faaliyet başlatılır. 1999'da Kuzey'de boşaltılan alanlar, burada eğitilen güçler tarafından doldurulmaya başlanır. Kuzey eyaletleri için hazırlanan güçler içerisinde Hozan arkadaş da yer alır. Önerisi kabul edilen Hozan arkadaş, bu yılın ortalarında Erzurum eyaletine ulaşır. Hedefini gerçekleştirmiştir.

Hozan arkadaş ile birlikte eyalete ulaşan yoldaşlar, olası saldırılara karşı cevap olmak için hazırlıklara başlarlar. Bu temelde 1 Haziran hamlesinin zeminini hazırlarlar. Yapılan tüm faaliyetlerde Hozan arkadaşın fedakar ve emekçi yönü, morali göze çarpardı. İğne ile kuyu kazarcasına emek sarf ederdi. Her işe herkesten daha fazla koşar, her zaman yoldaşlarının önünde olmak isterdi. Fedakarlığı yoldaşların dilinden düşmez, nerede zor iş varsa, orada Hozan arkadaş olurdu.

Erzurum eyaletinin en temel sorunu, üstlenmeydi. Bundan dolayı eyalette en çok kaybımız üstlenme nedeniyle yaşanmıştı. Hozan arkadaş, eyaletin en zor ve temel sorunu olan üstlenme çalışmalarında yıllarca kaldı, çalıştı. Günlerce uzaklıktaki erzağı çekti, sağlama aldı. Gerektiğinde sırtıyla en ağır yükleri çekmekten geri durmadı. Bu çalışmalarda gösterdiği duyarlılık, titizlik gerçekten değerliydi. Birçok arkadaşın bu tür çalışmalardan kendisini geri çekmesine rağmen, o örgütün verdiği bu görevi yerine getirmek için elinden gelen tüm çabayı gösteriyordu. Yaptığı iş çok temiz, hassas ve sağlamdı. Pratikçi özellikleri yanında çok çalışkandı. Üretici ve yaratıcıydı. Erzirom eyaletinin kazılan her mevzisinde, sığınağında Hozan arkadaşın çabası, emeği vardır. Yaşamında dürüst, sade ve mütevaziydi. Yoldaşlığı içten ve samimiydi. Hiçbir arkadaşın Hozan arkadaştan incindiğine, daraldığına tanık olmadım, duymadım da. Tüm bunlardan dolayı arkadaşlar tarafından çok seviliyordu.

Hozan arkadaşın diğer bir özelliği çok şakacı olmasıydı. Her arkadaşla şakalaşır, takılırdı. Arkadaşların moral kaynağıydı. Hozan arkadaşın olduğu yerde moralsizlik olmazdı, onun olduğu her yerde kahkahalar yükselirdi. Belli bir süre pratikte kaldığından dolayı da tecrübe edinmişti. Koşullar, zorluklar, gereklilikler onu çelikleştirmişti.

Ebu Xezalê yoldaş, ağırlıklı olarak Bağır bölgesinde kaldı. Burayı adım adım öğrendi. Artık avucunun içi gibi biliyordu araziyi. Düşmanın operasyon tarzı, taktiği konusunda da belli düzeyde hakimiyeti gelişmişti. Yapılan birçok eylemin hazırlığından tutun pratik katılımına kadar aktif çaba sahibiydi. Bu alana gelen Koçerler, Hozan arkadaşı sevip bağrına basmışlardı. Yöre halkı Qamişlo'dan Çewlîk'e, Dêrsim'e gelerek halkın özgürlük mücadelesine katılan bu genci yüreklerine oturtmuşlardı. Güvenip bağlanmışlardı. Onlar da Hozan arkadaşın şakalarına alışmışlardı.

Hozan arkadaş, 2006 yılından itibaren Kırdım alanının açılım grubunda yer aldı. İlk yıl bu alanı boydan boya gezip tanımışlardı. Erzingan Mansî'dan, Tercan'a, oradan Çermê'ye kadar olan bu hatta, alt yapı hazırlıkları yapmışlardı.

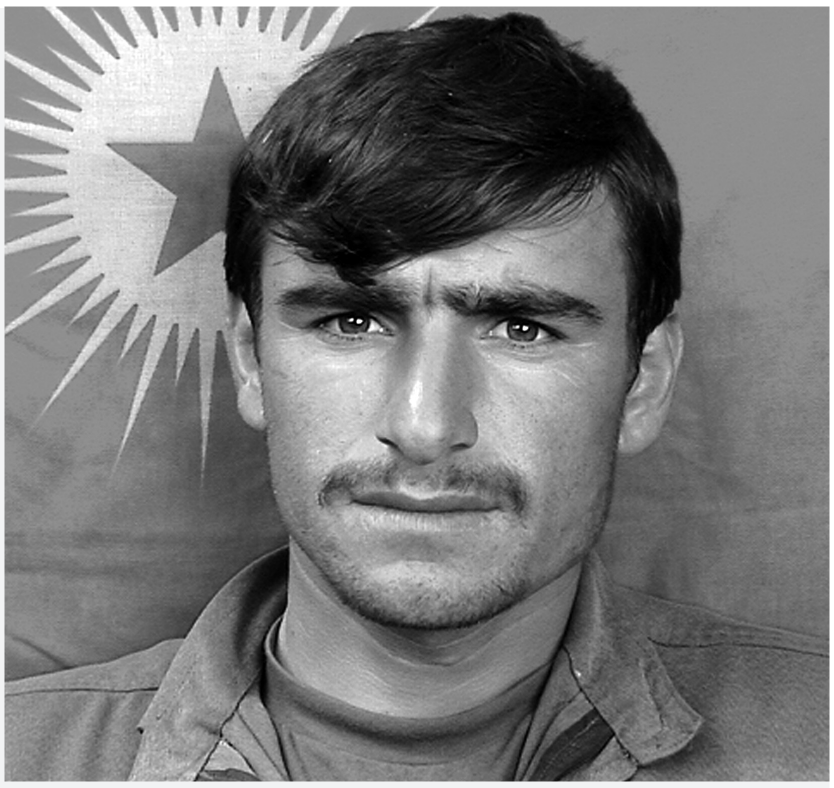

Burası eyalet açısından önemli bir açılım alanıydı. Hozan arkadaş da tecrübesiyle yoldaşlara öncülük yaptı. Bu hatta, özellikle düşman için stratejik olan Erzirom-Erzîngan E-80 karayolunda yapılan eylemlere aktif katılım sağladı. Düşmanın bu açılım grubuna karşı yaptığı tüm operasyon ve yönelimler, bu arkadaşların duyarlılığı sayesinde boşa çıkarıldı. Bu alanda önlerine verilen tüm görevleri başarıyla yerine getirme çabası ve iddiasında oldular.

Hozan arkadaş, 2007 yılında da bu alanın yönetiminde yer aldı. Alanda bir timin komutanlığını üstlendi. Alanda ikinci yıllarını doldurduklarından artık bir üstlenmeleri ve eylem alanları vardı. O yıl bu moral ve kararlılıkla alana yöneldiler.

Haziran ayı başlarında Erzingan-Tercan hattında çalışmalarını yürüttükleri sırada, ihtiyaçlarını karşılayabilmek için bir siville ilişkileniyorlar ve randevulaşıyorlar. İşte lanetli ihanet burada bir kez daha kendisini gösteriyor. Düşmanla işbirliği temelinde bir komplo hazırlanıyor. Hozan arkadaşla birlikte bir arkadaş daha görevlerini yerine getirmek için randevu yerine gidiyorlar. Açılan ilk ateş sonucu Hozan arkadaş şehit düşüyor. Diğer arkadaş ise çatışarak kendisini kurtarıyor. Evet, Hozan arkadaş alçakça bir komplonun kurbanı oldu.

Hozan arkadaş dört yıl kaldığı Erzirom eyaletinde sergilediği emek, çaba ve çalışmalara katılımındaki coşkusu, 1 Haziran hamlesine katılma karar ve inancı bizler için her zaman örnek oldu. Ailesi, cenazesini Qamişlo'da toprağa verdi.

Ebu Xezalê! Erzirom halkı ve tüm yoldaşlar seni hiçbir zaman unutmayacak, senin mücadelene layık olmasını bilecektir!

Mücadele arkadaşları

Büyük amaç uğruna ölmek her zaman yaşamaktır

Şehitlerimiz çok büyük; acıları çok büyük ve derin. Ama biz, onların büyük acısını, büyük PKK'ye, onun büyük militan kişiliğine büründürerek yaşatıyoruz. Ağlamak, duygulanmakla büyüklük yaratılamaz" diyor Başkan Apo.

Çok şehit verildi, çok büyük direnildi Kürdistan'da. Kürdistan şehitleri bu anlamıyla diğer ulusların şehitlerinden çok çok farklıdır. Diğer ulusların büyük orduları, sosyal, siyasal ve kültürel olarak güçlü değerleri, mirasları vardı. Ama Kürdistan'da ne güçlü bir ordu, ne de sahip çıkılacak bir tarih vardı. Her şey yeniden yaratılıyor Kürdistan'da. Sadece bir ülkenin bağımsızlığı değil, başlı başına bir insan, bir ulus yaratılıyor. Bu da dünyanın en zor işlerindendir. İşte PKK'nin büyüklüğü, görkemliliği ve muhteşemliği burada yatmaktadır.

Bugün Kürt ulusu artık kendisi için, kendi topraklarında kan döküyor. Geçmişte kendisi için kan dökmemiş, başkaları için savaşmış, başkaları için kan dökmüştür. Kendisi için, kendi topraklarında dökülmeyen kan temiz bir kan değildir. Bunun için Kürt halkının düşmanları hep Kürtlerin kendileri için "döktükleri kanlardan, yiğitliklerden, kahramanlıklardan" bahsederler gerektiğinde.

Tarihi değiştirme, kötü gidişe dur demenin adı olma hedefiyle savaşıma atılan hareketler zorlu bir mücadelenin öncüsü olunması gerektiğini de bilirler. Büyük hedefe ulaşmak için büyük savaşım, büyük direniş ve kahramanlık şarttır. Böylesine ayağa kalkan halkların ilk öncüleri kendilerini feda etmekten çekinmemişlerdir. Şahadetleriyle, akıttıkları kanlarıyla tarihi değiştirmişlerdir. PKK şehitleri, böyle bir özelliğe sahip olan kahramanlardır.

Devir değişti. Kürdistan'da ölüm, yiğitlik, kahramanlık hepsi değişti. Hepsi yeniden adlandırılmakta ve PKK'de yeni tanımını bulmaktadır. "Kahramanlık, yiğitlik" kelimeleri Kürt toplumunda çok sık kullanılsa da, gerçek anlamından uzak ele alınır. Tarihten silinmekte olan ve bunu bir kader olarak kabul eden, ayağa kalkmaya veya kaldırılmaya cesaret etmeyen, her bireyinin bundan korkunç bir hastalıkmış gibi kaçtığı bir halkı şahlandırmak, ulusal kurtuluş mücadelesine yöneltmek Kürdistan'da gerçek kahramanlığın temeli olmuştur. PKK kahramanlığın, yiğitliğin düşmana karşı savaşmak belirlenebileceği tüm yaşam ölçülerinin de buna göre olduğunu ortaya koymuştur. Kürdistan şehitleri bu yönüyle gerçek kahramanlığın yaratıcıları olarak tarihi yeniden yazmışlardır.

Eskiden de Kürdistan'da ölümler vardı. Ama nasıl bir ölüm? "Bu dünyadan gitti diğer dünyaya" biçiminde anlamsız, içi boş ölümler vardı. PKK bu felsefeyi reddetmiştir, değiştirmiştir. Bu yaşam felsefesinin reddiyle mücadelesine başlamıştır. Yeni bir felsefe, şehitler felsefesini yaratmıştır. PKK sadece bir ulusun doğuşunu gerçekleştirmiyor, Kürt ulusuna dayatılan ölümü durdurarak insanlığa yepyeni bir yaşama başlangıç yapma felsefesini de sunmuştur. Bu anlamıyla PKK ölümü ortadan kaldırmıştır, ölümü öldürmüştür. Ölümün yerine ölümsüzlük felsefesini yaratmıştır. Başkan Apo "Biz yaşamı düşmanın dayattığı gibi ele almıyoruz. Düşmanın dayattığı faşizmdir. Yaşam olarak sunulan, esasında ölümün kendisi olan bu dayatma karşısında kişi biraz nefsini körelttiğinde, böyle bir şeyi iyi bir orta sınıf yaşamına kavuşma biçiminde anlamaktadır. Böylesi bir tutum sadece faşizmin kabul görmesi demektir" diyor. PKK bu anlamda şerefi şerefsizliği, onuru onursuzluğu, namusu namussuzluğu yeniden tanımlamıştır. Tüketen, sömüren düzenin tanımlamalarıyla içleri boşaltılan bu olguların ayırt edilmesini sağlamıştır. Küçük dünyaları kurtarma peşinde koşan sefil insancıklar olma yerine, büyük, onurlu ve içine sonsuzluğun sığacağı dünyaları kurtarmayı hedefleyen savaşçılığın ölçülerini tanıştırmıştır insanlara. Bu yüce duygu ve düşünceleri yaratma uğruna toprağa düşülmesinin ancak insanca yaşanıldığının kanıtı olabileceği açığa çıkarılmıştır.

Hiç kimse PKK'nin şehitleri için "ölmüştür" diyemez. Onlar yaşayan ve yaratılanların gerçek sahipleridir. "Gerçekte ölüm nedir? Eğer seni yücelten, sana ait olan bir yolda değilsen, kesin gidersin, vurulursun. Sen de öldürürsen, vurursan, o zaman olur. Fakat diğer biçimiyle ölümün fazla bir kıymeti olmaz. Ama eğer insan büyük bir amaç uğruna tüm yaşamını sonuna kadar adarsa ve bu yolda şahadete ulaşırsa buna ölüm denilmez. Bu yaşamdır, yaşamın ta kendisidir" diyor Abdullah Öcalan yoldaş.

Şehitleri anmak; ağlamak, duygulanmak demek değildir. Bu PKK'de ve Kürdistan'da bir anlamda suçtur. Nitekim çoğu zaman yapılan da bu oluyor. Şehitlere layık olmak ancak başarılı bir mücadele vermekten, kazanmaktan ve kolay ölmemekten geçmektedir. "Şehitlerin anısına en iyi cevap, onların borçlu ve eksik olan yönlerini tamamlamaktır" diyor Başkan Apo. Şehitlere lafta, biçimde bağlı olunamaz. Büyük pratikle, büyük kişilikle, büyük PKK'lileşerek bağlı olunabilir. Bunun dışındaki bütün bağlılıklar gerçek dışıdır, sahtedir. Şehitlere sözde bağlı olup, onun gerektirdiği ölçülerin savaşçısı olmamak ise "yalancı kişiliğin" bir göstergesidir.

Yaptığı bir değerlendirmede; "Bir düşünün, kimlerdi bunlar? Nasıl başladılar bu direnişe? Ki bunlar doruk noktalarıdır. Her doruktan diğer doruğa kadar da binlerce küçük doruk vardır. İyi düşünün, bu zincir halkası nasıl örülmüştür? Bunu bilmeyen PKK tarihini bilir mi; bunu bilmeyen direniş tarihini anlar mı; bunu bilmeyen asker olabilir mi; bunu bilmeyen genel doğruyu bir savaşa yatırır mı?" diyor Başakn Apo. Gerçekten şehitlerin eksik yönleri ne kadar tamamlanıyor? Onların anısına doğru bir temelde bağlı olunabiliyor mu? Pratikler, kişilikler bu konuda ne kadar gerçekçidir? Bu sorulara doğru cevaplar verilmeden ne şehitlere, ne şehitler hareketine doğru sahip çıkılır, ne de eksiklikleri giderilerek vasiyetleri yerine getirilir.

Eğer bugün PKK ve mücadelesi uluslararasılaşmışsa, yine emperyalistler tarafından "PKK dünyanın en tehlikeli terör örgütü" olarak nitelendiriliyorsa, bu karşımızdaki güçlerin duydukları korkuyu, çekinceyi, PKK'nin ve PKK şehitlerinin de büyüklüğünü gösterir. Şehitlerimiz sadece Kürdistan'ın değil, insanlığın şehitleridir. İlk şehidimiz olan Haki KARER yoldaşın Türk oluşu PKK'nin insanlık boyutunu da içerir. Bu yönüyle de PKK şehitleri uluslararasılaşmış, dünyaya mal olmuş şehitlerdir.

İlk şehitlerin kahramanlığı, inancı, cesareti ne derece yüce olursa, haklılık ve zafere yürüyüş de o denli net, kesin ve yücedir. Partimiz PKK'nin ölçüleri, yaşam çizgisi, davaya bağlılık, inanç ve ideolojisinin büyüklüğü bu ilk şehitlerimizin şahadetleriyle biçimlenmiş ve bir temel kazanmıştır. Abdullah Öcalan yoldaş "önderlik şehitler"den bahseder. Şahadetleriyle büyük ve hassas dönemlerin kurtarıcısı olmayı bilerek, atılımlar gerçekleştiren, davanın sürekliliğini sağlayan şehitlerdir onlar. Mazlum DOĞAN, Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ yoldaşlar önderlik şehitleridirler.

Yine hiçbir harekette veya devrimde görülmeyen diğer bir olay da, PKK'nin Kürdistan'da olduğu kadar Kürdistan toprakları dışında da onlarca şehit vermesidir. Bu yönüyle bile hedefleri, amaçları büyük olan bir harekettir PKK. Ortadoğu'da bulunan PKK şehitliği bunun abidesi durumundadır.

PKK öncülüklü devrimimiz kadın özgürlüğünün de anahtarıdır. Genel Başkanımızın pek çok değerlendirmesinde bu konu önemli bir yer tutmaktadır. PKK'deki Kürdistan kadınının kahramanca şahadetleri ve direnişleri özgürlüğe en iyi cevaptır. de görmek mümkündür. Önderliğe bağlılığın şehitleri arasında bayan şehitlerimiz de önemli bir yeri almaktadırlar. Son şehitlerimizden, Beritan, Ronahi, Berivan ve Azime yoldaşlar bunlardandır.

Yaratılan bütün değerlerin sahipleri şehitlerdir. Nedir şehitlerin değerleri? Vasiyetleri, ilkeleri ve yaşam tarzlarıdır. Kürdistan ülkesini, Kürt insanını ve diğer her şeyi şehitler yaratıyor. Hiç kimse şehitler ve değerler üzerinde ucuz iktidar, ucuz yaşam hesapları yapamaz. Ucuz bağlılık edebiyatları hiç mi hiç yapılamaz. Şehitlerin ismini ağızlardan düşürmeyip, yaşamda onları çabuk unutmak en büyük hakarettir. Nice şehit yoldaşlarla omuz omuza kalıp, onlardan uzak kalınca düşkün özelliklerini yaşatmak sefilliğin, yaşamda ölümün temsilcisi olmaktır. Yine ucuz bağlılık eski Kürt insanının ölülerine bağlılığı, sahip çıkması gibidir.

Şehitlerin kanla yarattıkları yeni yaşamı, değerleri mutlaka korumak gerekiyor. Bu herkesin, her Kürt bireyinin görevidir. Vatandaşlık, yurtseverlik, Kürt olmak şehitlerin yarattıkları değerlere sahip çıkmaktan, korumaktan ve geliştirmekten geçer. Başka hiçbir şekilde bağlılık yapılamaz. Her şey Kürdistan halkı için yapılıyor, onun şahsında insanlık için yapılıyor, onun için kan dökülüyor. Bu yüzden daha fazla çalışmalı, daha fazla ulusun, devletin inşasına katılınmalıdır. Savaş büyüyor, büyüdükçe de değerler artıyor. Tam devletleşmeye ulaşılmasa da, "değerler, olanaklar artıyor, güçleniyoruz" diye rehavete, zafer ve iktidar sarhoşluğuna kapılmaya hiç gerek yoktur. Kim, nerede, hangi konumda olursa olsun eğer değerler üzerine, şehitler üzerine oynuyorsa, ucuz yaşam hesapları yapıyorsa ona gereken cevap en amansız bir şekilde verilmelidir.

"Şehitleri unutmak ihanettir" diyor Başkan Apo. PKK, şehitleriyle yaşayan bir harekettir. Şehitler isimleri anılarak hatırlanmaz. Şehitlere ihanet etmemek ancak gerçek PKK kişiliğine ulaşmaktan geçer. Yine pratikler, kişilikler, ölçüler ne kadar tutarlıdır? Tutarlı olmayan pratikler, ölçüler, erken ölümler hepsi şehitlere hakarettir. Şehitlere değer biçmek isteyenlerin ölçüleri de büyük olmak zorundadır. Bu konuda ölçülerimiz ne kadar büyük? Ne kadar anlamlı? Ne kadar gerçek?

Bu mücadele bugünden kazanılmak zorundadır. Yarın çok geç olabilir. Tarihi yaratan kişilikler yarattıkları altında ezilmeye izin vermemelidirler. Tarih kaybedilmek için yaratılmaz. Devrim şimdiden kazanılmazsa, özgür toplumun temelleri şimdiden atılmazsa ileride her şey kül olup gidebilir. 70 yıllık reel sosyalizm deneyimine bakalım; neden yıkıldı? Çünkü devrim en başından sağlıklı bir temelde gerçekleştirilmedi, faşizme karşı direnen, şehit düşen milyonlarca insan erken unutulduğu, gerçek bağlılığın gerekleri yerine getirilmediği için devrim kaybedildi.

Bir davanın yüceliği ve ciddiyeti dökülen şehit kanlarıyla ölçülür. Şehit verilmeyen büyük davaların kazanılması mümkün olmadığı gibi değer de görmez. Savaş büyüyor, savaş büyüdükçe de şehitlerimiz daha da artacaktır. Kürdistan gibi bir ülke ancak çok bedeller verilerek kurtulabilir. Önemli olan bu noktadan sonra erken ölmemektir. Artık sadece şehit düşmek yetmiyor. Hele hele erken şahadete gitmek, küçük yanlışlıklar sonucu şehit düşmek PKK'de kabul görmüyor. Aynı zamanda bir PKK'li ne zaman şehit düşeceğini de önceden hesaplamak zorundadır. Ölünmesi gereken anı bilmek bir devrimcinin devrimle tam anlamıyla bütünleşmiş olmasına bağlıdır. Şahadetini bile anlamlı ve planlı düzenlemek zorundadır. "Ölüm kendini çok kötü dayattığında veya düşman sahte bir yaşam temelinde ucuz bir kurtuluş yolunu dayattığında, bu da ihanete kadar gidecek bir yaşam yolu olduğunda ve başka çare kalmadığında, tıpkı Mazlum'da, Kemal Pir'de, Hayri'de olduğu gibi, ölümü tercih etmek dışındaki ölümler kabul görmez. Çünkü ölüm burada artık yaşamın tek şerefli sonudur" diyor Başkan Apo. Mazlumlar, Kemaller, Hayriler çok zor koşullarda, bir halkın imhası gerçekleştirilmeye çalışılırken, buna karşı tek silah olan yani şahadeti seçtiler. Fakat direkt düşman kuşatmasının olmadığı ortamlarda yetmez pratikler ve yanlışlıklar sonucu şehit düşmek ne tarihe, ne halka, ne de partiye bir şey kazandırır. Tam tersine büyük kaybettirir. Büyük amaçlar, büyük hedefler yolunda şahadete ulaşmak ölüm değildir. Tam tersine yaşamın kendisidir. Şerefli bir ölümdür.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin her bir anı şehit kanlarıyla yaratıldı. Kürdistan'ın her bir karış toprağı bu kanla temizlenip özgürleşiyor. Ne mutlu bu vatana oğul ve kızını verene; ne mutlu özgürlük ve bağımsızlığın ölümsüz komutanlarına; ne mutlu şehitlere bağlılığına, son sözüne dek leke sürdürmeyen yoldaşlara!"İşte şehitlerimizin temelleri üzerinde Kürdistan'da yeni bir yaşam doğacak. Yeni özgür toplumda her biri bir gül gibi, hani derler ya 'Muhammed gülü' gibi dipdiri yaşayacak, kıpkızıl bir gül gibi herbiri toplumun bir köşesini süsleyecek. Onlar özgür Kürdistan'ın, vatanın çiçekleridirler" diyor başkan Apo.

SAÇLARI NURHAK AYAKLARI AKDENİZ

"Uyuyan güzelin topuz yaptığı saçları, Nurhak'tır"

Sakin akan tüm nehirlerin, hırçınlaştığı yerler ve zamanlar vardır. Başarılı olamadığı yerlerde hırçınlaşır. Yatağını genişletmek, daha rahat yol almak ister. Yatağını genişlettiği yerler de sakindir. Ama bununla yetinmez. Her bahar, hakkını alırcasına, bereket verdiği toprağın bir kısmını, sularına katar.

Tüm nehirler iki yüzlüdür. Bir yüzü, bereket ve güzellik verir; diğeri bereket ve güzellikleri alır. Baharda kötü yüzünü gösterir, sonrasında iyi yüzünün çeşitli renklerini.

Nehirler, denize kavuşmak özlemindedir. Bu, her zaman gerçekleşmeyebilir. Bazıları, o enginliğe ulaşmayı zorlukla başarır. Uzun bir hasretten sonra kavuşanlar olduğu gibi, ayrılık hasrete dönüşmeden kavuşanlar da vardır. Bunlar şanslı olanlardır. Ancak şanslı olanlar, bununla yetinmez, hatta daha da acele ederler.

Ceyhan, denize erkenden kavuşan şanslı nehirlerdendir. Tüm benzerleri gibi, onun da iyilik ve kötülük zamanları vardır. Baharda, Nurhak dağlarından aldığı enerji ile Elbistan ovasını tıraş edercesine, köylünün ekin ve bahçelerini alarak Akdeniz'e götürür. Bu, kötü yüzüdür. Baharda yaşadığı sarhoşluk bitince, akşamdan kalma bir bulanıklık yaşar. Sonra berraklaşır, sakin akar. İyi yüzü budur. Çevresine bereket dağıtır. Artık tüm çocuklara kucağını açan bir anadır, o. Her çocuk, kendini büyük bir sevinçle onun kollarına bırakır. Güvenliktedir, emindir, huzura kavuşmuştur. Ceyhan, mavi elleriyle çocukların saçlarını okşar. Saçlar, onun dalgalarında uçuşur. Tüm hastalıklara kapı gösterircesine bedenleri temizler...

Ceyhan, sularını Nurhak dağlarından toparlar. Bazen küçük derecikler halinde ilerler sular, bazen de toprağa gizlenerek yol alır. Sonra en beğendiği yerde, toprağın dışına fışkırır. Bir süre önce ayrıldığı dereciklerle tekrar birleşerek Ceyhan'ın bir parçası olur ve kaynağı ile adına layık olmanın heyecanıyla yol alır.

İlk uğrak yeri, Elbistan'dır. Şehri, mavi bir şerit gibi ikiye böler. Berrak ve sakindir. Çocukları rahatsız etmemek için, kaçaklar gibi, gizliden yol alır. Sonra da, Elbistan ovasını baştan başa ikiye böler. Yemyeşil tarlalar ve kayısı bahçeleri arasında ilerler. Nazardan korktuğu için, uzayan mavi bereketini çevresine taşırmadan edemez. Bahar küskünü köylülerle her bahar, kavga ederler. Alışkanlık işte...

Özgürlüğün tadını çıkarırcasına telaşsız akar Ceyhan

Ovanın ortasından, sessiz ve yavaş ilerler, Ceyhan. Ovanın bittiği, dar vadinin başladığı yerde ise, toy bir kısrak gibi huysuzlaşır. Vadinin kollarını oluşturan Engizek ve Berit dağlarını önüne katıp Akdeniz'e götürmek ister gibidir. Sonuçta dar yatağında ilerlemek zorunda kalır, ama buna alışmaz. Nurhaklardan aldığı özgürlük tutkusu, kendisine biçilen sınırları kabul etmesine izin vermez. Çevresine saldırır. Adeta dağları oymak ister. Bağırtısı, tüm vadiyi sese boğar. Hiçbir yabani hayvan, korkudan burada barınmaz.

"Ceyhan delirmiş" der, yöre insanı. Ama alışkındır. Taşkınlığının sebebini bilir, endişelenmez. Çünkü bir süre sonra, dar vadinin boğuculuğundan kurtulur, Ceyhan. Tekrar ovaya kavuşur. Kollarını sere serpe, tarla ve bahçelere açar. Özgürlüğün tadını çıkarırcasına, telaşsız akar. Sakinliğine ve güzelliğine tekrar kavuşur. Güzelliğini, kavak ağaçlarıyla saklamak ister. Ama yüksekten bakıldığında, ovanın ortasında, toprak ve güneşle boğuşarak, kıvrıla kıvrıla ilerleyişinin büyüleyiciliğini hiçbir kavak gizleyemez. Günün her saati yeni bir elbise giyer. Her elbise ona yakışır. Belli zamanlarında saçlarını topuz yapıp, sırt üstü uzanmış, uyuyan bir kadına benzer. Uykusundaki masumiyeti ile güzeldir, Ceyhan. Yörenin tüm zenginliğini sularına katıp, Akdeniz'e taşır. Uyuyan güzelin topuz yaptığı saçları, Nurhak'tır; ayakları ise Akdeniz'e uzanır... Bereket ve özgürlüğün kaynağı Nurhaklardan aldıklarını, ovalar ve dar vadilerden topladıklarıyla güçlendirir ve ayaklarıyla Akdeniz'e salar. Tüm dünya yararlansın ister. Bu, Ceyhan'ın Akdeniz ülkelerine gönderdiği, sıcak bir tebessümdür.

Ceyhan, ovayı coğrafi olarak ikiye ayırdığı gibi etnik bir bölünmeye de neden olmuştu. Bir tarafında, Engizekler'in yamaçlarında, Alevi Kürtler; diğer tarafında, Berit dağı yamaçlarında, sunni Türkmenler yaşardı. Çok eskilere dayanan bölünmenin sebebini, hiç kimse bilmezdi. Herkes babasından duyduğunu uyguluyordu ve ortada başını almış giden bir Türk-Kürt rahatsızlığı vardı sadece. Yakın köyler arasında, sürekli, küçük nedenlere dayanan çatışmalar olurdu. Uzak köyler arasında ise, soğukluk vardı. Yolları, arabaları, alış veriş yaptıkları iş yerleri, çay içtikleri kahvehaneleri hep ayrıydı. Her doğan Türk çocuğu, Kürtleri; Kürt çocukları da Türkleri, ötekiler olarak bellerdi.

Sürdürülen hoşnutsuzluk, eşsiz güzelliklere gölge düşürmüştü. Şehir merkezinde de mahalleler, suyun ötesi ve berisi diye ikiye bölünmüştü. Ve kavgalar, Ceyhan'ın açık kollarının havada asılı kalmasına yol açıyordu. Yıllarca böyle sürdüler yaşamlarını. Kürt gerillaları, bölgeye gelince kavga birden alevlendi. Türkmen köylerinin bir kısmı, silahlanarak koruculuk yapmaya başladılar. Kürt köylüleri ise, önemli oranda göçertildi. Nüfus yapısı değiştirilmişti.

Berit dağının hakim bir tepesinde, ova ve vadi üzerinde dürbünümü gezdirirken, bu düşüncelere dalmıştım. Mehmet Hanifi arkadaş'ın "durum ne?" sorusuyla, yapmam gereken asıl işi unuttuğumu anladım

Suyun üzerinde, araçların kullandığı tek beton köprü kalmıştı. O da korucu olan köyün ortasındaydı. Köyün yarısı köprünün bu yanında, yarısı da diğer yanında kalıyordu. Köy, köprüyü kucaklamıştı. "Durum çok kötü" diye seslendim. Anlamışlardı. Hiç seslerini çıkarmadılar. Sonra diğer arkadaşlar tek tek keşif yaptı. Hepsinin suratı asılmıştı.

1992 yılının ilkbaharıydı. Berit dağı tarafından Engizekler tarafına geçecektik. Kısa bir süre önce, aynı yoldan Berit dağına gelmiştik. Önemli bir çalışma için, dört kişi geri dönecektik. Berit dağı taraflarına geçtiğimiz zaman, tahta köprüler sağlamdı. Su da henüz yükselmemişti. Hiçbir zorlukla karşılaşmadan Ceyhan'ı geçmiştik. Ama geri dönmeye çalıştığımız o an, eskiden kullandığımız köprüler yakılmış ve su çok yükselmişti. Sesi bile insanı, ürkütüyordu. Üstelik korucu Türkmen köylerinin olduğu bölgedeydik.

"Nasıl geçelim?" diye sordum. Aslında bu sorunun farklı bir cevabı yoktu. Yine de çözümler, sıralandı.

"İç lastik temin edip, kelek yapalım"

"Yukarıya, ovaya doğru ilerleyip, suyun genişlediği bir yerden geçelim"

"Köprüden geçelim," gibi çeşitli öneriler sunuluyor, ancak öneri sahipleri de kendi görüşlerine pek inanıyor görünmüyorlardı. Görüşler, adeta zor durum karşısında bir şeyler söylemek gerektiği için söyleniyordu. İç lastik veya başka bir şekilde, suyun üzerinden geçmek mümkün değildi. Su, hem genişti hem de sesi ağaçların dallarını koparıyordu. Köprüden de geçemezdik. Orada da, büyük ihtimalle pusu vardı. Ovaya doğru yürüdüğümüzde ise, neyle karşılaşacağımızı kestirememe gibi bir problemle karşılaşacaktık. Yine de bir şekilde geçmemiz gerekiyordu. Daha sağlıklı bir karar için, ertesi gün köye yaklaşıp, ayrıntılı bir gözlem yapmayı kararlaştırdık.

İhbar ediliyoruz

Ceyhan, en çılgın dönemindeydi. Son baharda bile çok az yerinden geçilebilirken, içinde olduğumuz bahar aylarında, köprüden geçme dışında başka bir yönteme başvurmamız olanaksızdı. Bu da kendi çapında bir eylemdi.

Tamamen erimemiş olan karlar, karşı tarafta daha yoğundu. Olduğumuz taraf, güneş alıyordu. Karşı tarafın beyazlığına rağmen bulunduğumuz yamaçların hemen hemen tamamı siyahtı. Kar parçaları, yükseklerde ve dere içlerinde kalmışlardı. Ağaçlar, henüz yaprak açmamıştı. Bu da, gizlenme açısından ciddi bir dezavantaj yaratıyordu. Her an ya görüntü verdiğimizden ya da silmekte zorlandığımız izlerimizden ihbar edilebilirdik. Birileri, bizi görüp kaçabilirdi. Erzak sorunumuz da vardı var olmasına, ancak temin etmeye çalışmakta tehlikeyi göze almakla eşdeğerdi.

Tehlikeleri biliyorduk. Bu nedenle, hareket tarzımızda gizlilik, en öne çıkan faktördü. Sık ağaçlı yamaçlar, yürüyüşümüzü zorlaştırıyordu. Ulaşmamız gereken noktaya varamadan, hava açtı. Arazinin zorluğu ve hakimiyetsizlik geciktirmişti. Artık gündüz yürümek zorundaydık. Ceyhan'a yakından bakmak istiyorduk.

Keşif yapacağımız yere çok yaklaşmıştık ki, nereden ve nasıl geldiğini anlayamadığımız 16-17 yaşlarındaki bir çocuk, bizi görmüş hızla aşağıdaki köye doğru koşuyordu. Çok korkmuş olmalı ki, koşarken, "Terö..rü..rüst gözüktü," diye bağırıyordu.

Hangi eve gideceğini anlamak için, izlemeye aldık. Köye girişiyle bir hareketlenme oldu. Evden eve koşuşturmalar hızlandı. Kadınlar, çocuklarını toparlayarak evlere çekildiler. Duvarların arasında küçük gruplar oluştuğunu görüyorduk. Bazen elleriyle, bulunduğumuz bölgeyi gösteriyorlardı.

İlk aklımıza gelen, hemen çocuğun gittiği eve girip, haberi yaymadan akşama kadar tutmaktı. Ama haber o kadar hızlı yayılmıştı ki, bu bir işe yaramazdı. Zaten çok kısa bir süre içinde bir arabanın köyden ayrıldığını gördük.

İhbar edilmiştik. Sabahtı ve biz çok yorgunduk. Tek dayanağımız arazinin ormanlıklı olmasıydı. Yerimizi değiştirdik, köyü ve köprüyü izleyebilecek şekilde konumlandık. Operasyon durumunu göz ardı edemezdik. Öğleye doğru bir hareket olmayınca biraz rahatladık. İki kişi uyuyor, ikisi uyanık kalıyorduk. Akşama kadar da bir operasyon havası yoktu.

Akşam bizi ihbar eden eve gitmek istedik. Zaten görülmüştük. Köylüler kanalıyla köprüyü geçebilir miyiz diye bir çare arayacaktık. Biz görmemiştik,

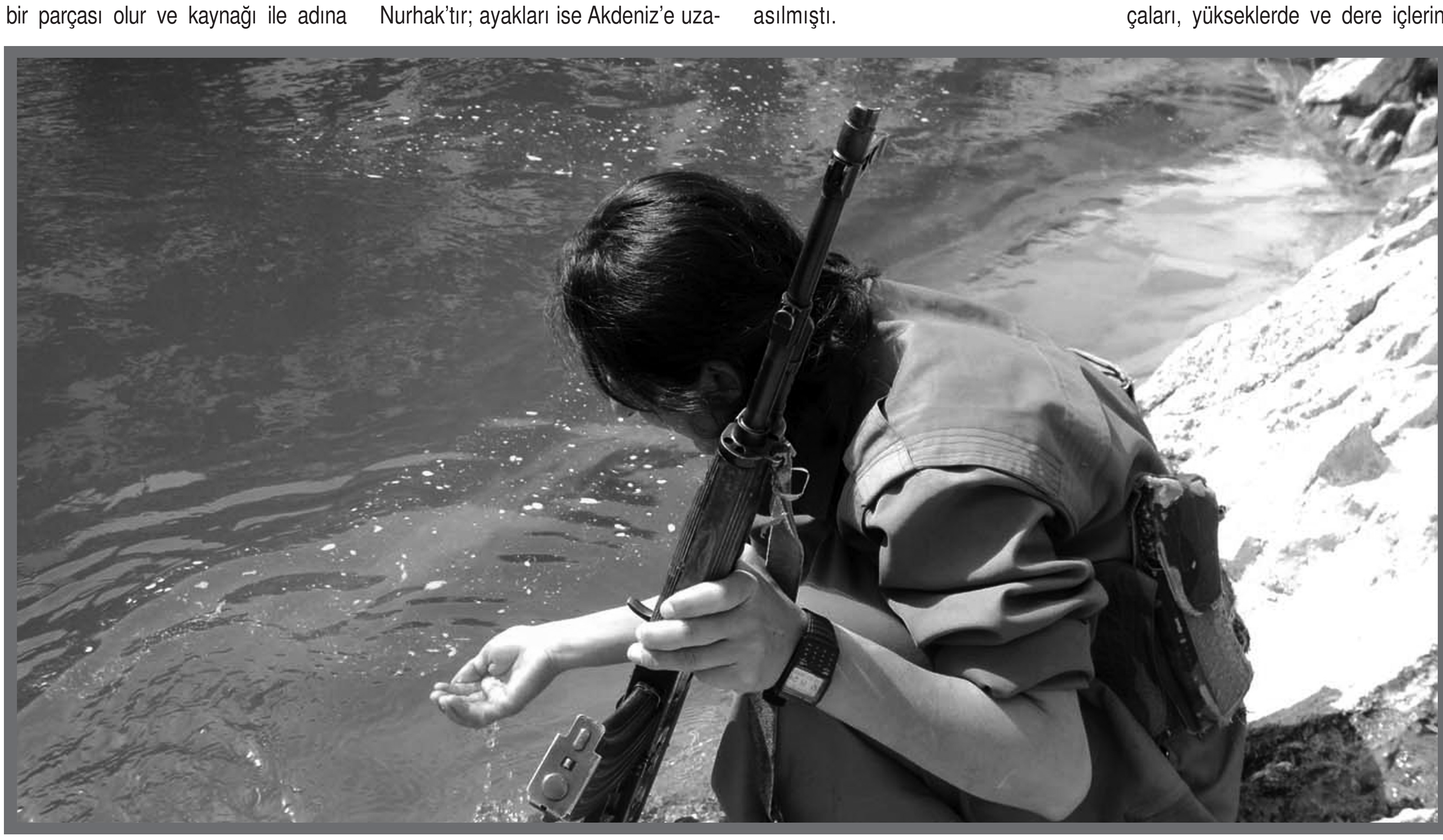

"İhbar edilmiştik. Sabahtı ve biz çok yorgunduk. Tek dayanağımız arazinin ormanlıklı olmasıydı. Yerimizi değiştirdik, köyü ve köprüyü izleyebilecek şekilde konumlandık. Operasyon durumunu göz ardı edemezdik. Öğleye doğru bir hareket olmayınca biraz rahatladık. İki kişi uyuyor, ikisi uyanık kalıyorduk. Akşama kadar da bir operasyon havası yoktu"

ama kesinlikle pusu vardı. Biraz da bunu netleştirmek istiyorduk. Bu amaçla, ilk akşamla birlikte kendimizi köye doğru bıraktık. Köy yukarıdan dürbünle bakıldığı gibi değildi. Gözetlediğimiz evi bulamadık.

Rastgele bir eve girdik. Bizim fazlaca antipropagandamız yapılmış olmalı ki, çok korktular. Kadınlar çocuklarını kaparak diğer odalara kaçtılar. Diğerleri konuşamıyorlardı. Bir türlü irtibat kuramadık. Birisinin aklına köyün imamını çağırmak geldi. İmam hemen geldi. Diğerlerinden çok farklıydı. Bizi selamladı. Sohbet etti, hatta yer yer bazı tartışmalara girdi. Resmi görevliydi, başka bir yerden gelmişti, yöredeki köylüler gibi değildi. Sonrasında köyün öğretmeni geldi. Onunla da tartışmalara girdik. Bizim ihbar edildiğimizi, bunun da cehalet ve korkudan kaynaklandığını söylediler. Doğru söylüyorlardı. Sıcaklığımızdan etkilenen köylüler, yavaş yavaş açılmaya başladılar. Böylece bir yargıyı kırmış oluyorduk.

Sonra imamı kenara çekip asıl meseleyi açtık. “Diğer tarafa geçmek istiyoruz” dedik. Köprüde pusu olduğunu söyledi. Başka bir şekilde de mümkün değildi. Köylülerle birlikte bir bahane bulup hasta vs diye uydurup geçmeye çalışsak da mümkün değildi. Askerler ve korucular pusu atıyorlardı. Daracık bir köprüye mecburduk. Zapt edilemeyen gerilla, bir tek geçide mahkumdu.

Operasyon başlıyor

Köyden ayrıldık. Artık istikametimizde biliniyordu. Zaten ihbar edilmiştik. Köprüye doğru yola devam etmek, tehlikenin kucağına düşmekti. Gündüz operasyonun çıkacağına kesin gözüyle bakıyorduk. Hareket tarzımızı buna göre belirledik ve onların tahmin edemeyeceği bir noktaya yerleştik.

Beklendiği gibi, daha günün ilk saatlerinde operasyon başladı. Helikopterler sürekli indirme yapıyorlardı. Ormanlık arazide, çevreyi gözetlemede zorlanıyorduk. Yakınımıza kadar gelseler de, fark etmemiz imkansızdı. Bu nedenle sürekli çevremizi kontrol ediyorduk. Ancak operasyon, ilk görüldüğümüz noktada yoğunlaşıyordu. Herhalde yerimize çakılıp kalacağımızı hesaplamışlardı. Oysa gerilla için, verilen bilgi iki saat geciktirilirse, artık bilgi olmaktan çıkar. Bizimkisi üzerinden, 24 saat geçmişti. Onlar bizi orada arıyorlardı. Oysa biz, arazinin sapa bir yerinde konumlanmıştık. Akşama doğru operasyon güçleri geri çekildi.

Bizi bir inattır, tutmuştu. Neye mal olursa olsun kendimizi köprüye vuracaktık. Ormanlık arazide ilerleyemiyorduk. Hanifi, araziye olağanüstü hakimiyeti nedeniyle yolları rahatlıkla çıkarabiliyordu. Yine de ilerleyemiyorduk. Köy yolundan davam etmeye karar verdik. Çiya bu yollarda yürümeye bayılırdı. Vadinin derinliklerine doğru indikçe, karanlık daha da koyulaşıyordu. Ceyhan’ın gürültüsü, kulak zarlarımızı zorluyordu. Aşırı karanlık ve kulaklara hakimiyetsizlik, duyarlılığı zayıflatıyordu. Yine de ilerliyorduk.

Karanlık koyulaştıkça, gürültü daha da arttığından köprüye iyiden iyiye yaklaştığımızı anlıyorduk. Bu arada, farkında olmadan köyün bir çok evini de geçmiştik. Bir korucu köyünün ortasındaydık. Aslında bir çılgınlıktı, telaşla alınmış sağlıksız bir kararın sonucuydu.

Köprünün başına kadar geldik. Pusunun öbür yakada olduğunu biliyorduk. Amacımız, aşırı karanlık ve suyun gürültüsünden yararlanarak, mevzilerin içinden sızarak geçip, gitmekti. Kimseye sataşacak niyetimiz ve halimiz yoktu. Her şeyimizle karşıya geçmeye

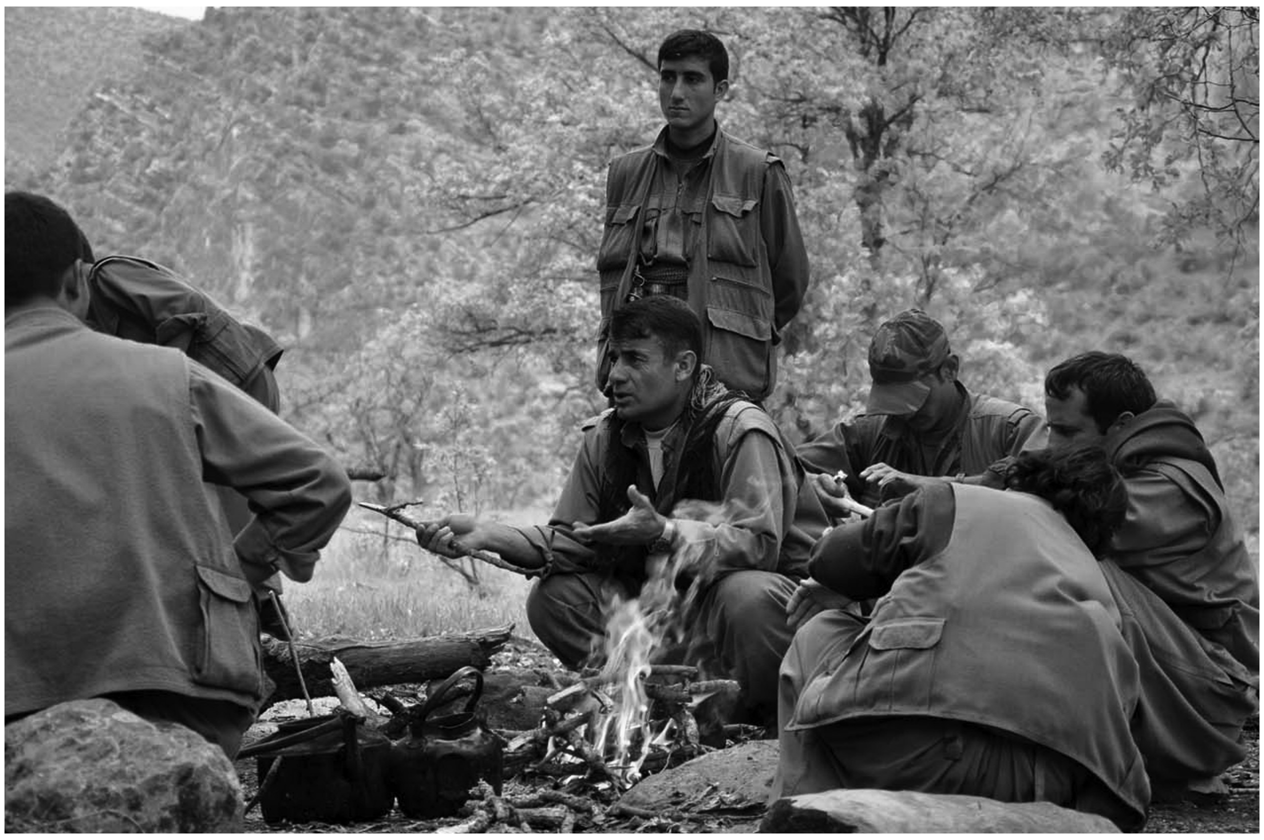

kilitlenmiştik.

Köprü nehrin dar bir yerinde kurulmuştu. Tek aracın geçebileceği şekilde yapılmıştı. Suyun sesi ve hızıyla uçacakmış gibiydi. Yüksek kavak ağaçları yerlere kadar eğilip kalkıyorlardı.

Artık heyecanımız kalmamıştı. Çünkü işin tam ortasındaydık. Zor işlere başlarken büyük heyecan yaşanır, ama ilk adım atıldığında soğukkanlılık heyecanı kovar. Bizim heyecanımızda kovulmuştu. Biz en küçük hatayı, canımızla ödeyebilirdik. Bir arkadaş, uzun beton köprünün üzerinden sürünerek ilerlemeye başladı. Betonun üzerindeki siyah hareketi fark etmek için biraz yüksekte olması gerekiyordu. Silah sesleriyle mevzilerin böyle bir yerde olduğunu anladık. Köprü, yoğun ateş altına alındı. Bizi göremediklerinden rasgele ateş açıyorlardı. Köprüdeki arkadaşı güçlükle geri çekebildik. Henüz sağlamdık.

Silah sesleri üzerine korucuların hepsi hareketlendi. Kimisi dama, kimisi mevziye koştu, bir karmaşa oldu. Kimse ne olup bittiğini anlayamadı. Rastgele açılan ateşe rağmen, pusunun etki alanından çıkmak için evlere doğru yönelebildik. Yapılacak en akıllıca şey, hiç silah kullanmadan, karmaşadan yararlanarak, en orta yerden köyü terk etmekti. Öyle yaptık, köylüler gibi düzensiz ve panik halinde hareket ettik. Çok kısa süre sonra köyün dışındaydık. Hepimiz sağlamdık. Köydeki gürültü ve karmaşa daha bir süre devam edecekti.

Bu süre içinde vadide kalınamazdı. Yeni bir karar vermek gerekiyordu. Kimse görüş açıklamıyordu. O zaman herkesin benim gibi düşündüğünü anladım. Biraz geriye çekilip, ortamın sakinleşmesini bekleyecektik.

İndiğimiz yolu, bu kez tırmanacaktık. İniş mi zor, tırmanmak mı zor? Hala bu soruya cevap bulamadım. Cevabı bir yana, acele etmek zorundaydık. Hava açılmadan güvenlikli bir yere ulaşmalıydık. Sonuçta vadiden uzaklaştık. Hava açınca, vadi operasyon kapsamına alındı. Biz günü rahat geçirdik.

Bazı bilgiler almak geriyordu. Çok yakınımızda iki dağ evi olduğunu tespit etmiştik. Berit dağının hemen her yerinde böyle evler vardır. Çobanlar kalır, kışın da giderlerdi. Çok azı, kışı da burada geçirirdi. Bol otlaklı olduğu için burayı tercih ediyorlardı. Hepsi Türkmen’di, bizi ihbar etme olasılıkları çok yüksekti. Her şeye rağmen, evlere doğru yola çıktık. Eve vardığımızda, genç bir çoban kapıyı açtı. Sakallı ve esmerdi. Bizden çekinmedi. Bekler gibiydi. Bu bölge için, beklenir bir davranış değildi. Dikkatli olmak gerekiyor. Kaldıkları oda küçüktü; ancak iki kişi kalabilirdi. Onlar da iki kişiydi. Eşi bizi görünce, önce dona kaldı. Sonra köşede uzanarak üzerine bir yorgan çekti. Sesini bile duymadık. “Sizden korkuyor” dedi adam, fazla umursamadan.

Biz de kadının korkmasını umursamıyorduk, ama adamın korkmamasını çok umursuyorduk. Anlamaya çalışıyorduk. Hızla sobaya odun attı ve diğer hazırlıkları yaptı. Biraz ısındıktan sonra konuya girmeye çalıştık. O daha hızlı davrandı “e de niye sakalınız yok?” dedi. Sakallı olarak tanındığımızı biliyorduk. Sorusuna, onu ikna edecek mantıki bir cevap verdim. Neden sakalını uzattığını sordum.

“Önce sakalım azdı. Köyde arkadaşlar, teröristlere benzediğimi söylüyorlardı. Bu benim çok hoşuma gidiyordu. Ben de sakalımı daha da uzattım” dedi. Mesele anlaşılmıştı. O da gerillanın gizemine kapılmıştı.

Gece geç saatlere kadar oturduk. Bize lazım olabilecek yeteri kadar bilgi aldık. Adam sevinçten yerinde duramıyordu. Çok uğraşmamıza rağmen, eşinin ağzından ne bir söz alabildik, ne de yüzünü görebildik. Hala merak ediyorum, bizden korkan ve bizden olan o yüzü.

Yola çıkmak gerekiyordu. Çevre biraz sakinleşmişti. Bizim bölgeden çıkmış olacağımızı düşüneceklerdi. Tekrar Ceyhan’a doğru yola çıktık. Bu kez nasıl geçeceğimize ilişkin bir projemiz yoktu. İşi, hareketli gerilla yöntemleriyle hal edecektik. Her şeyi planlamaktan çok, sürekli gözetleyip fırsat kollayacak ya da fırsat yaratmaya çalışacaktık. Tabii artık köprü seçeneğimiz kalmamıştı.

Umutsuzluk bitirir

Vadi boyunca yukarıya doğru ilerlemeye karar verdik. Arazinin görünmeyen kısımlarında köprü olabilir, bir geçit olabilir ihtimali üzerinde duruyorduk. Bunlar olmasa, ovaya kadar yürüyüp yayvan ve geniş bir yerden geçmeye çalışacaktık. Bizim için tam bir maceraydı. İşin garip yanı araziyi hiç tanımıyorduk. Köylerin ortasında ilerleyecek ve görüntü vermeyecektik. Birkaç gün el yordamıyla yol almaya çalıştık. Araziye hakim olmamamız, hızımızı düşürüyordu. Ne zaman karşımıza bir köy, bir çoban çıksa, yolumuzu değiştirip, geniş bir kavis çizmek zorunda kalıyorduk. İz sorunu nedeniyle, geçitleri ve patikaları kullanamıyorduk. Baharları, bulutlu havanın karanlığı anlatılamaz. Vadiye doğru indikçe karanlık daha bir ürkütüyordu; adeta gece, kendi karanlığından korkuyordu. Biz ise ilerlemek zorundaydık.

Geçiş umudumuz zayıflamıştı. Küçük grubumuz ilk firesini vermeye hazırlanıyordu. Polat’ın durumu kötüye gidiyordu. Şen şakrak, hareketli Polat değişmişti. Yüzünden bir umutsuzluk okunuyordu. Bir kişinin göz bebeklerine umutsuzluk yerleşirse, o artık değişmiştir, eskisi gibi değildir. Yeni bir insanla karşı karşıyasınızdır. O tanıdığınız gerilla artık yoktur. Ve bundan sonra, en beklenmedik duruma girebilir. Sürekli geride kalıyordu; yürüyemiyor, hasta numarası yapıyordu. İşleri, onu hep önümden yürütecek şekilde düzenledim.

Yolumuza, işte böyle, zorlukla devam ederken, ovanın aydınlandığını fark ettik . Gece boyu hep yürümüştük. Araziye hakim olmadığımızdan, seçeceğimiz yeni noktalar, her zaman uygun olmuyordu. Bazen bir köyün hemen yanında oluyorduk, bazen açık bir yerde, bazen hiç olmayacak bir yerde. Araziye hakim olmamak ciddi bir inisiyatif kaybıydı. Yine böyle belirsiz bir nokta seçmek zorundaydık. Ormanın sık olduğu bir yeri nokta olarak belirledik. Çevremizi kontrol etmek için havanın iyice açmasını bekleyecektik. Bu görevi, çoğu zaman Hanifi üslenirdi. Onun ilk nöbeti de tutacağını düşünerek, yorgunluğuma yenik düşüp uyudum.

Gece boyu Polat’ın durumunu çok düşünmüştüm. Onca yorgunlukla bastıran uyku arasında “ya Polat’ı nöbetçi yaparlarsa?” diye düşündüm, öylece yatmışım.

Bilincime çok yerleşmiş olmalı ki, yorgunluğuma rağmen kısa bir sürede birden uyandım. İlk baktığım yer, nöbet için tespit ettiğimiz kayalık oldu. Kayanın üzerindeki dürbünü gördüm. Başka bir şey yoktu. Polat kaçmıştı. Silahını da beraberinde götürmüştü. Dürbünü bırakmasını, bir iyi niyet olarak mı algılamak gerekiyordu? Olayları yorumlayarak, teslim mi olacak, yoksa bir yerlere mi ulaşacak, diye kestirmeye çalışıyordum. Direkt teslim olmayacağı kanaatim ağır basmıştı. Ama yine de yakalanma olasılığı vardı.

Bir süre kendi kendime düşündükten sonra, uyuyan arkadaşları uyandırdım. Ne olursa olsun nokta değiştirmek gerekiyordu. Gündüz yürümek riskliydi. Her an ihbar edilebilirdik. Çevrede, bize yardımcı olacak bir tek insan yoktu.

Sonuçta yer değişikliği yapmak gerekiyordu. Bir gerilla kuralını uygulayacaktık. Polat’ın teslim olmayacağı düşüncesi, uzağa gitmemizi engelliyordu. Çok yorgunduk da. Bir saatlik yürüyüşle nokta değişikliğini yapmış olduk. Ne kadar dinlenmeye de çalışsak, huzursuzluğumuz buna engel oluyordu. Karşı tarafta, akşama kadar herhangi bir hareketlenme olmadı.

Oradan uzaklaşmak gerekiyordu. Gece boyu yürüdük. Uygunsuz bir araziye düşmüştük. Gün boyu aramamıza rağmen, konaklayabileceğimiz bir yer bulamıyorduk. Çevremiz korucu köyleri ile doluydu. Bir çılgınlık yapmak gerekiyordu. Bazen çılgınlığımız tutardı. Bu kez de öyle oldu. Korucu köylerden birine çok yakın, engince ve çıplak bir tepenin eteklerine, içinde uzanabileceğimiz kadar büyüklükte birer mevzi ördük. Akşama kadar güneşin altında hiç kıpırdamadan bekleyecektik. Buna razıydık. Ya görülürsek...? Ne hareket edebilirdik ne çatışabilirdik. Aslında başka seçeneğimiz de yoktu. Köylüler, özellikle de çobanlar araziye çıkacaklardı.

Zaman ilerledikçe, çoban sesleri çoğaldı. Bazıları çok yakındı. Birden üstümüzdeki kayalıkta genç bir çobanın bağırdığını duyduk. Henüz bizi görmemişti. İki metre yukarımızdaydı. Bizi görünce sustu. Kaçıp gitmesinden korkuyorduk. Çoban adeta taş kesmişti. Ne hareket ediyor, ne de konuşuyordu. Kaçamıyordu da. Onu yanımıza çağırdık. Bir arkadaş yerinden kalkıp, elinden tutarak mevzisine aldı. Artık akşama kadar zorunlu misafirimizdi.

İki saat sonra konuştuğunda, bize lazım olandan fazla bilgi verdi. Bu bilgilerin doğruluğunu hiç anlayamayacaktık. Akşama çobanı gönderdiğimizde, bizden kimseye bahsetmemesi için sıkı sıkıya tembih ettik. Yine de genç bir çobandı, güvenemezdik. Operasyon tehlikesine karşı, bölgeden hızla uzaklaşarak, gerillacılığın kurallarını uygulayacaktık. Zaten bir süredir yaptığımız tek şey, hep bir yerlerden uzaklaşmaktı.

Zorlu bir yolculuktu, ama bu kez, korktuğumuz başımıza gelmedi. Polat’tan da bir şey çıkmadı. Görüntüde vermedik. Ama hala Ceyhan’ın öte yüzüne geçmemiz gerekiyordu. Çıldırmış Ceyhan’la yürüttüğümüz savaşı biz kazanmalıydık. Birçok yönteme baş vurmuştuk, ama hep o galip çıkmıştı. Bu kez galibiyet bize geçmeliydi.

Ceyhan’la kavga ettiğimiz gecenin sonuna gelmiştik. Kuşluk vaktiydi. Artık vadide bitmişti. Ovalık alandaydık. Nehri sıkı sıkıya kollayan kavaklıkların içinde gizlenmek zorundaydık. Zaten üç kişiydik. Fazla zor olmayacaktı.

Kalacak bir yer bulmak için, sağa sola bakınarak ilerliyorduk. Hava giderek açıyordu. Önde yürüyen Çiya arkadaş birden durdu. Sonra bir ağacın arkasına gizlendi. Biz de aynı şeyi yaptık. Köylüler, korucular veya operasyon... her şey olabilirdi. Bu kez de korktuğumuz olmadı. Çiya’nın yüzündeki umut fark ediliyordu. Gülerek konuşmaya başladı.

“Önümüzde köprü var...”. Son on beş günün en güzel sözü. Sevinçten hareketlendik, gerçek sonra aklımıza geldi. “Pusu olabilir!”

Ağaçların arasından gizlice köprüye yaklaştık. Çok uzun bir köprüydü, kara yolu geçiyordu. Diğer taraftan pusu olduğunu hemen fark ettik. Görev saati biten askerler mevzilerin çevresinde dolaşıyorlardı. Hemen askeri araçlar geldi. Askerler yola indiler ve araçlara binerek oradan ayrıldılar.

Ortalık sakin ve herkes kendinden eminken, hızla köprüyü geçmek gerekiyordu. Sonrası hiç aklımıza bile gelmiyordu. Karşı tarafa geçmekten başka bir düşüncemiz yoktu. Köprüyü koşarak geçtik. Kendimizi zafer kazanmış gibi hissediyorduk. Ceyhan’ı yenmiştik.

Tüm nehirlerin olduğu gibi, Ceyhan’ın da çirkin bir yüzü vardır. Baharda öfkelenir sağına soluna sataşır, bağırarak gider. Belli ki bir sebebi vardır. Beni çok zorlasa da, iyi yüzünü hep hatırlarım. Bereketli, güneşle boğuşarak, yavaşça ilerleyen, her saat elbise değiştiren, saçları Nurhak gibi heybetli, ayakları Akdeniz’e uzanır. Gerçek Ceyhan bu. Gerillanın sevdiği, bölge insanın can damarı.

ANDOK VE ERİŞ YOLDAŞLARIN İZİNDE

2012 yılını büyük zafer yılı yapalım

25 Mayıs günü büyük Apocu fedai Andok ve Eriş yoldaşlar, düşmanın ekonomik merkezlerinden biri olan Kayseri'de AKP faşizmine ve onun şahsında TC'nin kültürel soykırım rejimine öldürücü bir darbe vurdular. Bu büyük direniş çerçevesinde kahraman fedailer Andok ve Eriş yoldaşları saygıyla anıyor, önümüzü aydınlatan ve bize zafer emreden direnişlerini selamlıyoruz. Bu büyük fedai kahramanların izinde yürüyerek 2012 yılını büyük devrim yılı, Önder Apo'ya ve Kürdistan'a özgürlük yılı, gerçek ve kalıcı bir zafer yılı haline getireceğimize dair verdiğimiz sözü bir kez daha yineliyoruz.

Yerinde ve zamanında yapılan işler her zaman doğrudur ve başarı getirir. Dolayısıyla Andok ve Eriş yoldaşların gerçekleştirdikleri kahramanlık eylemleri de yerinde ve zamanında yapılmış, 2012 zafer hamlemizin önünü açmış, yolunu aydınlatmıştır. Kayseri gibi düşmanın ekonomik merkezlerinden birinde AKP hükümetinin yüreğine derin korku salmıştır. 25 Mayıs'ta yani yaz başında bu eylemi gerçekleştirerek 2012 zafer hamlesinin startını vermiştir. Mayıs şehitler ayımızda, kahramanlar ayımızda gerçekleşen bu tarihi eylem 2012 zafer hamlemizin de kahramanlık çizgisinde ve başarı temelinde gerçekleşeceğinin kanıtı olmuştur. Hareket ve halk olarak Önderlik çizgisinde, şehitler çizgisinde yürüyerek 2012 hamlesini zafere götüreceğimizi netçe göstermiştir. 2012 zafer hamlemizin Hakilerin, Mazlumların, Kemallerin ve Hayrilerin, Agitlerin, Beritanların ve Zilanların kahramanlık çizgisine uygun bir biçimde gelişeceğini ve zafere ulaşacağını göstermiştir. Yine Adillerin, Nudaların, Viyanların, Şilanların, Akiflerin izinde gerçekleşerek dönemin başarı çizgisinde gerçekleşeceğini ortaya koymuş ve zaferin garantisi olmuştur. Andok ve Eriş yoldaşlar, zafer kazanan direnişleriyle Xakurke, Çelê, Cudî, Besta, Garzan, Erzirom ve Dersim şehitlerimizin anılarına sahip çıkılacağını ve intikamlarının misliyle alınacağını dost düşman herkese göstermiştir. Elefteryaların, Dengtavların, Erdalların ve Derwişlerin izinde yürünerek, Önder Apo'ya her koşulda sahip çıkılacağı ve Önderlik etrafında ateşten çember oluşturmaya devam edileceği kesin bir biçimde ortaya konmuştur. Simkoların, Rüstemlerin, Çiçeklerin, Alişerlerin, Xebatların, Rubarların, Binewşlerin, Hamzaların, Arjinlerin, Mahirlerin izinde yürünerek devrimci halk savaşında zaferin yaratılacağı ve 4. Stratejik dönem hamlesinin mutlaka başarıya götürüleceği net bir biçimde gösterilmiştir.

Şehitlerimiz bize doğru yolu gösteriyorlar

1977'de büyük şehidimiz Haki Karer ile kahraman şehitler ayı olma unvanı kazanan mayıs ayı, 35. yıldönümünde de büyük kahramanlar yaratmaya devam etmiştir. Andok ve Eriş yoldaşlar PKK ve HPG olarak Apocu çizgide her türlü faşizme, sömürgeciliğe ve gericiliğe karşı Kürdistan'ın özgürlüğü ve Kürt halkının demokratik yaşamı için sonuna kadar fedai çizgisinde direnileceğini bir kez daha net bir biçimde herkese göstermiştir. Andok yoldaş; Amed, halkının faşist teröre ve soykırım rejimine karşı büyük kini ve öfkesi olarak ortaya çıkarken, Eriş yoldaş serhildan öncüsü Gever gençliğinin ve halkının değerli bir evladı olarak Hakkari ve Botan yurtseverliğini güçlü bir biçimde temsil etmiştir. Kürt halkı, Kürt anneleri böyle bütün bir tarihi ve insanlığı küçücük yüreklerinde özgürce taşıyabilen evlatlar yetiştirdikleri için ne kadar gururlansalar, övünseler azdır. Önder Apo böyle büyük tarih yaratan kararlı militanlar eğittiği için her zaman kendisini başarılı hissedebilir. Hepimiz, tüm yoldaşlar böyle değerli yoldaşlara, öncülere sahip olduğumuz için kendimizi şanslı sayabilir; onurla, gururla böyle yoldaşlara sahip olduğumuzu söyleyebilir ve onların izinden aynı çizgide yürüyebiliriz. Çünkü onlar bize bilinci ve ruhu verdiler. Doğru yolu gösterdiler. Bu yolda kararlılıkla ve zafer çizgisinde yürümenin güç ve cesaretini kazandırdılar. Gerisi buna layık olmayı bilmek ve bu fedai kahramanlık çizgisinde kararlılıkla yürüyerek kahraman yoldaşlarımızın amaçlarını zaferle taçlandırmaktır.

Her şeyden önce Andok ve Eriş yoldaşlar gerçeğinin süreci Önderlik çizgisinde doğru anlamanın ve tam karşılık vermenin temsilcileri olduğunu bilmemiz gerekir. Onlar, düşman gerçeğini doğru ve tam anlamanın, buna karşı duyulan derin kin ve öfkenin temsilcileri olmuşlardır. Onları böyle büyük bir kararlılığa ve yüce bir davranışa götüren gerçeklik kesinlikle süreç karşısındaki derin tarihsel bilinç, anlayış ve özgür yaşamdaki kararlılık durumudur. Bunu kendileri de bize bıraktıkları görev emri düzeyindeki mektuplarında, mesajlarında zaten netçe ifade etmektedirler. Andok arkadaşımız *"topyekun bir saldırı var, bizler de ancak topyekun direnerek bu komployu boşa çıkarabiliriz. Ruh direniş ruhudur, ruh serhildan ruhudur ve artık zafer, özgürlük ve başarının tam zamanıdır"* diyerek içinde bulunduğumuz süreci, yani 2012 yılı gerçeğini ve bu yılda özgürlük hareketimize düşen tarihi görev ve sorumluluğu net bir biçimde ifade etmektedir. Hem düşmanın topyekun bir saldırı içinde olduğunu netçe ortaya koymakta hem de buna karşı tam bir direniş ruhuyla, serhildan ruhuyla cevap vererek ancak bu komployu boşa çıkarabileceğimizi, yani imha ve tasfiye amaçlı saldırıları kırabileceğimizi netçe göstermektedir.

Topyekun saldırı her şeyden önce İmralı'da gerçekleşen saldırıdır. Önder Apo'ya dönük baskı, imha ve yok etme sürecidir. Topyekun saldırı demokratik siyasete ve halkımıza dönük saldırıdır. On bine yakın yurtsever insan zindanlara konulurken, günlük olarak Kürt gençleri, çocukları, kadınları, tüm halkımız üzerinde AKP polisinin faşist terörü uygulanmaktadır. Topyekun saldırı bütün Kürt halkınadır. Tüm parçalardaki Kürtler; Doğu'da, Güney'de, Batı'da tıpkı Kuzey Kürdistan'daki halkımız gibi AKP faşizminin saldırısı ve imha tehdidi altındadır. Topyekun saldırı tüm hareketimizi, gerillayı ezme ve imha etme amaçlıdır. İşte bütün bunlar karşısında elbetteki devrimci halk savaşı çizgisindeki topyekun direniş bütün bu saldırıları boşa çıkartacak, düşmanın saldırı gücünü kıracak, kültürel soykırım rejimini parçalayacak ve bizi özgür yaşama taşıyacak olan, Önder Apo'yu ve Kürdistan'ı özgürleştirecek olan tek doğru insani tutumdur. Her türlü ihanet ve teslimiyete karşı da bizi insanca bir duruşa ve tutuma götürecek olan anlayış kesinlikle budur. Onun için Andok yoldaşımız, "Ruh serhildan ruhudur, direniş ruhudur. Artık zafer, özgürlük ve başarıyı kazanmanın tam zamanıdır" diyerek bize 2012 büyük hamle yılı haline getirme, zafer yılı yapma, devrim yılı yapma talimatını vermektedir.

"Artık sözden çok eylem zamanıdır"

Andok yoldaş gibi Eriş yoldaşın da tespitleri son derece çarpıcıdır. "2012 artık Kürtlerin özgür yaşam yılı olacaktır" diyerek net ve kesin bir tespitte bulunmaktadır. "Kanımın son damlasına kadar büyük intikam eylemcisi ve savaşçısı olacağım" sözüyle de 2012'nin nasıl bir Kürt özgürlük yılı haline getirilebileceğinin yolunu netçe göstermektedir. "PKK, Kürt halkının tarihi intikamını mutlaka alacaktır" diyerek faşist sömürgeci soykırım rejimine karşı intikam görevimizin bulunduğunu net bir biçimde ortaya koymaktadır. Yine "artık sözden çok, eylem zamanıdır. Bundan dolayı yazdıklarımdan çok, yapacaklarım sizi benden daha çok anlamlandıracaktır" diyerek içinde bulunduğumuz sürecin temel özelliğini net bir biçimde ifade etmektedir. Sorunların artık sözle değil eylemle, direnişle, devrimci halk savaşıyla çözüleceğini, bunun dışında başka herhangi bir yol ve yöntemin kalmadığını kesin bir dille bu yoldaşlarımız ifade etmektedirler.

Elbette bunu faşist AKP hükümetinin kültürel soykırımcı, aldatıcı, oyalayıcı, hilekar gerçeğine bakarak tespit etmektedirler. Genelde Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sistemini, Kürtlere dayatılan kültürel soykırım rejimini derinden çözümleyerek; özel olarak da bu rejimi sürdürmedeki AKP faşizminin hilekar, ikiyüzlü, kelimenin gerçek anlamıyla kalleşçe tutumunu görerek ve çözümleyerek bu sonuca ulaşmaktadırlar. Bu elbette son derece aydınlatıcı, süreci kesinleştiren, hepimiz için, tüm hareket ve halk olarak özgür yaşam isteyen Kürtler için tarihi bir görev emri olmaktadır. Ancak bu emri ve onun dayandığı süreci derinden anlama gerçeğini biz de kavrarsak, işte o zaman görev ve sorumluluklarımızı başarıyla yerine getirebiliriz. Bu yoldaşların bizim için emir niteliğinde olan eylem çağrılarına doğru, yerinde, zamanında ve başarılı cevaplar verebiliriz.

Bunun da yolu tabii ki her şeyden önce düşman gerçeğini iyi anlamak, AKP'nin hile ve oyunlarını iyi görmek, kültürel soykırım rejiminin anlamına ulaşmaktan geçer. Bütün bu tarihsel baskıcılığına, katliamcılığına, hilekarlığına rağmen bugün hala AKP hükümeti inkar ve imhada ısrar etmeye çalıştığı gibi bir de kalkıp Kürdistan'a gelme, Kürtleri suçlama cesaretini gösterebilmektedir. Günümüz Türk faşizminin temsilciliğinin sözleri ortadadır. Utanmadan, sıkılmadan hala Kürtleri 'kalleşlikle!' suçlayacak kadar kendini bilmez bir söz ve tutumun sahibi olabilmektedir. Öyle görünüyor ki Türk faşizminin günümüzdeki temsilcisi konuşurken hep aynaya bakarak ve kendini görerek konuşuyor. Kendi ruhunu, tutumunu, yaptıklarını başkalarının da yaptığını sanıyor. Halbuki kalleşlik 1071 Malazgirt Savaşı'ndan sonra yapıldı, kalleşlik 1514 Çaldıran Savaşı'ndan sonra yapıldı. Kalleşlik 1922 Ulusal kurtuluş savaşından sonra yapıldı. Kalleşliğin ne olduğunu ve kimlerin yaptığını bu nedenle herkes çok iyi biliyor.

Devamı 26'da

Cengiz ÖZEK (Êriş Dîdar)

Ramazan YILDIZ (Andok Farqin)